

BESZÉLGETÉSEK ISTENNEL

• szokatlan párbeszéd •

Első könyv

Neale Donald Walsch

1995

2000

2005

www.feny-angyalai.hu
www.angels-heaven.org

BUDAPEST, 2000

*A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Neale Donald Walsch / Conversations with God
An Uncommon Dialogue - Book 1*

Köszönetnyilvánítás

Mindenekelőtt köszönetet kell mondanom a Forrásnak, hogy létrejöhett ez a könyv az életünkről - és köszönetet kell mondanom magáért az életért.

Köszönetet kell továbbá mondanom szellemi tanítóimnak, minden vallás szentjeinek és bölcsességének.

*Harmadjára, nyilvánvaló számomra, hogy valamennyien össze tudnánk állítani azok listáját, akik oly jelentékeny és mélyreható szerepet játszottak az életünkben, hogy azt képtelenség hétköznapi kifejezésekkel besorolni vagy elégségesen leírni; emberek, akik megosztották velünk a bölcsességüket, részesítettek az igazságaikban, végtelen türelemmel elviselték hibáinkat és gyengeségeinket, és akik mindezek mögött is megláttak minket, meglátták bennünk a legjobbat. Ezek az emberek, azzal, hogy elfogadtak bennünket, valamint hogy elutasították belőlünk mindazt, ami valójában nem a mi választásunk eredménye, elősegítették a fejlődésünket, hogy valamiképp **nagyobbak** legyünk.*

Ezen emberek között - ideértve a szüleimet is - meg kell említenem Samantha Gorskit, Tara-Jenelle Walscht, Wayn Davist, Bryan Walscht, Martha Wrightot, a néhai Ben Willst, ifj. Roland Chamberst, Dan Higgst, C. Berry Carter II—t, Ellen Moyert, Anne Blackwellt, Dawn Dancing Freet, Ed Kellert, Lyman W. (Bill) Griswoldot, Elisabeth Kübler-Rosst, és a drága Terry Cole-Whittakert.

Nem feledkezhetem meg korábbi élet- és házastársaimról sem, akik nem csekély hatással járultak életem egy-egy szakaszához, és akiket továbbra is nagyra becsülök, bár itt nem nevezek meg.

Hálával tartozom mindezen csodálatos embereknek, különösen pedig munkatársamnak, feleségemnek, társamnak, a bölcs, könyörületes és szerető asszonynak, Nancy Fleming Walschnak, aki bebizonyította, hogy az emberi kapcsolatokról szőtt legmagasztosabb gondolataimnak nem kell ábrándnak maradniuk, mert az álom valóra válhat.

Negyedszer és végezetül meg kell említenem olyan embereket is, akikkel soha nem találkoztam, akiknek az élete és a munkássága azonban olyan erősen hatott rám, hogy hálátelt szívvel gondolok az élvezetes percekre,

melyeket az emberi viszonyokba, és a tiszta, egyszerű életérzésbe nyújtott bepillantásokkal szereztek nekem.

*Tudjátok-e milyen, ha egy-egy varázslatos pillanat ízelítőt ad abból, ami valóban **igaz** az életben ? Engem többnyire alkotó- és előadóművészek részesítettek ilyen élményben, merthogy jómagam a művészetből nyerek ihletet és ösztönzést, a művészethez vonulok vissza az elmélkedés óráiban, és a művészetben találom meg azt, amit a legszebben kifejezve Istennek nevezünk.*

*Így hát köszönetet kell mondanom: John Denvernek, akinek a dalai a lelkembe hatoltak, és új reménnyel töltötték el; Richard Bachnak, akinek az írásai olyannyira megragadtak, mintha egyenesen az én életemről, az általam megélt élményekről szólnának; Barbra Streisandnak, akinek a rendezése, színészi játéka és énekművészi tökéletessége újra és újra megindítja a szívemet, mely ilyenkor nemcsak tudja, hanem **érzi** is az igazságot; és a néhai Robert Heinleinnek, akinek látomásos irodalma páratlanul fontos kérdések és zavarba ejtő válaszok sokaságát veti fel.*

ANNE M. WALSCHNAK

*Aki nemcsak arra tanított meg, hogy van Isten,
hanem megnyitotta elmém a csodálatos igazságra,
hogy Isten a legjobb barátom;
és aki nemcsak világra hozott,
hanem ő plántálta belém
a vágyódást és a szeretetet Isten iránt,
és minden iránt, ami jó.
A Mama volt
az első találkozásom
az angyallal;*

és

ALEX M. WALSCHNAK

*Aki újra és újra az eszembe véste életem viharai közepette:
„Ahhoz képest szerencsésnek mondhatod magad”,
„Ne mondj nemet, ha választ vársz”,
és
„Van ott még bőven, ahonnan ez való”.
Papától kaptam
az első tapasztalatomat
a bátorságról.*

BEVEZETÉS

Hamarosan meghökkentő élményben lesz részed, kedves olvasóm: tanúja lehetsz a párbeszédnek, amelyet Istennel folytattam. Igen, igen, tudom... Ez képtelenség. Az ember beszélhet Istenhez, de egész biztosan nem beszélgethet vele. Úgy értem, Istennek esze ágában sincs válaszolni. Legalábbis nem a szokásos, mindennapi formában.

*Pontosan így gondoltam én is. Aztán... **megtörtént** ez a könyv. Szó szerint értem. Ezt a könyvet nem én írtam, hanem **megtörtént**. És ha elolvasod, veled is meg fog történni, mert mindannyian eljutunk ahhoz az igazsághoz, amire már készen állunk.*

Valószínűleg jóval könnyebb lenne az életem, ha minderről mélyen hallgattam volna. De hát nem ezért történt meg. És bármi kellemetlenséget okoz még számomra ez a könyv (az a legkevésbé, hogy egyesek csalónak, istenkáromlónak, álszentnek kiáltanak ki, vagy éppen - ami még rosszabb - szent embernek), már nem állíthatom meg a folyamatot. Nem is kívánom megállítani. Nyílt rá lehetőségem, nem is egy, hogy visszatáncoljak ettől az egész ügytől, de nem használtam ki. Elhatároztam, hogy ragaszkodom ahhoz, amit az ösztöneim diktálnak, és nem törődöm azzal, mit mondanak mások erről az anyagról.

Az ösztöneim pedig azt súgják, hogy ez a könyv a legkevésbé sem képtelenség, nem egy elégedetlen ember túlfűtött képzeletének terméke, vagy egy félresiklott életű férfi kétségbeesett önigazolása. Pedig már nekem is megfordult mindez a fejemben. Így aztán átadtam a kéziratot elolvasni néhány embernek - valamennyien megrendültek. Sírtak és kacagtak. És, mint mondták, teljesen megváltozott az életük.

Ekkor már tudtam, hogy ez a könyv mindenkire szól, és hogy muszáj közzétennem; mivel csodálatos ajándék mindazoknak, akik valóban válaszra várnak, és valóban foglalkoztatják őket az alapvető kérdések; mindazoknak, akik tiszta szívvel, a lélek sóvárgásával és nyitott szellemmel látnak neki az igazság keresésének. Nagyjából mindannyiunknak.

Ez a könyv felveti a legtöbb kérdést, melyet időről időre fel szoktunk tenni életről és szeretetről, hivatásról és elhivatottságról, emberekről és kapcsolatokról, jóról és gonoszról, bűnről és büntudatról, megbocsátásról

*és megváltásról, az Istenhez és a pokolhoz vezető útról: mindenről. Szó esik szexről, hatalomról, gyermekekről, házasságról, válásról, életről, munkáról, egészségről, evilágról és a másvilágról: **mindenről**. Tárgyalja a háborút és a békét, a tudást és a nem tudást, az örömet és a bánatot, hogy mit jelent adni és kapni. Megvizsgálja a kézzelfoghatót és az elvontat, a láthatót és a láthatatlant, az igazságot és a hazugságot.*

Mondhatnánk, ez a könyv „Isten legújabb szava a világról”, bár egyesek némiképp gondban lehetnek ezzel a kitételrel. Különösen, ha abban a hitben élnek, hogy Isten kétezer évvel ezelőtt elhallgatott, vagy ha közlékeny maradt továbbra is, csak a szent emberekkel és a kuruzslónókkal társalog, netán olyanokkal, akik már harminc éve meditálnak, esetleg húsz éve makulátlanul jók, vagy legalábbis úgy tíz éve többé-kevésbé tűrhető'en viselkednek (mely besorolásokból legfeljebb csak az utolsó illik rám, az is csak némi jóakarattal).

Az igazság viszont az, hogy Isten mindenkivel beszél. Ajóval és a rosszal. A szenttel és a gazemberrel. És mindazokkal, akik e két véglet közé esnek. Vegyünk például Téged, kedves olvasóm. Isten számos módon megjelenik az életedben - ezúttal így. Ahogy a régi mondás

tartja: amikor készen áll a tanítvány, megjelenik a tanító. Ez a könyv a tanítónk.

Röviddel azután, hogy elkezdett formát ölteni ez az anyag, már tudtam, hogy Istennel beszélgetek. Személyesen. Cáfolhatatlanul. Hogy közvetlenül Isten válaszol a kérdéseimre, olyan módon, olyan nyelvezettel, hogy képes legyek felfogni. Ez jórészt megmagyarázza az írás közvetlen stílusát, és az esetenkénti utalásokat a más forrásokból gyűjtött anyagokra és életem egyes korábbi eseményeire. Most már tudom, hogy mindazt, amivel életemben szembesültem, Isten küldte, és ebből állt össze ez a nagyszerű válasz valamennyi kérdésemre.

Menet közben egyszer csak rádöbbsentem, hogy létrejött egy könyv - egy közlésre szánt könyv. És a beszélgetés vége felé azt is megtudtam, hogy valójában három könyvről van szó, ezek közül az első't tartod a kezében, mely 1993 februárjában készült el.

1 / Az első főként személyes kérdésekkel foglalkozik, az egyén életének kihívásaival és lehetőségeivel.

2 / A második a Föld egészét érintő témákat tárgyalja, és azokat a kihívásokat, melyekkel egész bolygónknak szembe kell néznie.

3 /A harmadik feltárja a legmagasabb rendű egyetemes igazságokat, valamint a lélek kihívásait és lehetőségeit.

El kell még mondanom, hogy elolvasva, majd újra és újra végigolvasva a könyvben foglaltatott bölcsességet, roppant feszengésre készítetett az életem, melyet folyamatosan elkövetett, esetenként szégyenletes hibák és vétkek jellemeztek, továbbá olyan döntések és elhatározások, amelyeket - erről meg vagyok győződve - sokan bántónak és megbocsáthatatlannak tartottak. Bár mardos a lelkipurdalás, hogy fájdalmat okoztam másoknak, elmondhatatlanul hálás vagyok mindazért, amit ezen tapasztalatok révén tanultam; és az életemben szerepet játszó emberek miatt még mindig tanulnom kell. Bocsánatot kell kérnem mindenkitől, hogy olyan lassan tanulok. Isten azonban arra biztatott, hogy bocsássam meg a tévedéseimet, ne éljek félelemben és büntudatban, hanem mindig igyekezzem egyre nagyszerűbb látomásokat megélni.

Tudom, hogy Isten mindannyiunknak ezt kívánja.

*Neale Donald Walsch
Central Point, Oregon
1994 Karácsonya*

1

1992 tavaszán - Húsvét táján - váratlan, döbbenetes jelenség következett be az életemben. Isten beszélgetni kezdett veletek. Rajtam keresztül.

Hadd magyarázzam meg.

Abban az időszakban emberileg, szakmailag, érzelmileg is mélyponton voltam, és minden szinten elhibázottnak éreztem az életem. Mivel évek óta szokásom volt el nem küldött levelek formájában rögzíteni a gondolataimat, nyomban felkaptam a jegyzetfüzetemet és papírra vettem áradó érzelmeimet.

Ezúttal, nem úgy, mint másokhoz írt leveleimben, az áldozat szerepében tetszelegtem, azt hittem, egyenesen a Forráshoz kell fordulnom, akitől minden ered, és akihez minden eljut. Elhatároztam, hogy levelet írok Istennek.

Rosshiszemű, indulatoktól fortyogó levél került ki a kezem alól, tele zavarral, keserőséggel és szemrehányásokkal. És egy **halom** dühös kérdéssel.

Miért nem jön egyenesbe az életem ? Mire volna szükség ahhoz, hogy egyenesbe jöjjön ? Miért nem lelek boldogságra a kapcsolataimban ? Mindörökre arra ítéltettem, hogy elfolyjon a pénz a kezem közül ? Végezetül - és a legnyomatékosabban -, ugyan **miféle vétséggel szolgáltam rá, hogy örökös küszködés legyen az életem ?**

Meglepetésemre, alighogy odafírkantottam utolsó keserű kérdésemet is, és már-már félrehajítottam a tollat, a kezem megállt a papír fölött, mintha láthatatlan erő tartaná ott. És váratlanul **megmozdult a toll**, nem azért, mert megmozdítottam, ellenkezőleg, valósággal magával ragadta a kezemet. Halvány fogalmam sem volt róla, mit kezdek írni, de lassanként kirajzolódott egy elképzelés, így elhatároztam, hogy hagyom magam sodortatni. És ekkor...

Valóban választ kívánsz a kérdéseidre, vagy csak a haragodat akartad kitölteni ?

Hunyorogtam... aztán az elmémben megjelent a válasz. Azt is leírtam.

Mindkettőt. Hát persze, ki kellett adnom a mérgemet, de ha van válasz ezekre a kérdésekre, akkor olyan biztos, mint a pokol, hogy hallani akarom !

„Biztos, mint a pokol”... Nem volna inkább kedvedre való az a változat, hogy „biztos, mint a menny” ?

És már írtam is:

Ezt hogy értsem ?

Mielőtt tudatára ébredtem volna, megkezdtek a beszélgetést... és valójában nem írtam, hanem engedelmesen róttam a sorokat a **tollbamondás** nyomán.

Három éven keresztül folyt ez a tollbamondás, és folyik ma is, bár akkoriban elképzelni sem tudtam, hová vezet. A válasz nem érkezett meg addig, amíg le nem jegyeztem a soron következő kérdést, és **félre nem tettem a saját személyes gondolataimat**. Gyakran

gyorsabban érkeztek a válaszok, mint ahogyan le tudtam volna írni őket, és végül én alakítottam ki a formájukat, ügyelve rá, hogy megőrizsem a gondolatok lényegét. Ha időnként összezavarodtam, vagy az az érzésem támadt, hogy nem a megfelelő helyről érkeznek a szavak, letettem a tollat, és egészen addig tartóztattam magam a párbeszédtől, míg nem éreztem újra az „ihletet” - bocsánat, de ez az egyetlen ideillő szó -, hogy visszatérjek a jegyzetfüzethez, és újra nekilássak a lejegyzésnek.

Ez a párbeszéd most is tart, hogy e sorokat írom, és a java megtalálható az itt következő oldalakon; noha eleinte magam is kételkedtem az élmény valóságában, aztán elfogadtam a személyes jelentőségét, majd rádöbbsentem, hogy többet jelent egy nekem szóló közlésnél. Mindazokhoz szól, akik hozzáfognak ehhez a könyvhöz. Mert az én kérdéseim a te kérdéseid.

Szeretném, hogy okulj e párbeszédből, amilyen gyorsan csak lehet; mivel valójában nem **az én** történetem a fontos, hanem **a tiéd**. Rád talált az életed története. Személyes élményeidben és tapasztalataidban mutatkozik meg a jelentősége. Különben nem tartanád a kezeden e pillanatban.

És most kezdjük a beszélgetést azzal a kérdéssel, mely már régóta foglalkoztat: hogyan beszélget Isten, és kivel? Íme a kapott válasz:

Én mindenkivel beszélgetek. Egyfolytában. Nem is az a kérdés, hogy én kivel beszélgetek, hanem, hogy ki hall meg?

Felébredt a kíváncsiságom, és megkértem Istent, fejtse ki részletesebben. És így szólt Isten:

Először is, hadd helyettesítsem a **beszélgetés** szót a **közlés** szóval. Ez sokkal pontosabb, sokkal teljesebb és kifejezőbb az előzőnél. Ha beszélgetni próbálunk egymással - Én veled és te Velem, akkor megköt a szavak hihetetlen korlátozottsága. Úgyhogy Én nem csak szavak útján közlök. Ami azt illeti, meglehetősen ritkán szánom el magam erre a lépésre. Közléseim leggyakrabban az **érzelmeken** keresztül jelentkeznek.

Az érzelmek jelentik a lélek nyelvét.

Ha tudni akarod, **valójában** mit jelent számodra valami, figyeld meg, milyen érzéseket kelt benned.

Az érzelmeket olykor nagyon nehéz felfedezni - és gyakran még nehezebb tudomásul venni. Ám éppen a legrejtettebb, legmélyebb érzelmeidben rejlik a legmagasztosabb igazságod.

El kell jutni ezekhez az érzelmekhez. Meg fogom mutatni, miként. Újra. Ha te is akarod.

Persze, hogy akarom, feleltem Istennek, de most inkább azt szeretném, ha választ kapnék az első kérdésemre. És így szólt Isten:

Közlök a **gondolatok** útján is. A gondolatok és az érzelmek nem azonosak, jóllehet jelentkezhetnek egyazon időben. Ilyenkor többnyire elképzeléseket és képeket alkalmazok. Ezért, a közlés eszközeként a gondolatok hatásosabbak a puszta szavaknál.

Az érzelmek és a gondolatok mellett a **tapasztalatokat**, a személyes tapasztalatot és élményt is nagyszerű közlési csatornának tekintem.

Végezetül, mikor az érzelmek, gondolatok és tapasztalatok egyaránt elégtelennek bizonyulnak, akkor folyamodom a **szavakhoz**. A szavak jelentik a legkevésbé hatékony közlési módot. Könnyen félremagyaráz-hatók, és szinte mindig félreértik őket.

Hogy miért ? A szavak lényegéből fakadóan. Hiszen csupán hangképzésről van szó: **zajok**, melyek **helyettesítik** az érzelmeket, gondolatokat és tapasztalatokat. Jelképek. Jelek. Jelzések. Nem valódiak. Nincs tényleges valóságuk a zajon kívül.

A szavak segíthetnek abban, hogy megérts valamit. A tapasztalatok teszik lehetővé a megismerést. Akadnak azonban dolgok, melyeket nem tapasztalhatsz meg. Megajándékoztalak hát a megismerés más eszközeivel is. Ezeket nevezzük érzelmeknek. És ilyenek a gondolatok is.

És ebben az a legcsúfondárosabb, hogy oly rettentő nagy súlyt helyezel Isten szavára, és oly keveset a **megtapasztalására**.

Valójában oly csekély értéket tulajdonítasz a megtapasztalásnak, hogy ha a **tapasztalatod** Istenről eltér attól, amit **hallottál** róla, akkor gondolkodás nélkül **elveted a tapasztalatot és magadévá teszed a szavakat**, noha éppen a másik utat kellene választanod.

Tapasztalataid és érzelmeid valamely dologról azt képviselik, amit ténylegesen és ösztönösen tudsz arról dologról. A szavak csupán igyekeznek **jelképezni**, amit tudsz, és általában csak **megzavarják** a tudásodat.

Ezek tehát közléseim eszközei, ám nem a módszerei, mert nem minden érzelem, nem minden gondolat, nem minden tapasztalat és nem minden szó tőlem való.

Szavak sokaságát mondják ki az Én nevemben. Számtalan gondolatot és érzelmet különféle okok váltanak ki, nem közvetlenül Én teremtem őket; és számos tapasztalat következik belőlük.

A kihívás mindezek elkülönítése. Ebben rejlik a nehézség: miként lehet megkülönböztetni Isten üzeneteit más források adataitól. A megkülönböztetést mérhetetlenül megkönnyíti a következő alapszabály alkalmazása:

Mindig az Enyém a Legmagasztosabb Gondolatod, a Legvilágosabb Szavad, a Legnagyszerűbb Érzésed. Ami ennél kevesebb, az más forrásból fakad.

Most már a kezdő tanítványnak sem okozhat nehézséget a feladat: csak azonosítania kell a Legmagasztosabbat, a Legvilágosabbat és a Legnagyszerűbbet.

Ám adok még néhány irányelvet:

A Legmagasztosabb Gondolat mindig örömet tartalmaz. A Legvilágosabb Szavak mindig igazságot tartalmaznak. A Legnagyszerűbb Érzés pedig az, amit ti szeretetnek neveztek.

Öröm, igazság, szeretet.

Ezek hárman felcserélhetők, és az egyik mindig a másikhoz vezet. Nem számít, milyen sorrendben következnek.

Ezen irányelv birtokában megállapíthatod, melyik üzenet az Enyém és melyik származik más forrásból, a kérdés már csak az, vajon meghallgattatik-e az üzenetem.

Üzeneteim többségére bizony nem figyeltek. Némelyikre azért nem, mert túlfent jónak látszik ahhoz, hogy igaz lehessen. Másokra azért nem, mert úgy vélték, nehéz volna követni őket. Sokat félreértetek. A többségük pedig nem jut el hozzátok.

A megtapasztalás az Én leghatalmasabb hírnököm, és mégsem vesztek tudomást róla.

Különösen erről nem vesztek tudomást.

Nem lenne a jelenlegi állapotában a világotok, ha egyszerűen csak figyelnétek a tapasztalatotokra. A figyelmetlenségek eredményeképpen újra és újra meg kell tapasztalnotok ugyanazt az élményt. Mert az Én célomat nem lehet megghiúsítani, az Én akaratomat nem lehet figyelmen kívül hagyni. Megkapjátok az üzenetet. Előbb vagy utóbb.

Ám nem fogom rátok kényszeríteni. Nem korlátozlak soha semmiben. Szabad akaratot adtam nektek - hatalmat, hogy a döntésetek alapján cselekedjete - , és ezt soha nem fogom elvenni.

Küldöm tehát továbbra is ugyanazokat az üzeneteket, újra meg újra, évezredek át, a mindenség bármely zugába, ahol lakotok. Vég nélkül küldöm az üzeneteimet, amíg el nem jutnak hozzátok, meg nem őrzitek, és nem tekintitek a sajátotoknak őket.

Évmilliókon át pillanatonként százféle alakban jelennek meg az üzeneteim; nem tévesztheted el őket, ha igazán figyelsz. Nem hagyhatod figyelmen kívül, ha egyszer igazán meghallottad. Így válik komollyá a kapcsolatunk. Merthogy a múltban csupán beszéltél Velem, fohászkodtál Hozzám, közbenjártál Nálam, esdekeltél Nekem. Mostantól azonban válaszolok, ahogy most is teszem.

Honnan tudjam, hogy ez a közlés Istentői való ? Honnan tudjam, hogy nem a saját képzelgésemmé ?

Es mi lenne a különbség ? Nem látod, hogy ugyanolyan könnyedén veszem igénybe a képzeletedet, mint bármi mást ? Bármely pillanatban hozzájuttatlak a megfelelő gondolatokhoz, szavakhoz és érzésekhez, a célnak legmegfelelőbb eszközökkel.

Bizony tudni fogod, hogy Tőlem valók ezek a szavak, mert a saját erődből sohasem szóltál ilyen világosan. Ha valaha is ilyen határozottan és egyértelműen beszéltél volna ezekről a kérdésekről, föl sem tetted volna őket.

Kikkel lép kapcsolatba Isten ? Különleges emberekkel ? Különleges alkalmakkor ?

Minden ember különleges, és minden pillanat egyedi, pótolhatatlan és helyettesíthetetlen. Egyetlen ember, egyetlen pillanat, sem különlegesebb a másiknál. Számos ember abban a hitben él, hogy Isten különleges módon, és csakis a kiválasztottakkal érintkezik. Ez a hozzáállás tömegeket tart távol az üzenetemtől, és ezek az emberek aztán mások szavát fogadják el. Nem figyelsz Rám, mert úgy határoztál, inkább azokra figyelsz, akik már hallottak valamit Tőlem ilyen vagy olyan kérdésben.

Valójában persze **egyáltalán nem kell** olyasmire figyelned, amiről más emberek azt vélik, hogy Tőlem hallották.

Ez az alapvető ok, amiért az emberek többsége személyes szinten elfordul az üzeneteimtől. Ha felismered, hogy közvetlenül az Én üzeneteimet fogtad, akkor a te felelősséged a tolmácsolás. Sokkal biztonságosabb és sokkal könnyebb elfogadni mások tolmácsolását - netán olyan emberekét, akik kétezer évvel ezelőtt éltek -, mint értelmezni az üzenetet, jóllehet, e pillanatban nagyon is jól érted.

Ezúttal azonban újfajta kapcsolatot teremthetsz Istennel: kétoldalú, kölcsönös kapcsolatot. Valójában te magad szólítottál Engem. Eljöttem hát hozzád **ebben formában, válaszként a hívásodra.**

Miért van, hogy némelyik ember, vegyük például Krisztust jobban hallja a közléseidet, mint

mások ?

Mert némelyik ember valóban figyelni akar. Hallani akarnak, és nyitottnak maradni a közlésre, akkor is, ha rettenetesnek, örütségnek, vagy egyenesen helytelennek tűnik. Akkor is figyelünk kellene Istenre, ha helytelennek tűnik, amit mond ?

Különösen olyankor. Ha azt hiszed, hogy mindenben igazad van, akkor mi szükség volna beszélgetni Istennel ?

Csak rajta, cselekedjetek mindenben a saját belátásotok szerint. De ne feledd, mindannyian ezt tesztitek az idők kezdete óta, és láthatod, mivé lett a Föld. Nyilvánvaló, hogy elvétettetek valamit. Valószínűleg nem értetek valamit. Amit úgy értelmezel, hogy csakis jó lehet a számodra, mert úgy „helyes”, pusztán egy meghatározás, amelyet annak a jelölésére használsz, amivel egyetértesz. Következésképpen azt amivel nem értesz egyet, először „helytelennek”, „hibásnak” vagy éppen „rossznak” látod.

Egyetlen módon juthatsz tovább ebben a kérdésben. Kérdezd meg önmagad: „Mi történne, ha minden, amit „tévedésnek” véltem, valójában „helyes” ?“ Ezzel minden nagy tudós tisztában van. Ha nem működik, amit kitalált, akkor félreteszi az addigi feltételezéseit, és kezdi előlről. Valamennyi jelentős felfedezést elszántság és tehetség hozott létre olyasmiből, ami a közvélemény szerint **tévedés** volt. És éppen ez az, amihez itt is folyamodni kell.

Nem ismerheted meg Istent, ha továbbra is bebeszéled magadnak, hogy már ismered Istent. Nem hallhatod meg Istent, amíg az jár az eszedben, hogy már hallottad Istent.

Nem mondhatom el neked az én Igazságomat, amíg abba nem hagyod a magadé hajtogatását.

De az én igazságom Istenről éppen Tőled való !

Ezt meg ki mondta ?

Mások.

Kik azok a mások ?

Államférfiak. Miniszterek. Rabbik. Papok. Könyvek. A Biblia, az Isten szerelmére !

Ezek nem mértékadó források.

Nem azok ?

Nem.

Akkor, mi számít mértékadónak ?

Figyelj az **érzéseidre**. Figyeld a legmagasztosabb gondolataidat. Figyelj a tapasztalataidra. És ha bármelyik is különbözik attól, amivel a tanítóid teletömték a fejedet, vagy amit a könyveidben olvastál, akkor felejtsd el azokat a szavakat. **A szavak az igazság legkevésbé megbízható közvetítői.**

Olyan sok mindent akarok mondani Neked és annyi mindent szeretnék kérdezni Tőled. Nem is tudom, hol kezdjem.

Például, miért van, hogy nem teszel bizonyosságot Önmagadról ? Ha valóban létezik Isten, és Te vagy az, akkor miért nem mutatkozol meg olyan formában, hogy mindannyian

megértsünk ?

Ezt teszem, újra és újra, szüntelenül. Most is.

Nem. Én úgy értem, biztos volna vitathatatlan és cáfolhatatlan módja a kinyilatkoztatásnak.

Úgy mint ?

Mondjuk, hogy ebben a pillanatban megjelenysz a szemem elő'tt.

Pontosan ezt teszem.

Hol ?

Ahová csak nézel.

No persze, én azonban valamilyen vitathatatlan módra gondolok. Amit senki sem képes megcáfolni.

Mégis, miképpen ? Milyen formában vagy alakban jelenjek meg neked ?

A valódi alakodban.

Az képtelenség volna, minthogy nem rendelkezem olyan alakkal vagy formával, amilyent felfoghatnál. Tudnék ugyan számodra is elfogadható formát öltetni, de akkor mindenki azt feltételezné, hogy az egyetlen igaz alakjában látta Istent, és senkinek sem jutna eszébe, hogy Isten számára bármely alak vagy forma csak egy a számtalan közül.

Az emberek szívesebben hiszik, hogy az vagyok, aminek látnak, nem pedig aminek **nem** látnak. Csakhogy vagyok a Nagy Láthatatlan, nem pedig ahogy egy-egy pillanatban megnyilvánítom Magam. Bizonyos értelemben: vagyok, ami nem vagyok. A **nem-énségemből** bukkanok elő, és oda térek mindig vissza.

Ám ha valamilyen meghatározott formában jelennék meg, hogy felfogjanak az emberek, akkor azt **az Én örökkévaló** alakomnak vélnék.

És ha más embereket más formában látogatnék meg, akkor az előzők azt bizonygatnák, hogy nem is jelentem meg az utóbbiaknak, mert nem olyan voltam, mint számukra, és nem is ugyanazt mondtam, mint nekik - hogyan is lehetnék Én az ?

Értsd meg hát, nem számít milyen alakban vagy milyen módon nyilatkozom meg - **akármilyen** módot és **akármilyen** formát választok, egyik sem lesz vitathatatlan.

De ha tennél valamit, ami kétségbekonhatatlanul bizonyítaná az igazságot Rólad...

...akkor ott lennének mindazok, akik szerint az az ördögtől való, vagy egyszerűen valami szegény bolond képzelgése. Vagy bármi más, csak nem Én.

Ha felfedem magam, mint a Mindenható Isten, a Menny és a Föld Királya, és hegyeket mozgatok meg bizonyítékul, ott lesznek azok is, akik azt mondanák: „Ez bizonyosan a Sátán !”

És éppen így kell lennie. Isten nem külső megfigyelés útján mutatkozik meg Istenként, hanem belső megtapasztalás révén. És ha Isten belső élményként mutatkozik meg, akkor fölösleges a külső megfigyelés. És ha szükségessé válik a külső megfigyelés, akkor nem lehetséges belső megtapasztalás.

Továbbá, ha megnyilatkozásra vágysz, nem kaphatod meg, mert maga a kérés azt fejezi ki, hogy **nincs** megnyilatkozás; hogy semmi nem tárul fel számodra Istentől. Az ilyen kijelentés eredményezi a megtapasztalást. Mert **teremtő erővel bír**, amit gondolsz valamiről, mert **megvalósító erejűek** a szavaid, a gondolataid és a szavaid együtt pedig csodálatra méltó hatékonysággal szülik meg a valóságodat.

Ezért kell átélned, hogy Isten nem nyilatkozik meg - hiszen Istent nem kérnéd, hogy legyen Isten.

Ez annyit jelent, hogy nem kérdezhettek, amit akarok ? Azt mondod, hogy amiért könyörgünk, azt valójában eltávolítjuk magunktól ?

Korszakok óta elhangzik ez a kérdés - és mindannyiszor meg is érkezett rá a válasz. Te azonban nem hallottad meg a választ, vagy nem akartod elhinni.

Íme tehát ismét itt a válasz a kérdésre, napjaink kifejezéseivel, ekképpen:

Nem lesz a tiéd, amiért könyörögsz, sem az, amit akarsz. Azért, mert éppen a kérésed **rögzíti** a hiányt, és ha kimondod, hogy mi után vágya-kozol, azzal pontosan és csakis ezt az élményt, azaz az **akarást** hozod létre a valóságodban.

A helyes imádság tehát soha nem az esdeklő könyörgés, hanem a hálaadás imája.

Ha előre köszönetet mondasz Istennek azért, aminek a megtapasztalása mellett döntöttél, legyen az bármi, akkor végeredményben elismered a létét - **gyakorlatilag**. A hála így a legerőteljesebb nyilatkozat Isten számára; a megerősítése annak, hogy megadtam a választ, mielőtt még kérdeztél volna.

Úgyhogy soha ne könyörögj. Határozz, hogy úgy legyen.

De mi van, ha hálát adok valamiért Istennek, ám az sohasem jelenik meg az életemben ? Ez kiábránduláshoz és keserűséghez vezethet.

A háládatosságot nem lehet Istent befolyásoló eszközként alkalmazni; fortélyként, mellyel rászédheted a mindenséget. Nem hazudhatsz önmagadnak. Az elméd ismeri a gondolataid igazságát. Ha így szólsz: „Köszönet, Istenem, ezért és ezért”, és közben mindvégig az jár az eszedben, hogy ama dolog nincs jelen a valóságodban, nem várhatod el Istentől, hogy kevésbé világosan lásson nálad, és létrehozza számodra, amit kívánsz.

Istennek tudomása van mindarról, amit tudsz, és amit tudsz, az megjelenik a valóságodban is.

De akkor hogyan legyek igazán hálás olyasmicért, amiről tudom, hogy nincs ?

Higgy ! Egy mustármagnyi hittel hegyeket mozgathatsz meg. Rájössz, hogy **van**, mivel megmondtam; megmondtam, mielőtt kérted volna. Megmondtam, és megmondom minden elképzelhető módon, valamennyi tanító útján, akiket megnevezhetsz, úgyhogy válassz akármit, válaszd a Nevemben, és bizony mondom, úgy leszen.

De oly sokan mondják, hogy válasz nélkül maradnak az imáik.

Nincs imádság - és az imádság nem más, mint odaadó **állítása** annak, amit kívánsz -, mely válasz nélkül maradna. Minden imádság, minden gondolat, minden kijelentés, minden érzés teremtő erejű. És olyan mértékben fog megvalósulni amiért könyörögsz, amilyen mértékben igaznak tartod.

Mikor azt mondják, hogy válasz nélkül marad az ima, valójában az történik, hogy a legodaadóbban vigyázott gondolat, szó, vagy érzés kezd érvényesülni. Ám tudnod kell azt is - és ebben rejlik a titok -, hogy mindig található a gondolat mögött egy másik gondolat (nevezzük Mögöttes Gondolatnak), és ténylegesen ez az irányító gondolat.

Így tehát, ha könyörögsz vagy esdekelsz, sokkal kevesebb az esélyed, hogy megtapasztald azt, ami mellett döntöttél (vagy inkább dönteni szeretnél), mert a könyörgés hátterében meghúzódó Mögöttes Gondolat világosan elárulja, hogy nem vagy a birtokában kívánságod tárgyának. A Mögöttes Gondolatod válik a valósággá.

Az egyetlen Mögöttes Gondolat, mely felülkerekedhet ezen a nehézségen, a rendíthetetlen hit, hogy kérj akármit, Isten megadja, és **pontosan azt adja meg**. Bizony, kevesekben van meg ez a hit.

Az imádság folyamata sokkal könnyebbé válik, ha nem csak abban hiszel, hogy Isten minden kívánságra „igen” mond, hanem ha ösztönösen megérted, hogy nem is feltétlenül szükséges a kérés maga. Akkor az imádság a köszönet fohásza. Egyáltalán nem kérés, hanem a háládatosság kinyilvánítása azért, ami, és ahogy **van**.

Ha az imádság annak az állítása, ami és ahogy van, azzal azt fejezed ki, hogy Isten nem tesz semmit; hogy minden, ami az imát követő'en történik, az az imádságnak, mint cselekedetnek az eredménye ?

Ha azt hiszed, hogy Isten olyasféle mindenható lény, aki meghall minden imát; némelyikre „igen”-t mond, némelyikre „nem”-et, és „talán, de nem most”-tal intézi el a többit, akkor tévedsz. Milyen alapon is döntene Isten ?

Ha azt hiszed, hogy Isten minden dolgok teremtője és eltervezője az életedben, akkor tévedsz.

Isten a **megfigyelő**, nem a teremtő. És készen áll a segítségedre, de nem úgy, ahogy elvárod.

Nem Isten feladata megteremteni vagy megváltoztatni az életed körülményeit és feltételeit. Isten önmaga képére és hasonlatosságára teremtett téged. Minden mást **te** teremtettél és teremtesz azon erő révén, mellyel Isten megajándékozott. Isten teremtette az élet folyamatát és magát az életet. Ám megadta neked a választás jogát, hogy azt kezdj az étellel, amit csak akarsz.

Ebben az értelemben a te akaratod Isten akarata.

Éled az életedet, ahogy éled, és ebbe a kérdésbe nincs beleszólásom.

Ne ringasd magad abba az ábrándba, hogy Istent érdeklik a tetteid. Mert így van ez: nem érdekel, mit teszel, és tudom, hogy ezt nem könnyű tudomásul vened. Téged talán különösebben foglalkoztat, mit művelnek a gyermekeid, amikor kiküldöd őket játszani ? Tulajdonítasz valamilyen jelentőséget annak, hogy fogócskáznak vagy éppen bújócskáznak ? Bizony nem, mert tudod, hogy teljes biztonságban vannak. Hiszen barátságos, és minden szempontból kifogástalan környezetet igyekeztél teremteni számukra.

Természetesen bízol benne, hogy nem tesznek kárt magukban. És ha mégis, ott leszel, hogy a segítségükre siess, istápold őket, és mindent elkövetsz, hogy ismét biztonságban és boldognak érezhessék magukat, hogy gondtalanul mehessenek újra játszani. De hogy a bújócska mellett döntenek-e, vagy sem, **az** a következő napon sem fog érdekelni.

Természetesen tudatod velük, melyek a veszélyes játékok. De nem tarthatod vissza őket **minden** veszedelemtől. És nem örökre. És nem minden pillanatban. A bölcs szülő tisztában van ezzel, mégis örökösen aggódik a lehetséges következmények miatt. Ez az a kettősség - nem törődni mélységében a folyamattal, annál mélyebben az eredménnyel -, amely többé-kevésbé megközelíti Isten kettősségét.

Ám bizonyos értelemben Isten a következményekre sem fordít gondot, legalábbis nem a **végsőre**. Az ugyanis már bizonyos.

És ez az ember másik nagy tévedése: hogy az élet végkimenetele kétséges.

Ez a kétség hozta létre a legnagyobb ellenségedet, a félelmet. Mert ha kételkedsz a végeredményben, akkor a Teremtőben kell kételkedned - kételkedned kell Istenben. Ha pedig kételkedsz Istenben, félelemben és büntudatban kell töltened az egész életed.

Ha kételkedsz Isten szándékaiban - és Isten képességében, hogy megvalósítsa a végső eredményt -, hogyan is engedhetnéd el magad ? Hogyan is lelhetnéd meg az igazi békét ?

Istennek **teljes mértékben** hatalmában áll összevetni a szándékot a következménnyel. Ebben azonban képtelen vagy hinni (még ha mindenhatónak nevezed is Istent), így a képzeletedben megteremtettél egy - Istenével azonos - erőt, hogy lehetőséged legyen keresztetni Isten akaratát. Így teremtetted meg az „ördög”-nek nevezett lényt. Elképzeltél továbbá egy ezzel a lényel harcban álló Istent (azt gondolván, hogy Isten is hozzád hasonlóan oldja meg a nehézségeket). Végezetül még az is felmerült benned, hogy Isten **elveszítheti** ezt a háborút.

Mindez ugyan ellentétben áll azzal, amit állításod szerint Istenről tudsz, ez azonban nem számít. Átéled a saját képzelgésedet, mely rettegéssel tölt el, és mindez abból az elhatározásodból fakad, hogy kételkedj Istenben.

És ha megváltoztatnád a döntésedet ? Akkor vajon mi lenne az eredmény ?

Bizony mondom: úgy élnél, mint Buddha. Mint Jézus. Mint a szentek, akiket bálványozol.

Ám, miként a szentek többségével is történt, nem értenének meg az emberek. És ha megpróbálsz elmagyarázni lelked békéjét, az örömet, az elragadtatottságodat, figyelni fogják a szavaidat, de nem hallják meg őket. Igyekeznének elismételni, de megmásítanák őket.

Csodálkoznának, hogyan juthattál a birtokába annak, amit ők sehogy sem találnak. És ekkor elfogná őket az irigység. Az irigységük hamarosan haraggá terebélyesedne, és haragjukban megpróbálnának meggyőzni, hogy fe vagy az, aki nem érti Istent.

És ha nem sikerül eltántorítaniuk, módot találnak rá, hogy ártsanak neked, oly hatalmas lesz a haragjuk. Ha pedig azt mondd, hogy tehetnek bármit, még a halál sem vet véget az örömdnek, és nem változtat az igazságodon, akkor bizonyosan megölnék. Majd amikor látják, milyen békével fogadod a halált, szentnek kiáltanak ki, és ismét a szívükbe zárnak.

Mert ilyen az emberi természet: szereti, elpusztítja, azután ismét szereti azt, amit a legbecsesebbnek tart.

De hát miért kell így cselekednünk ?

Minden emberi cselekedetet az alapvető két indulat egyike mozgat - a félelem vagy a szeretet. Valójában nincs is más érzelm - mindössze két szó a lélek nyelvén, a mindenség

két átellenes pontja.

Ez a két pont - az alfa és az omega - révén működik a viszonylagosság általatok „relativitás” nak nevezett rendszere. E két pont, e két alapvető eszme nélkül nem létezhetne semmilyen más eszme.

Minden emberi gondolat és minden emberi tett vagy a szereteten vagy a félelmen alapul. Nincs más emberi indíték, és az összes többi eszme ebből a kettőből fakad; ugyanannak a két témának a különféle változatai.

Töprengj el rajta, és látni fogod, hogy így igaz. Ezt neveztem Mögöttes Gondolatnak - ami vagy a szeretet vagy a félelem gondolata. A gondolat a gondolat **mögött**. Az első gondolat, az elsődleges erő. Az a nyers energia, mely a megtapasztalás motorját hajtja.

És itt érhető tetten, hogyan hozza létre az emberi magatartás az egyik élményt a másik után, egyik tapasztalatot a másik után, egyik **megtapasztalást** a másik után; ezért szeretnek, majd pusztítanak, aztán ismét szeretnek az emberek. Nincs szó másról, mint sorozatos átlendülésről egyik végletből a másikba, egyik érzelemből a másikba, ahogy az inga járja útját. A szeretet táplálja a félelmet, a félelem táplálja a szeretetet, a szeretet táplálja a félelmet...

Ennek oka pedig az első hazugságban rejlik - abban a hazugságban, melyet az igazságnak vélték Istenről -, hogy Istenben nem lehet megbízni; hogy Isten szeretetére nem lehet számítani; hogy Isten csak bizonyos feltételektől függően fogad el benneteket; ekképp tehát a végeredmény is kétséges. Mert ha nem számíthatsz Isten mindenkor jelenvaló szeretetére, kinek a szeretetére számíthatnál? Ha Isten elfordítaná rólad a tekintetét, valahányszor nem viselkedsz megfelelően, nem halandó volna-e maga is?

Bizony így van ez: abban a pillanatban, hogy a legmagasztosabb, legáradóbb, legodaadóbb szeretetet ígéred, elfog a legmélységesebb rettegés.

Először is szorongsz, hogy ha azt mondod: „Szeretlek”, viszonthallod-e vajon ugyanezt. És ha viszonthallod, akkor azonmód attól tartasz, hátha elveszíted az éppen csak megtalált szeretetet. Így gerjeszti minden tett a következményét, mely visszahat a tetre, így válik a szeretet kétségbeesett védekezéssé a veszteség ellen - és így próbálsz megóvni magad attól, hogy elveszítsd Istent.

Ám ha ismernéd, Aki Vagy, ha tudnád, Ki Vagy - hogy te vagy a legnagyobb, a legjelentősebb, a legragyogóbb lény, akit Isten valaha is teremtett -, akkor soha nem félnél. Mert ki is utasíthatná el ezt a fenséget? Ilyen lényben Isten sem találhat kivetnivalót.

Csak hogy nem tudod Ki Vagy, és jóval kevesebbre tartod magad. Miért becsülöd alá magad? Honnan ered ez a végzetes elképzelés? Azoktól az emberektől, akiknek a szava a legtöbbet jelenti számodra: az édesanyádtól és az édesapádtól.

Nyilvánvaló, hogy ezek az emberek szeretnek a legjobban. Miért is hazudnának neked? Hát nem azt mondogatták, hogy túlságosan ilyen vagy, és túl kevésbé amolyan? Nem intettek-é, hogy csak figyelj és hallgass? Nem feddtek-é meg a legtúláradóbb pillanataidban? És nem arra biztattak-é, hogy szabadulj meg a legvadabb elképzeléseidről?

Ezek az üzenetek ivódtak beléd, és bár nem felelnek meg a feltételeknek, hogy Istentől valók legyenek, ám a te korlátozott kis mindenség-ged isteneitől származnak.

A szüleid arra tanítottak, hogy a szeretet feltételekhez kötődik -nemegyszer érzékelheted is a feltételeiket -, és ezt a tapasztalatot veszed alapul mindazokban a kapcsolataidban, melyek

a szeretetre épülnek.

És ezt a tapasztalatot vetíted ki Rám.

Ebből a tapasztalatból vonod le a következtetéseket Rólam. Ezeken a kereteken belül építed fel az igazságodat is.

- Isten, szerető Isten - mondd -, de ha megszeged a parancsait, akkor soha véget nem érő számkivetettséggel és örökkévaló elkárhozással büntet !

Hát nem megtapasztaltad a szüleid neheztelését ? Hát nem ismered a fájdalmat, amikor kárhoztattak ezért vagy amazért ? Hogyan is tudnád hát elképzelni, hogy Én másminen Vagyok ?

Bizony, elfelejtetted, milyen feltétel nélkül szeretni. Nem emlékszel Isten szeretetének élményére. Megpróbálsz tehát elképzelni, milyennek kellene lennie Isten szeretetének, arra alapozva, hogy milyennek látod a szeretetet a világban.

Istenre vetíted a „szülő” szerepét, és előhozakodsz egy olyan Istennel, aki bíraskodik, jutalmaz vagy büntet, attól függően, milyennek ítéli a tetteidet. Ez azonban végletesen leegyszerűsített és hamis kép Istentről, mely kizárólag a képzeletedben, a **közös képzeletekben** létezik, és semmi köze ahhoz, Aki Vagyok.

A lélek eltéveszthetetlen igazságai helyett az emberi tapasztalatokból kiindulva végül egész gondolatrendszer alkotsz Istentről, aztán egész valóságot szősz a szeretet köré. Márpedig félelmen alapuló valóság ez, mely egy rettegett, bosszúálló Isten eszméjében gyökerezik. Téves a Mögöttes Gondolat, de ha elvetnéd ezt a gondolatot, az megzavarná a képet, melyet kialakítottál magadban Istentről. És bár az az új kép, új eszmerendszer és új valóság, amely az előzők helyébe léphetne, **valóban** az üdvödet szolgálná, képtelennek bizonyulsz ezt elfogadni, mert Isten, akitől nem kell félni, aki nem ítél, és aki nem büntet, meghaladja a legmerészebb elképzeléseidet is.

A félelmen alapuló szeretet valósága uralkodik azon is, ahogy megtapasztalod a szeretetet; voltaképpen **megteremti** azt. Mert nem csupán feltételekhez kötötten kapod a szeretetet, hanem magad is ugyanígy adod. De még ha eltekintesz is a feltételektől, lényed egy bizonyos része pontosan tudja, hogy az még mindig nem az igazi szeretet. Ám nincs erőd változtatni. A saját károdon tanultál, mondd magadnak, és elveszel, ha ismét kiteszed magad a sebesüléseknek. Jóllehet az az igazság, hogy akkor veszel el, ha nem így teszel.

Minden emberi tett szereteten, vagy félelmen alapul, és nemcsak a kapcsolatokban. Mindazok a döntések, amelyek meghatározzák az üzletet, az ipart, a politikát, a vallást, a gyermekek nevelését, a társadalmi berendezkedést, a gazdasági célokat, a választást háború és béke, támadás és védekezés, behódolás és lerohanás között; az elhatározást, hogy sóvárogjunk avagy ajándékozzunk, kapzsin gyűjtögessünk vagy osztogassunk, egyesítsünk, vagy megosszunk - minden egyes döntésed a két gondolat egyikéből fakad: a szeretetet, vagy a félelem gondolatából.

A félelem az az energia, amely megköt, lezár, visszahúz, elrejt, felhalmoz, árt.

A szeretet az az energia, amely kiterjeszt, megnyit, kiküld, megtart, feltár, megoszt, gyógyít.

A félelem ruhákba csavarja a testünket, a szeretet mezítelenül hagy. A félelem görcsösen kapaszkodik mindenbe, és mindenhez ragaszkodik, amink csak van, míg a szeretet odaad mindent. A félelem bezár, a szeretet megnyit. A félelem megragad, a szeretet elenged. A félelem sajog, a szeretet enyhít. A félelem támad, a szeretet módosít.

Minden emberi gondolat, szó, és tett vagy az egyik, vagy másik érzelmen alapul. Nincs más választásod, minthogy nincs semmi más, amiből választhatnál. E kettő között azonban szabadon választhatsz -és ez nem is kevés, hidd el !

Így persze könnyűnek hangzik, a döntés pillanatában többnyire mégis a félelem kerekedik felül. Miért ?

Megtanultatok félelemben élni. Hallottatok a legrátermettebb túléléséről, a legerősebb győzelméről, a legügyesebb sikeréről. De roppant kevés szó esik a **legszeretőbb** dicsőségéről. Természetesen igyekszel a legrátermettebb, a legerősebb és a legügyesebb lenni így vagy úgy, és ha valamilyen helyzetben úgy látod, hogy a fentiek egyikének sem felelsz meg, akkor elfog a félelem, hátha veszítesz; mert úgy hallottad, hogy aki veszít, az kevesebbé válik.

Így aztán a félelemből táplálkozó tett mellett döntesz, hiszen így tanultad. Én viszont másként szólok: ha a szeretetből fakadó tettet választod, akkor sokkal többet érsz el a túlélésnél, többet a győzelemnél, többet a sikernél. Akkor a teljes dicsőségét megtapasztalod annak, Aki Valójában Vagy, és Aki Lehetsz.

Ehhez persze meg kell szabadulnod jó szándékú, de tájékozatlan evilági tanítóid okításaitól, és azoknak a tanítására kell támaszkodnod, akiknek a bölcsessége más forrásból ered.

Számos ilyen tanító él közöttetek, mint ahogy mindig is sokan éltek, mert nem hagylak benneteket olyanok nélkül, akik utat mutatnak nektek, tanítanak titeket, vezetnek benneteket, és emlékeztetnek mindezekre az igazságokra. A legtokéletesebb emlékeztető azonban nem a külvilágban található - a benned megszólaló hang a legfontosabb eszközöm, mert ez a legközvetlenebbül hozzáférhető.

A belső hang az Én legharsányabb szavam, hiszen ez szólal meg a legközelebb hozzád. Ez az a hang, amely feltárja neked, hogy egy adott dolog a te meghatározásod szerint igaz vagy téves, helyes vagy helytelen, jó vagy rossz. Ez az a radar, mely kijelöli az utat, kormányozza a hajót, kalauzolja az utazást, ha bátran ráhagyatkozol.

Ez az a hang, mely e pillanatban is megsúgja neked, hogy a most olvasott szavak a félelem, vagy a szeretet szavai-e. E mérce alapján eldöntheted, hallgatnod kell-e ezekre a szavakra, vagy figyelmen kívül hagyhatod őket.

Azt mondtad, ha mindig a szeretetből fakadó tettet választom, akkor a teljes dicsőségét megtapasztalom annak, Aki Valójában Vagyok, és Aki Lehetek. Bó'vebben is kifejtenéd ezt ?

Egyetlen cél létezik az életben, ez pedig a legteljesebb dicsőség megtapasztalása. Nincs más tennivalója a lelkednek, és nem is akar mást tenni.

Minden, amit mondasz, gondolsz vagy teszel, ehhez a feladathoz kapcsolódik - közelít **hozzá**, vagy eltávolít tőle.

Ennek a célnak abban rejlik a csodája, hogy soha nincs **vége**. A vég olyan korlátozás, amelyet Isten szándéka nem ismer, ahogy nem ismer semmiféle határt és befejezést. És ha netán elérkezne a pillanat, melyben megtapasztalod magad a legteljesebb dicsőségedben, nyomban egy még nagyobb dicsőség beteljesülése felé törsz. Minél több vagy, annál többé válhatsz, és minél többé válhatsz, annál több leszel.

A legmélységesebb titok, hogy az élet nem a felfedezés, hanem a teremtés folyamata.

Szó sincs arról, hogy felfedezed - bizony, újra és újra **megteremted** magad. Így ne arra

törekedj, hogy felfedezd Aki Vagy, hanem hogy meghatározd azt, Aki Lenni Akarsz.

Egyesek szerint az élet valamiféle iskola, és az a dolgunk, hogy bizonyos leckék megtanulása után egyszer majd „jelesen végezzünk”, és magasabbra törjünk a test béklyói nélkül. Valóban így van ?

Nos, ez is csak afféle legenda, ami emberi tapasztalatokon alapul.

Az élet nem iskola ?

Nem.

Nem az a dolgunk ezen a világon, hogy elsajátítsunk bizonyos leckeiket ?

Nem.

Akkor hát micsoda ?

Felidézni és újra megteremteni azt, Aki Vagy.

Már számtalanszor elmondtam. De nem hiszel Nekem. Ám így kell lennie. Mert az az igazság, hogy ha nem teremted meg magadat annak, Aki Vagy, akkor nem is lehetsz az.

Na jó, most belezavartál. Térjünk vissza egy kicsit az iskolához. Minden tanító azt hajtogatja, hogy az élet bizony iskola. Őszintén megdöbbenett, hogy Te viszont tagadod ezt.

Akkor mész iskolába, ha tudni akarsz valamit, amit egyébként nem tudsz. Ha át akarod élni, meg akarod tapasztalni a meglévő tudásodat, akkor nyilván nem az iskolába mész.

Az élet (ahogy te nevezed) az a lehetőség, hogy tapasztalati úton is megismerd, hogy megéld, amit elméletileg már tudsz. Ehhez semmit nem kell tanulnod. Egyszerűen emlékezned kell mindarra, amit már tudsz, azután pedig cselekedned.

Az a gyanúm, hogy nem egészen értem.

Akkor kezdjük az elején. A lélek - a te lelked is - **mindent** tud, amit tudni kell és tudni lehet. Semmi nincs rejtve előtte, semmi sem ismeretlen számára. Ám nem elegendő a tudás. A lélek a megtapasztalásra törekszik.

Hiába tudod magadról, hogy nagylelkű vagy, ha nem teszel semmi olyasmit, amivel kinyilvánítod a nagylelkűségedet, akkor csak a nagylelkűség puszta fogalmába kapaszkodhatsz. Ismerheted magad kedvesnek, ám ha ténylegesen nem vagy kedves valakihez, akkor ez csak egy önmagadról alkotott elképzelés marad.

Arra vágyakozik a lelked, hogy az önmagáról alkotott legnagyszerűbb elképzelést a legnagyszerűbb tapasztalattá változtassa. Míg a fogalom nem válik tapasztalattá, addig mindez csak elmélkedés. Én Magam hosszú időn keresztül elmélkedtem Önmagamról. Hosszabb ideig, hogysem ketten együtt emlékezni tudnánk. Hosszabb ideig, mint ennek a Világegyetemnek a kora. Most már láthatod, milyen zsenge is - milyen új ! - az Én tapasztalatom Önmagamról.

Megint összezavartál. A Te tapasztalatod Önmagadról ?

Igen. A következőképp tudnám megvilágítani: kezdetben volt a Minden, és nem volt semmi más. Ám a Minden nem ismerte önmagát -mert nem volt **semmi más**. Ilyenformán a Minden sem volt, nem **lehetett**, minthogy másnak a hiányában semmi nincs.

Ez az az egyetemes van-nincs, lét-nemlét, amelyről az idők kezdete óta beszélnek a misztikusok.

A Minden ugyan tudott önmagáról - ez azonban nem volt elég, minthogy mindez csak elméleti ismeret, nem gyakorlati tapasztalat. Önmaga megtapasztalására sóvárgott, mert tudni akarta, mi az, amit oly pompásnak, oly dicsőségesnek érez. Ez azonban lehetetlennek bizonyult, minthogy a „pompás” vagy „dicsőséges” szavak csupán viszonyított jelzők. A Minden nem tudhatta, mit érez pompásnak és dicsőségesnek, ha nem **nyilvánul meg**. Ha nem tudja, hogy micsoda **nem**, ha nem tudja, hogy milyen **nem**, fel sem merülhet a **micsoda** és a **milyen** kérdése.

Eddig érted ?

Azt hiszem. Folytasd.

Az egyetlen, amit a Minden biztosan tudhatott, hogy nincsen semmi más. Így viszont soha nem ismerheti meg magát egy Önmagán kívül álló viszonyítási pontból. **Egyetlen** viszonyítási pont létezett - **odabent**. A „lét-nemlét”. A Vagyok-Nem vagyok.

Így a Minden úgy döntött, hogy tapasztalati úton is megismeri önmagát.

Ez az energia, a szintisza, láthatatlan, hallhatatlan, megfigyelhetetlen, következésképp mindenki más számára megismerhetetlen energia úgy döntött, hogy megtapasztalja Önmagát, mint Mindenek teljes dicsőségét. Ráébredt, hogyan létesíthet viszonyítási pontot Önmagán **belül**.

Úgy érvelt, hogy Önmaga bármely része szükségszerűen kevesebb az egésznél, és ha ilyen módon részekre osztja Önmagát, minden rész - lévén kevesebb az egésznél - **kívülről** tekinthet Önmaga **többi** részére, és láthatja a pompáját.

Így osztotta fel magát a Minden - és vált egyetlen dicsőséges pillanatban ezzé és azzá. Ez volt az első alkalom, hogy egymástól bizonyos távolságban, mégis egyidejűleg létezett ez és **az**; és ami lérehozta, az **egyikkel sem** volt azonos ezek közül.

Ilyenformán egyszeriben három alkotóelem jött létre: ami **itt** van, ami **ott** van, és az, ami **nincs sem itt, sem ott** - de aminek mégiscsak muszáj léteznie, hogy létezhessen az **itt és az ott**.

A semmiben rejlik a minden. A nem-térben rejlik a tér. A mindenben rejlenek a részek.

Tudod követni ?

Remélem, igen. Olyan egyértelműen vázoltad fel, hogy azt hiszem, tényleg értem.

Akkor folytatom. Ezt a **semmit**, ami **mindent** tartalmaz, egyes emberek Istennek nevezik. Ez a megállapítás azonban nem egészen pontos, mert azt sugallja, hogy van valamiféle isten, aki nincs. Ám Én Vagyok Minden - minden, ami látható, és minden, ami láthatatlan -, így a meghatározás Rólam, mint a Nagy Láthatatlannal, a nem köznapi értelemben vett Semmiről (a felfoghatatlan **teljességről**), vagy a Köztes Térről, mely lényegében a keleti misztika meghatározása Istenről; semmivel sem pontosabb, mint Isten gyakorlatias nyugati meghatározása, mely szerint Isten minden, ami látható. Azoknak helytálló az értelmezése, akik úgy tartják, hogy Isten Minden, Ami Van, és Minden, Ami Nincs.

Az „itt” és az „ott” megteremtésével lehetővé vált Isten számára, hogy megismerje Önmagát. E nagy robbanás pillanatában Isten megteremtette a **viszonyítást** és a **viszonylagosságot** -

a legnagyobb ajándékot, melyet valaha is adott és adhatott Önmagának. Ilyenformán a **kapcsolat** a legnagyobb ajándék, amit Istentől kaptatok, később részletesen is megbeszéljük.

Így keletkezik a Semmiből a Minden - alapvetően spirituális esemény, mely mellesleg (a kiindulópontjától eltekintve) tökéletesen egybeesik a tudósaitok által „Big Bang”-nek nevezett elmélettel.

Ezeknek az elemeknek a megmozdulásával és száguldásával létrejött az idő. Valamely dolog először **itt** volt, aztán **oda** került - és szükségképpen mérhető lett az az **időtartam**, amíg eljutott innen oda.

Az Én (vagy mint egyes filozófusaitok mondják: az Önvaló) látható részei kezdték **egymáshoz viszonyítva**, meghatározni magukat, és ugyanígy tettek a nem látható részei is.

Isten tudta, hogy a szeretet létezése - és önmaga megismerése a tiszta szeretetként - maga után vonja, hogy léteznie kell az ellentétének is. Így hozta létre Isten a szeretet tökéletes ellentétét, amit félelemnek hívnak. És abban a pillanatban, hogy létrejött a félelem, a szeretet is **megtapasztalhatóként** létezhetett.

A **kettősségnek**, a szeretetnek és az ellentétének erre a megteremtésére utalnak az emberek különféle mitológiáikban, mint a gonosz születésére, Ádám bukására, a Sátán lázadására és így tovább.

És ahogy megszemélyesítitek a tiszta szeretetet egy Istennek nevezett alakkal, ugyanúgy személyesítitek meg a félelmet az ördögnek nevezett alakkal.

Ezen esemény köré aztán meglehetősen bonyolult mitológiákat dolgoztatok ki háborús és csatajelenetekkel, angyali katonákkal és ördögi harcosokkal, a jó és a gonosz, a fény és a sötétség erőivel.

Az ilyen legenda az emberiség első kísérlete értelmezni és továbbadni azt a kozmikus eseményt, melynek a emberi lélek titkon a tudatában van, ám amelyről az elme éppen csak sejtít valamit.

Miután a mindenséget Önmaga felosztott változataként fogta fel, Isten színtiszta energiából létrehozta mindazt, ami mostanság létezik -mind a láthatót, mind a láthatatlant.

Más szavakkal, nemcsak a fizikai világegyetemet teremtette meg, hanem a **metafizikai** mindenséget is. Istennek az a része, mely a Vagyok-Nem vagyok egyenlőség második felét alkotja, ugyancsak végtelen számú, az egésznél kisebb egységre robbant. Ezeket az energiaegységeket nevezitek elemeknek. Bizonyos vallásos legendáitok ezt úgy fejezik ki, hogy „Istenatyá”-nak sok-sok szellemgyermeke van. Ez az élet megsokszorozására vonatkozó emberi tapasztalat kivetítése, mely többé-kevésbé a tömegek számára is kézzelfoghatóvá teszi a „Mennyei Királyság” megszámlálhatatlan szellemének hirtelen megjelenését: a létezés lenyűgöző sokféleségét.

A legendáitok ezúttal nem is állnak olyan távol a teljes valóságtól -mert bizony ez a végtelen számú szellem alkotja az Én teljességemet, kozmikus értelemben tehát kétségtelenül az ivadékaim.

Önmagam felosztásának isteni célja az volt, hogy elegendő részt hozzak létre Magamból - Önmagam **megtapasztalására**. Egyetlenegy út nyílik a Teremtő számára, hogy Teremtőként megismerhesse Önmagát: ha **teremt**. Így hát Önnön végtelen számú részeim mindegyikének (valamennyi szellemgyermekemnek) megadtam ugyanazt az erőt, mellyel Én Magam

rendelkezem: a **teremtő erő**t.

Ez az, amit a vallásaitok úgy fogalmaznak meg, hogy az ember „Isten képére és hasonlatosságára” teremtett. Nem arról van szó, mint egyesek vélik, hogy a **fizikai** testünk hasonlatos (bár Isten természetesen bármilyen fizikai formát felölthet). A **lényegünk** azonos. Bizonyos értelemben ugyanabból az „anyagból” vagyunk. Ugyanazokkal a tulajdonságokkal és képességekkel, mindenekelőtt a teremtés képességével, hogy fizikai valóságot hozzunk létre a „puszta légből”.

A te megteremtéseddel, szellemi gyermekem, az a célom, hogy megismerjem magam, mint Istent. Ezt csakis rajtad, rajtatok keresztül tehetem meg. Így hát elmondható (és el is hangzott már számtalanszor): az a célom számodra, hogy ismerd meg önmagadban Istent.

Hihetetlenül egyszerűnek látszik, ám roppant összetett feladat -mert egyetlen út nyílik előtted, hogy Istenként ismerd meg önmagad: először ismerd meg önmagad, mint nem-Istent.

Nagyon figyelj, és próbáld tartani a lépést, mert kényes ponthoz érkeztünk. Készen állsz ?

Azt hiszem.

Jó. Ne feledd, te kérted ezt a magyarázatot. Éveken át vártál rá. Te kérted, méghozzá egyszerű nyelven, nem teológiai vagy tudományos fogalmakban.

Igen, tudom, hogy mit kértem.

Kértél, és megkapod.

Nos, hogy ne bonyolítsuk a dolgokat, a mitológiai Isten-modelleteket fogom használni kiindulási alapként a magyarázathoz, mert ez ismerős számodra - és tulajdonképpen nem is áll túlságosan távol a valóságtól.

Térjünk vissza oda, hogy hogyan is kell működnie az önmegismerés folyamatának.

Egyetlen módon érhettem el, hogy valamennyi spirituális gyermekem az Én részemként ismerje meg önmagát - úgy, hogy ezt egyszerűen elmesélem nekik. Ezt tettem. De látod, nem bizonyult elegendőnek a Szellem számára, hogy felismerje Önmagát, mint Istent, vagy Isten részét, vagy Isten gyermekét, avagy a Királyság örökösét (vagy helyettesítsd bármely legenda szóhasználatával).

Mint már elmagyaráztam, megismerni és megtapasztalni valamit nem ugyanaz. A Szellem vágyik rá, hogy **gyakorlatilag** ismerje meg önmagát (ugyanúgy, ahogy Én vágytam rá !). Nem éred be **fogalmi** tudatossággal, így kidolgoztam egy tervet. Ez a legrendkívülibb elképzelés az egész világmindenségben - és a leglátványosabb együttműködés. Együttműködést mondok, mert mindnyájan részt vesztek benne, Velem együtt.

A terv szerint tiszta szellemként léptek be az éppen megteremtett fizikai világmindenségbe; ugyanis fizikai mivoltotok az egyetlen lehetőség, hogy tapasztalati úton megismerhessétek, amit fogalmilag már ismertek. Ez az az ok, amiért létrehoztam a viszonylagosságnak és a viszonyításnak az egész teremtést kormányzó rendszerét.

És a fizikai világmindenségben, drága szellemgyermekeim, megtapasztalhatjátok, amit önmagatokról tudtok, de először meg kell ismernetek az **ellentétet**. A végletekig leegyszerűsítve arról van szó, hogy semmit nem tudhatsz a magasságodról, ha és amíg nem vagy tudatában az alacsonyságnak. Nem tapasztalhatod meg önmagad azon részét, amit

kövének nevezél, amíg nincs valamilyen fogalmad a soványságról.

Összességében: nem tapasztalhatod meg **mi** és **ki** vagy, amíg nem kerülsz szembe azzal, ami és aki **nem** vagy. Ez a célja a viszonyítás elméletének és a fizikai szinten létező életnek. Mindaz, ami **nem** vagy, nélkülözhetetlen ahhoz, hogy önmagadként határozhasd meg magad.

A végső tudásról szólván - vagyis hogy Teremtőként ismerd meg magad -, nem tudod Teremtőként megtapasztalni önmagad, amíg nem teremtesz. És nem tudod megteremteni az Énedet addig, amíg nem teszed magad **megteremtetlenné**. Bizonyos értelemben először „ne legyél”, azért, hogy aztán létezhess. Tudsz követni ?

Azt hiszem...

Persze nincs rá módod, hogy ne az legyél, aki és ami vagy - természetesen az vagy (tisza, alkotó szellem), mindig is az voltál és mindig is az leszel. Így aztán az egyetlen alkalmas tethez folyamodtál: **elfelejtetted magaddal azt**, Aki Valójában Vagy.

A fizikai világmindenségbe lépéssel lemondtál arról, hogy emlékezz önmagadra. Ezáltal lehetővé válik, hogy a **választásod** alapján legyél az, Aki Vagy.

A választás művelete teszi lehetővé, hogy **megválaszd a** léted, hogy megtapasztald önmagad, mint teljes mértékben szabadon választott lényt - aki, a dolog természetéből fakadóan Isten maga. Felvetődik persze a kérdés, hogyan is dönthetnél valami felől, amin kívül nincs is választás ? Mert bizony, lehetetlen, hogy ne legyél a gyermekem, akármilyen elszántan igyekszel is - viszont **elfelejtheted**.

Mindig is az isteni egész, isteni része voltál, vagy és leszel. Ezért nevezem **emlékezésnek** az egyesülés tettét, a visszatérést Istenhez. Mert végső soron mégiscsak te határozol úgy, hogy emlékezz arra, Aki Valójában Vagy, hogy a különböző részeid összekapcsolásával megtapasztald önmagad egészét - amiről már kiderült, hogy **Én Magam Vagyok**.

Tehát nem az a feladatod a Földön, hogy tanulj (hiszen már **tudsz**), hanem hogy emlékezz rá, Ki Vagy. És hogy emlékezz arra, kik mások. Ezért áll a feladatod nagy része abból, hogy emlékezz másokra, és így ők is emlékezhetnek.

Ezt tette valamennyi csodálatra méltó szellemi tanító. Ez az egyetlen cél. A lelked célja.

*Istenem, ez olyan egyszerű - és olyan... **kiegyensúlyozott**. Úgy értem, így minden egyszeriben a helyére kerül ! Olyan kép tárul elém, amelyet mindeddig soha nem tudtam egészen összerakni.*

Jó. Nagyon jó. Hiszen ezért folytatjuk ezt a párbeszédet. Válaszokat vártál tőlem, és megígértem, hogy megkapod.

Könyvet fogsz írni ebből a párbeszédéből, hogy mások számára is elérhetővé tedd a szavaimat. Ez is része, méghozzá lényeges része a munkádnak. Még lankadatlanul sorjáznak a kérdéseid az életről, még kielégítetlen a kíváncsiságod. De már leraktuk az alapokat. Hogy úgy mondjam, elvégeztük az alapozást a további magyarázatokhoz. Úgyhogy nézzük a többi kérdést, és ne aggódj; ha akad valami, amit már sorra vettünk, és még nem érted teljesen, hamarosan az is megvilágosodik számodra.

Annyi mindent meg akarok még kérdezni ! Annyi kérdés feszít ! Gondolom, a legsúlyosabbakkal kellene kezdenem, a legkézenfekvőbbekkel. Mint például, miért olyan a világ, amilyen ?

Az emberek éppen ezt kérdezik a leggyakrabban Istentől. Méghozzá az idők kezdete óta. Az első pillanattól tudni akarjátok, **miért kell éppen olyannak lennie a világnak, mint amilyen.**

Ennek a kérdésnek rendszerint valami efféle a felvetése: ha Isten olyannyira tökéletes, és olyannyira szeret mindent, akkor miért teremtett pestist és éhiséget, háborút és betegséget, földrengést, és tornádót, hurrikánt és mindenféle természeti katasztrófát, emberi szenvedést és balsorsot.

Erre a kérdésre a mindenség mélyebb titkaiban és az élet legmagasabb-tosabb értelmében rejlik a válasz.

Nem azzal mutatom ki a jóságomat, hogy csupa olyat teremtek körül, amit tökéletesnek tartasz. Nem úgy nyilvánítom ki a szeretetemet, hogy nem hagyom kinyilvánítani a tiédet.

Mint már kifejtettem, addig nem nyilváníthatod ki a szeretetedet, amíg nem mutatod ki a nem-szeretetedet. Semmi sem létezhet az ellentéte nélkül, csakis az **abszolút** világában. Ám az abszolút birodalma nem elégséges sem neked, sem nekem. Én ott léteztem a **mindenkörben**, és innen származol te is.

Az abszolútban nincs tapasztalat, csak tudás. A tudás isteni állapot, a lét legnagyobb öröme. A lét azonban csak a megtapasztalás útján nyerhető el. Ez a fejlődés. Tudás, tapasztalás, lét. Ez a szentháromság. Az egy a háromban, azaz maga Isten.

Az Atyaisten a **tudás**- minden megértés szülője, minden tapasztalat nemzője, és nem tapasztalhatod meg, amit ne ismernél.

A Fiúisten a **megtapasztalás** - a megcselekvése mindannak, amit az Atya már tud önmagáról, már nem lehetsz azzá, amit nem tapasztaltál meg.

A Szentlélek a **lét**- a kiszabadulás mindabból, amit a Fiú megtapasztalt önmagáról; a maradéktalan, a kiteljesedett **vanság**, mely csak a tudásra és a megtapasztalásra emlékezve válik lehetségessé.

Ez a legteljesebb lét, az üdvözültség. Ez Isten állapota, miután megismerte és megtapasztalta Önmagát. Ez az, mely után Isten sóvárgott kezdetben.

Természetesen már túljutottál azon a ponton, mikor még el kell magyarázni, hogy Isten ábrázolása Atyaként és Fiúként semmiféle kapcsolatban nem áll a nemekkel. Ezt a képes beszédet a legutóbbi szentírásotokból merítem. Korábban a szent iratok Anya és Leány megnevezéssel alkalmazták ugyanezt a hasonlatot. Egyik sem helytálló. A ti elmétek azonban az ilyen összefüggéseket fogja fel a legkönnyebben: szülő-utód; ami előidéz, és ami létrejön.

A háromság harmadik tagjának hozzáadásával a következő összefüggést kapjuk:

Ami Előidéz - Ami Létrejön - Ami Van.

Ez a Hármasság Valóság Isten aláírása. Ez az isteni mintázat. Ez a „három az egyben” mindenütt megtalálható az éteri világokban. Nem kerülheted el az idő és a tér, Isten és a tudatosság, vagy bármely más **finom** összefüggés esetében. Másfelől viszont nem találsz rá a Háromság Igazságára az élet **durva** összefüggéseiben.

A Háromság Igazságát az élet finom kapcsolataiban bárki felismerheti, akit foglalkoztatnak az ilyen összefüggések. Egyes teológusaitok Atya, Fiú és Szentlélek néven foglalják össze a

Háromság Igazságát. A pszichiátereitek a tudatfölötti, tudatos és tudattalan kifejezéseket használják. Egyes spiritualisták szellemről, testről és lélekről beszélnek. A tudósaitok energiáról, anyagról és éterről értekeznek. Egyes filozófusait azt mondják, hogy valamely dolog csak akkor válik igazzá, ha gondolatban, szóban és tettben egyaránt igaz. Az idő tekintetében háromféle időt hoztok szóba: a múltat, a jelent, és a jövőt. Hasonlóképpen az észlelésben is három mozzanat létezik - előtte, most és utána. A térbeli összefüggésekről szólván akár a Világegyetem bármely pontját tekinted, akár a saját szobád valamely pontját, akkor az ittét, az ottot, és a **köztes teret** különbözteted meg.

A durva összefüggések kérdéseiben nem ismered a „köztes” fogalmát. Ezek az összefüggések ugyanis mindig kettősek, míg a magasabb szintű összefüggések kivétel nélkül hármusak. Ugyhogyan van bal-jobb, fent-lent, kicsi-nagy, gyors-lassú, forró-hideg, és a valaha teremtetett legnagyobb kettősség: férfi-nő. Ezekben a kettősségekben nincsen köztes. Valamely dolog vagy az egyik vagy a másik - avagy eltérő mértékben ezen végletek valamelyikének a változata.

A durva összefüggések birodalmában semmi nem létezhet az ellentéte nélkül. Ebben a valóságban gyökerezik mindennapi tapasztalataid döntő többsége.

A finom összefüggések világában semminek nincs ellentéte. Ebben a közegben Minden Ugyanaz - és minden végtelen körben **folylk** egymásba.

Az idő olyan finom, éteri birodalom, melyben egymásból következően létezik az, amit múltnak, jelennek és jövőnek nevezel. Ezek tehát nem tekinthetők egymás ellentéteinek, inkább ugyanazon egész különféle, végső soron csakis a te nézőpontodból megkülönböztethető részeinek; ugyanazon eszme folyamatának; ugyanazon energia ciklusainak; ugyanazon örökös Igazság különféle nézőpontjainak. Ha ebből arra következtetsz, hogy a múlt, jelen és jövő egy és ugyanazon „idő”-ben létezik, akkor helyesen látod. (De még nincs itt a megfelelő pillanat, hogy ezt bővebben kifejtsem. Akkor jön el az ideje, amikor majd az idő fogalmát elemezzük.)

A világ tehát azért olyan, amilyen, mert **nincs más módja a létének**, és mert a durva fizikai összefüggések birodalmában létezik. Földrengések és hurrikánok, áradások és tornádók, és mindazok az események, melyeket természeti katasztrófáknak nevezel, csupán az egyik végteltől a másikig haladó elemek mozgásának a megnyilvánulásai. A születés-halál körforgás is ennek a mozgásnak a része. Ez az élet ritmusa, melynek a durva összefüggések világában minden alá van vetve, minthogy az élet maga a ritmus. Hullám, rezgés, a Minden szívének alapvető lüktetése.

A rossz közérzet és a betegség ellentétes az egészséggel és a jó közérzettel, és a te valóságodban csakis a te kifejezett kívánságodra jönnek létre. Nem lehetsz beteg anélkül, hogy valamilyen szinten ne magad okozd a betegségedet, és abban a pillanatban javulni fog az állapotod, amint **úgy döntesz**. A mélységes személyes csalódottság **választott válasz**, és a világszerte tapasztalható balsors a világ tudati állapotának az eredménye.

A kérdésedből az következik, hogy Én határoztam el ezeket az eseményeket, hogy az Én akaratom és vágyam, hogy mindezek bekövetkezzenek. Én azonban egyáltalán nem akarom, hogy létezzenek efféle csapások, csak figyelem, hogy **ti** viszont éppen ezt teszitek, és nem lépek fel a megszüntetésük érdekében, mert azzal keresztezném az akaratosokat, akkor viszont megfosztanálak benneteket Isten megtapasztalásától, márpedig ez az az élmény, melyre ti és Én szövetkeztünk.

Ne kárhoztasd tehát mindazt, amit rossznak nevezel a világban. Inkább kérdezd meg magadtól, mit tudsz arról, amit rossznak ítéltél, és hogyan kívánod megváltoztatni.

Tekints magadba, és tedd fel a kérdést: „Az Énem mely része kívánja megtapasztalni ezt a csapást ? Az élet mely oldalát kívánom megidézni ?”; mert az életben minden a teremtés, **az általad véghezvitt teremtés** eszköze, és valamennyi esemény pusztán alkalmat kínál rá, hogy eldönthesd, Ki Vagy, és azzá lehess.

És mert ez minden lélek esetében érvényes, megértheted, hogy a mindenségben nincsenek áldozatok, csak **teremtők**. A Földön járt Mesterek mindannyian tisztában voltak ezzel. Ezért nem számít, melyik Mestert nevezed meg, egyik sem képzelte áldozatnak magát - bár sokat közülük ténylegesen megfeszítettek.

Minden lélek egy-egy Mester - bár némelyik nem emlékszik az eredetére, vagy az örökségére. Ám mindegyikük megteremti a legma-gasztosabb céljainak megfelelő és a leggyorsabb emlékezéshez szükséges helyzetet és körülményeket - a mostnak nevezett valamennyi pillanatban.

Ne ítélj meg a más által járt karmikus utat. Ne irigyeld a sikert, és ne szánakozz a kudarcon, mert nem tudhatod, mi a siker, és mi a kudarca az adott lélek értékelésében. Ne nevezz csapásnak valamely eseményt, és ne nevezd örömtelinek se, amíg el nem döntöd, vagy meg nem érted, hogy mi célt szolgál. Vajon csapást jelent-e a halál, ha ezrek életét menti meg ? És örömteli-e az élet, ha gyászon kívül semmi más nem okoz ? Nem ítélnél meg mindezt. Jobban teszed, ha bölcsen hallgatsz, és nem faggatsz másokat sem.

Ez nem jelenti azt, hogy ügyet se vess a segélykérésre vagy hogy fojtsd el a saját lelked vágyát, amikor bizonyos körülmények vagy feltételek megváltoztatására törekszik. Annyit jelent csupán, hogy kerülj a címkézést és az ítélezést, míg teszed, amit teszel. Mert minden körülmény ajándék, és minden élményben kincs rejlik.

Volt egyszer egy lélek, aki fénynek ismerte önmagát. Léván újdonság lélek, türelmetlenül vágyott a megtapasztalásra. „Én vagyok a fény -mondogatta -, én vagyok a fény.” Ám mindaz, amit erről tudott és mondott, nem helyettesíthette a megtapasztalását. Márpedig abban a birodalomban, ahol ez a lélek felbukkant, semmi más nem létezett, csak fény, fény és fény. Valamennyi lélek nagyszerű volt, valamennyi lélek csodálatos volt, és valamennyi lélek az én fenséges fényemmel ragyogott. Ilyenformán a szóban forgó kis lélek úgy érezte magát, mint gyertyaláng a napsütésben. A legnagyobb ragyogás közepette, melyhez ugyan maga hozzátette a sajátját, nem láthatta önmagát, nem tapasztalhatta meg önmagát annak, Aki és Ami Valójában.

Majd az történt, hogy ez a lélek epekedve sóvárgott megismerni önmagát. És oly hatalmas volt a vágyódása, hogy így szóltam egy napon:

- Tudod-e, kicsike, mit kell tenned, hogy kielégíthesd a te hatalmas vágyódásodat ?
- Mit, Istenem, mondd, mit ? Bármit megteszek ! - kiáltotta a kicsi lélek.
- El kell választanod magad tőlünk, többiektől - válaszoltam. - Folyamodj a sötétséghez.
- Mi az a sötétség, ó Szentséges Egy ? - kérdezte a kicsi lélek.
- Az, ami te nem vagy - válaszoltam, és a lélek megértette.

Követte a tanácsomat. Eltávozott a Mindenségből, és egy másik tartományba költözött. Ebben a tartományban a lélek rendelkezett azzal a hatalommal, hogy megtapasztaljon mindenféle sötétséget, és meg is tette.

Ám a sötétség közepette egyszer csak felkiáltott: „Atyám, atyám, miért hagytál el engem”.

Miként te, amikor a legsötétebbnek tartott időket éled. Én azonban soha nem hagyok el téged; mindig melletted vagyok, és készen állok rá, hogy emlékeztesselek arra, Aki Valójában Vagy; és **mindig** készen állok rá, hogy hazahívjalak.

Ezért mondom, hogy legyél a fény a sötétségben, és ne átkozd a sötétséget.

És ne feledd, hogy Ki Vagy, olyankor sem, amikor mindenfelől körülfog mindaz, ami **nem** vagy. Csak adj hálát a teremtésért, akkor is, ha éppen a megváltoztatására törekszel.

És tudd, hogy amit a legnagyobb megpróbáltatásod idején teszel, az lehet a legnagyobb diadalod. Mert az általad teremtett tapasztalat annak a kinyilvánítása, Aki Vagy - és Aki Lenni Akarsz.

Azért meséltem el ezt a kis történetet - a lobogó kis leiekről szóló tanmesét -, hogy jobban megérthesd, miért éppen olyan a világ, amilyen; és hogyan változhat meg mindez egyetlen pillanat leforgása alatt, ha mindenki emlékszik legmagasztosabb valósága isteni igazságára.

Nos, egyesek tehát azt mondják, hogy az élet iskola, és hogy mindaz, amit megfigyelsz és megtapasztalsz, a tanulásodat szolgálja. Erről korábban már véleményt mondtam, és most megismétlem:

Nem azért jöttél erre az világra, hogy tanulj - csak ki kell nyilatkoztatnod, amit már tudsz. Ezzel a kinyilatkoztatással fogod kiteljesíteni magad, és a tapasztalatodon át teremted újjá magad. Ezzel igazolod az életet, és adsz célt neki. Így teszed szentséggé.

Azt mondod tehát, hogy mindaz a rossz, ami történik velünk, önnön választásunk eredménye ? Úgy érted, hogy még a világméretű csapásokat és katasztrófákat is bizonyos értelemben mi hozzuk létre, hogy „megtapasztaljuk annak az ellentétét, Akik Vagyunk” ? És ha így is van, nem akadna kevésbé fájdalmas mód - kevésbé fájdalmas számunkra és mások számára -arra, hogy megtapasztaljuk önmagunkat ?

Számos kérdést tettél fel és nagyon jó kérdéseket. Vegyük csak sorra.

Nem, szó sincs arról, hogy valamennyi rossznak tekintett dolog a saját választások eredményeként történik meg veletek. Legalábbis nem **tudatos** értelemben - legalábbis nem úgy, ahogy te értelmezed. Az azonban igaz, hogy mindez igenis a ti teremtetek.

Mindig, minden pillanatban a **teremtés** folyamatában vagytok. Minden pillanatban. Minden percben. Minden nap. Hogy miként teremtetek, azt majd később fejtjük ki. Egyelőre legyen elég annyi, hogy afféle hatalmas erejű „teremtőgép” vagytok, és szó szerint oly gyorsan jelenítitek meg az új és újabb megvalósulásokat, ahogy elgondoljátok.

Események, történések, feltételek, körülmények - valamennyi a tudatból bukkan elő. Az egyéni tudat roppant erőteljes. Gondolj csak bele, miféle alkotó energia szabadul fel, valahányszor ketten, vagy többen összegyűlnek az Én nevemben ! És a tömegtudat ? Az bizony olyan erős, hogy világméretű következményekkel járó eseményeket és körülményeket teremthet !

Persze nem egészen helytálló azt mondani - legalábbis nem úgy, ahogy te érted -, hogy ti **választjátok** ezeket a következményeket. Ti másként döntötök, mint Én. Akárcsak Én, ti is megfigyelitek a következményeket; és aztán, ellentétben velem, úgy választjátok meg, Kik Vagytok, hogy közben tekintettel vagytok rájuk.

Ám nincsenek a világon áldozatok, és nincsenek gazemberek sem. És ugyanígy mások választásának sem lehetsz az áldozata. Bizonyos szinten mindannyian megteremtettétek

mindazt, amitől, mint hangoztatjátok, irtóztok - és a megteremtésével bizony ti magatok választottátok.

Ez a gondolkodásnak az a magasabb szintje, ahová előbb-utóbb minden Mester eljut. Mert csak amikor elfogadják a felelősséget az **egészért**, akkor érhetik el az erőt, mellyel megváltoztathatják annak egy részét.

Ameddig magadévá teszed azt az elképzelést, hogy van valaki vagy valami más odakint, aki helyetted cselekszik, mindaddig megfosztod magad a lehetőségtől, hogy tudatosan irányítsd az eseményeket. Ha azonban kijelented: „Ezt **én tettem**”, akkor lesz erőd változtatni rajta.

Sokkal könnyebb azon változtatni, amit te teszel, mint azon, amit más tesz.

Az első lépés ahhoz, hogy **bármin** is változtass, tudni és elfogadni, hogy az a **te** választásod eredményeként olyan, amilyen. Ha nem tudod elfogadni a saját személyes szinteden, akkor próbáld meg annak megértésével, hogy mindannyian egyek vagyunk. Ezután teremtsd meg a változást, nem azért mert az a bizonyos dolog rossz, hanem mert már nem fejezi ki pontosan azt, Aki Vagy.

A cselekvés egyetlen indoka: kinyilatkoztatni a Mindenségnek, hogy Ki Vagy.

Ezt az utat járva az élet ön- és Énteremtővé válik. Tudniillik arra használod az életet, hogy megteremtsd az Énedet, mint azt, Aki Vagy, és Aki Mindig Is Akartál Lenni. Ugyanígy egyetlen ok létezik bárminek a visszavonására: mert az már nem fejezi ki, hogy Ki Akarsz Lenni. Nem tükröz téged. Nem képvisel.

Ha hű ábrázolásra vágysz, akkor azon kell igyekezned, hogy **mindent megváltoztass az életben; mindent, ami nem illik ahhoz a képhez, amit ki akarsz vetíteni az örökkévalóságba.**

A legtagabb értelemben minden „rossz”, ami megesis veled, a te választásodból fakad. A hiba nem is abban rejlik, hogy mellettük döntöt-tél, hanem abban, hogy rossznak nevezed őket. Ez esetben rossznak nevezed magadat is, minthogy mindezt te magad teremtetted.

Ezt a minősítést viszont képtelen vagy elfogadni; ezért, hogy ne kelljen rossznak tekintened az életed, **megtagadod önnön teremtményeidet**. Ez az érzelmi, értelmi és spirituális hazugság végül oda vezet, hogy elfogadsz egy világot, melyben a feltételek **éppen** olyanok, amilyenek. Ha elfogadnád - és mélyen át is éreznéd - **a személyes felelősséget** a világ iránt, akkor egészen másféle helyen találnád magad. Hát még, ha **mindenki** átérezné a felelősségét ! Hogy mindez oly kétségbevonhatatlanul nyilvánvaló, az még fájdalmasabbá, és végtelenül csúfondárossá teszi a helyzetet.

A világ természeti csapásai, és katasztrófái - tornádói és hurrikánjai, vulkánjai és áradásai; a **fizikai** felfordulások - persze nem kifejezetten általad teremtetnek. Viszont te hozod létre azt, hogy mindez milyen mértékben érinti az életedet.

Ám a világmindenségben történő, akár minden képzeletet felülmúló eseményekről igenis állítható, hogy **ti** ösztönöztétek és teremtetétek őket.

Ezeket az eseményeket az ember közös tudata teremti. Az egész világ együttesen afféle társteremtő, és létrehozza mindezeket a tapasztalatokat. Amit egyenként tesztek, az ott rezeg bennük, eldöntve, mit jelentenek számodra, és hogy **velük összefüggésben** Ki Vagy.

Együttesen és egyénileg teremtititek meg tehát az életet és a megtapasztalt időket a lélek megszabadulásának érdekében.

Azt kérdezted, volna-e kevésbé fájdalmas módja átesni ezen a folyamaton - a válasz egyébként: igen -, amíg semmi sem változik még a külső tapasztalatodban. A földi tapasztalatokhoz és eseményekhez - a tiedhez és másokéihoz - társított fájdalom csökkentésének útja: **megváltoztatni a módot, ahogy szemléled őket.**

A külső eseményeken nem tudsz változtatni (mert azokat a nagy többség teremtette, és még nem fejlődött olyan fokra a tudatosságod, hogy képes volnál egyénileg módosítani az együttesen teremtett mozzanatokon), így a **belső** tapasztalatodat kell megváltoztatnod. Ez az útja az élet tökéletes ismeretének.

Semmi nem fájdalmas önmagában és önmagától. A fájdalom a hibás gondolkozás eredménye.

A Mester a legrettenetesebb fájdalmat is megszüntetheti; így gyógyít.

A fájdalom mindig abból az ítéletből származik, amelyet egy bizonyos dologról mondasz. Ne ítélj, és megszűnik a fájdalom. Az ítélet többnyire a megelőző tapasztalatokon alapul. Az elképzelésed valamely dologról egy korábbi elképzelésből ered. Az előző elképzelésed pedig egy azt megelőző elképzelésből - az az elképzelés pedig megint egy másikból, és így rakódnak tovább egymásra az elképzelések, mint az építőkövek, egészen addig, amíg vissza nem jutsz a „tükörterembe”, ahogy az első gondolatot nevezem.

Minden gondolat alkotó és nincs hatalmasab gondolat az eredeti gondolatnál. Ezért mondják olykor eredendő bűnnek.

Márpedig az eredendő bűn az, ha az első gondolatod hibás valamely dologról. Ez a hiba aztán sokszorosán halmozódik, valahányszor második, harmadik stb. gondolatod támad ugyanerről a dologról. A Szentlélek feladata, hogy új értelmezésekre serkentsen, amelyek megszabadítanak a tévedéseidtől.

Na várjunk csak... Ezek szerint nem szabad rossznak tartanom, hogy gyermekek éheznek Afrikában ? Az erőszakot és az igazságtalanságot Amerikában ? A százakat elpusztító földrengést Brazíliában ?

Isten világában nincsen „szabad” vagy „nem szabad”. Tedd, amit tenni akarsz. Tedd azt, ami úgy tükröz, úgy ábrázol téged, mint Éned egyre nagyszerűbb változatát. Ha rossznak akarod tartani, tartsd rossznak.

De ne ítélezz és ne kifogásolj, mert semmiről nem tudod, miért történik meg, sem azt, hogy hová vezet.

És ne feledd: amit megbélyegzel, az téged fog megbélyegezni, és amit elítélsz, egy napon azzá válhatsz.

Inkább keresd a módját, miként változtathatod meg mindazt - vagy miként segíts másokat, akik megváltoztathatják-, ami már nem tükrözi a legmagasztosabb felfogásodat arról, Aki Vagy.

Ne feledd: minden áldás - mert minden Isten teremtése.

Megállhatnánk itt egy percre, amíg lélegzethez jutok ? Jól hallottam ? Mintha azt mondtad volna, hogy Isten világában nincs „szabad” és „nem szabad”.

Így is van.

*Hogy lehet ez ? Ha ezek a **Te** világodban nincsenek, akkor **hol** lehetnek ?*

Csakugyan - hol ?

Megismétlem a kérdést: hol másutt jelentkezhethetne a „szabad” és a „nem szabad”, ha nem a Te világodban ?

A képzeletedben.

*De mindazok, akik megtanítottak, a lehetre és a nem lehetre, a szabadra, és a nem szabadra, arra, hogy mi helyes és mi nem, határozottan állították, hogy ezeket a törvényeket **Te Magad** fektetted le - hogy mindez Isten elrendelése !*

Ezek szerint akik téged tanítottak, mindannyian tévedtek. Én soha nem rendeltem el semmiféle „helyes”-t vagy „rossz”-at, sem „lehet”-et vagy „nem lehet”-et. Ha így tennék (ami elképzelhetetlen) az azt jelentené, hogy megfosztanálak a legnagyobb ajándéktól - a lehetőségtől, hogy úgy tégy, ahogy kedved tartja, és megtapasztald cselekedeteid eredményét; az esélytől, hogy megteremtsd megújult önmagad, annak a képére és hasonlatosságára, Aki Valójában Vagy; annak a terétől, hogy létrehozod egyre fenségesebb Éned valóságát, mely a legszárnya-lóbb elképzeléseden alapul arról, hogy mire vagy képes.

Azt állítani, hogy valami - gondolat, szó, tett - „helytelen”, annyi lenne, mintha azt mondanám, hogy ne tedd meg. Ha azt mondanám, hogy ne tedd meg, az tilalmat jelentene számodra. A tilalom - korlátozás. Korlátozni annyi lenne, mintha elutasítanám annak a valóságát, Aki Valójában Vagy, valamint a lehetőséget, hogy megteremtsd és megtapasztald ennek igazságát.

Némelyek szerint szabad akaratot adtam nektek, ám ugyanezek az emberek azt is kijelentik, hogy ha nem engedelmessz Nekem, akkor a pokolra küldlek. Ugyan, miféle szabad akarat volna ez ? Hát nem Isten kigúnyolása ez - egy szót sem szólni a mi igazi kapcsolatunkról ?

Nos, akkor talán térjünk át egy másik területre, mégpedig a menny és a pokol kérdéskörére. Amennyire ezek után meg tudom ítélni, nincs is pokol.

Már hogy ne lenne pokol ? Csak nem az, amire gondolsz, és a mondott okok miatt nem is tapasztalod meg.

Mi hát a pokol ?

A választásaid, döntéseid és teremtéseid lehetséges legrosszabb végkimenetelének az átélése. A természetes következménye bármely olyan gondolatnak, amely elutasít Engem, vagy nem mond semmit arról, hogy Ki Vagy - Velem összefüggésben.

A fájdalom, melyet a helytelen gondolkodás miatt kell elszenvedned. De még a „helytelen gondolkodás” kifejezés is félrevezető, minthogy ilyesmi sincsen.

A pokol az öröm ellentéte. A beteljesületlenség. Hogy tudod, Ki és Mi Vagy, és elmulasztod megtapasztalni. A pokol: **kevesebbnek** lenni. Olyan hely azonban nincsen, ahogy a poklot elképzelitek, ahol örökké égő tűzben égtek, és soha véget nem érő kínokat kell kiállnotok. Miféle célom is lehetne vele ?

Még ha megfordulna is bennem az a rendkívül Isten-telen gondolat, hogy nem „érdemled ki” a mennyet, miért is érezném szükségét valamiféle bosszúnak, vagy büntetésnek azért, mert hibáztál ? Nem volna egyszerűbb Számomra csupán megszabadulni tőled ? Miféle

bosszúálló részem igényelné, hogy örökké tartó kínoknak vessenek alá ?

Ha erre azt feleled, hogy az igazság igénye, hát nem jobban szolgálná végül ezt az úgynevezett igazságot, ha csak elutasítanám az egyesülést Velem a mennyben ? Mi szükség lenne még a végtelen fájdalom büntetésére is ?

Bizony mondom, nincs ilyen élmény a halál után, bármilyen csinosan felépítették is a félelmen alapuló teológiákban. Ám igenis létezik a léleknek olyan élménye, olyan boldogtalan, beteljesületlen, töredékes, Isten legnagyobb gyönyörűségétől elszigetelő élménye, mely a lelked számára maga a pokol. De bizony mondom, nem Én küldlek oda, és nem is Én idézem elő ezt az élményt. **Te**, te magad teremtetted meg ezt a tapasztalatot, valahányszor elválasztod az Énedet a legma-gasztosabb gondolatoktól önmagadról. Te magad teremtetted meg ezt az élményt, valahányszor elutasítod az életet; valahányszor visszautasítod azt, Ami és Aki Valójában Vagy.

Ez a tapasztalat azonban soha nem örökkévaló. Nem is lehet az, mivel nem szerepel a tervemben, hogy mindörökké elkülönülj Tőlem. Ez voltaképpen egyenesen képtelenség - ennek kivitelezéséhez ugyanis nem elég elutasítanod azt, Aki Vagy, hanem Nekem is ezt kellene tennem. Márpedig soha nem teszem meg. És ha egyikünk őrzi az igazságot rólad, akkor ez az igazság végső soron diadalmaskodni fog.

De ha nincs pokol, ez azt jelenti, hogy azt teszem, amit akarok, azt cselekszem, amihez csak kedvem támad, elkövethetek bármely tettet, anélkül, hogy megtorlástól kellene tartanom ?

Hát **félelemre** van szükséged ahhoz, hogy azt tedd, ami valójában helyes ? Fenyegetni kell azért hogy „jó legyél” ? Egyáltalán, mi az a „jónak lenni” ? Ki az, aki kimondhatja erről a végső szót ? Ki állítja fel az irányelveket ? Ki alkotja meg a szabályokat ?

Bizony mondom: te magad szabod meg a szabályokat. Te magad állítod fel a irányelveket, és te magad döntöd el, jól cselekedtél-e; hogy jól cselekszel-e. Te vagy **az egyetlen**, aki eldönti, Ki és Mi Vagy Valójában - és Ki Akarsz Lenni. És te vagy az egyetlen, aki megítélheti, jól cselekszel-e.

Senki más nem fog elítélni - mert miért és hogyan ítélné el, és nevezné rossznak Isten a teremtését ? Ha azt akarnám, hogy mindig mindent tökéletesen tegyél, meghagyhattalak volna a teljes tökéletesség állapotában, melyben leledztél, mielőtt ideérkeztél volna. Számodra azonban éppen az a folyamat lényege, hogy fedezd fel önmagad, és teremtsd meg az igazi Éned, amilyen **igazán** vagy - és amilyen igazán kívánsz lenni. Ám soha nem lehetnél azzá, ha nem lenne választási lehetőséged **másnak** lenni.

Büntesselek meg tehát azért, mert döntesz, noha éppen én állítottam eléd ezt a lehetőséget ? Ha nem akartam volna, hogy legyen más választásod, akkor miért tettem lehetővé ?

Tedd csak fel magadnak ezt a kérdést, mielőtt rám osztanád az ítélkező Isten szerepét !

A közvetlen válasz tehát így hangzik a kérdésedre: igen, pontosan azt tehetsz, amit csak kívánsz, a megtorlástól való félelem nélkül. Ez szolgálhat téged igazán - ám tudatában kell lenned a következményeknek.

A következmények pedig az eredmények, a természetes fejlemények. És ez nem azonos sem a megtorlással, sem a büntetéssel. Ezek egyszerűen **vannak**. A természet törvényeinek természetes működéséből következnek. **Megtörténnek**, előre láthatóan és megjósolhatóan, annak következményeként, ami éppen megtörténik.

Minden fizikai életműködés összhangban áll a természet törvényeivel. Ha majd emlékezni fogsz ezekre a törvényekre, és alkalmazod is őket, akkor fizikai szinten is irányítani tudod az életed. Amit büntetés-nek tekintesz - vagy gonosznak, vagy balszerencsének nevezel -, az nem más, mint hogy valamely természeti törvény érvényesíti a jogait.

Ezek szerint, ha ismerem ezeket a törvényeket, akkor soha, egy pillanatra sem kerülök ismét bajba ? Erre gondolsz ?

Mondjuk úgy, hogy soha nem tapasztalnád meg az Énedet abban az állapotban, melyet „baj”-nak hívsz. Egyetlen élethelyzet sem jelentene nehézséget. Semmiféle körülmény nem dűlna fel. Véget vetnél minden aggodalmaskodásnak, kétségnek és félelemnek. Úgy élnél, ahogy az elképzelésed szerint Ádám és Éva élt - nem, mint test nélküli lény az **abszolút** birodalmában, hanem mint megtestesült szellem a viszonylagosság birodalmában. És a tied lenne minden szabadság, minden öröm, minden béke, és a léleknek, aki valójában vagy, minden bölcsessége és hatalma. Azaz teljes mértékben **megvalósult** lény lehetnél.

Ez a lelked célja. Hogy a lehető legteljesebb mértékben megvalósítsa magát, még itt, a testben; hogy **mindannak** a megtestesülésévé váljon, **ami valóban van**.

Ez hát a tervem számodra, ez az elképzelésem: hogy megvalósuljak **rajtatok keresztül**. Hogy valóra váljon a fogalom, hogy tapasztalati úton ismerhessem meg a saját Énemet.

Én fektettem le a Mindenség törvényeit. Minthogy tökéletes törvények, tökéletes fizikai működést teremtenek.

Láttál már életedben a hópehelynél tökéletesebbet ? Elképesztő bonyolultsága, a mintázata, a szimmetriája, összetéveszthetetlen különbözősége bármi mástól - mindez maga a titok. Rácsodálkozol a természetnek erre a döbbenetes bemutatójára, igaz ? Akkor gondold arra, hogy ha ezt meg tudom tenni egyetlen hópehellyel, mit tehetek - és mit tettem - a Világegyetemmel ?

Ha látnád a szimmetriáját, a tervezés tökéletességét - a legirdatlanabb tömegtől a legapróbb részecskéig -, képtelen lennél felfogni az igazságát a **te** valóságodban. Még most, amikor csupán bátorítan pillantásokat vetsz felé, most sem tudod elképzelni, nemhogy megértenéd a horderejét. Azt persze tudod, hogy van jelentősége - sokkal bonyolultabb és rendkívülibb, hogysen be tudnád fogadni a jelenlegi felfogóképességeddel. Csodálatosan fogalmazta meg a ti Shakespeare-etek: „**Több dolgok vannak földön és egen Horatio, mintsem bölcselmek álmodni képes.**”

Akkor hogyan ismerhetném meg ezeket a törvényeket ? Hogyan tanulhatnám meg őket ?

Ez nem tanulás kérdése, hanem az emlékezésé.

Akkor hogyan emlékezhethnék rájuk ?

Kezdjük az elcsendesedéssel. Lép ki a külső világból, úgy, hogy csak a belső világ táruljon a szemed elé. Erre a befelé pillantásra törekszel, de nem leled meg addig, amíg oly mélyen leköt a külső valóság, így hát **hatolj belültre**, amennyire csak lehetséges. És ha nem befelé haladsz, akkor **belülről** gyere ki, amikor a külvilággal foglalkozol. Ne feledd ezt az alapigazságot:

Ha nem haladsz befelé, kívül rekedsz.

Tedd egyes szám első személybe, hogy személyesebbé váljon:

Ha nem
haladok befelé,
kívül rekedek.

Egész életedben kívül rekedtél.

Nincs semmi, ami ne lehetnél, nincs semmi, amit ne tehetnél, és nincs semmi, ami ne lehetne a tied.

Ez úgy hangzik, mint a mennyek ígérete.

Milyen másféle ígéretet tehetne az Isten ? El tudod képzelni, hogy kevesebbet ígérjek ?

Az emberek évezredek óta nem hittek Isten ígéreteiben, a legsajátosabb ok miatt: mert túlságosan **jók** voltak ahhoz, hogy elfogadják igaznak. Így aztán a kevesebbet ígérőt választották, a **kisebb** szeretetet. Mert Isten legmagasztosabb ígérete mögött a legmagasztosabb szeretet áll. A tökéletes szeretetet azonban nem tudjátok felfogni, következésképp a tökéletes ígéret is felfoghatatlan a számotokra. Ahogy a tökéletes személy is. Ezért nem hisztek a saját Énetekben sem.

És ha nem tudtok hinni mindebben, az azzal jár, hogy Istenben sem sikerül hinniek. Mert az Istenbe vetett hit életre hívja a hitet Isten legnagyobb ajándékában - a feltétel nélküli szeretetben - és Isten legnagyobb ígéretében: a határtalan lehetőségben.

Félbeszakíthatlak ? Igazán kényelmetlen félbeszakítani Istent, amikor a legjobban belelendül... De az előbb megütötte a fületem, hogy a határtalan lehetőség említet, az pedig nem egyezik meg az emberi tapasztalattal. Most ne az átlagos emberek által ismert nehézségekről beszéljünk - mi van azoknak a lehetőségével, akik értelmi vagy fizikai korlátokkal születtek ? Az ő lehetőségük is határtalan ?

Ti magatok írtátok így a Szentírásokban - sokféleképpen és számos helyen.

Mondj egy példát.

Nézd meg, mi áll a Teremtés Könyvében. 11. fejezet 6. vers.

Így szól: „És monda az Úr: Ímé e nép egy, és az egésznek egy a nyelve, és munkájának ez a kezdete; és bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyenek mindent, a mit elgondolnak magukban”.

Úgy van. Nos érted már ?

Ez még mindig nem válasz arra a kérdésre, hogy mi a helyzet a gyengékkel, a tétovákkal, a hátrányos helyzetűekkel; mindazokkal, akik valamilyen eredendő hátránnyal küszködnek.

Feltételezed, hogy úgy korlátozottak, ahogy te veted fel, és nem a saját választásuk alapján ? El tudod képzelni, hogy az emberi lélek véletlenül ütközik az élet kihívásaiba, bármilyenek legyenek is azok ?

Úgy érted, hogy a lélek választja meg, miféle életnek akar elébe nézni ?

Nem, hiszen az semmissé tenné a kihívás célját. A cél pedig a megtapasztalás létrehozása, és ennek révén az Éned megteremtése - a Most dicsőséges pillanatában. Ezért nem választod azt az életet, amelyet meg fogsz tapasztalni a maga idejében.

Ám kiválaszthatod a személyeket, a helyeket, és az eseményeket - a feltételeket és a körülményeket, a kihívásokat és az akadályokat, a kedvező alkalmakat és a választási lehetőségeket -, melyekkel létrehozod a megtapasztalást. Kiválaszthatod a színeket a palettád számára, az eszközöket a szerszámosládádba, a berendezéseket a műhelyedbe. Hogy mire viszed mindezzel, nos, az már nem a te dolgod. Az az élet dolga.

A lehetőséged mindabban határtalan, amiről magad döntöttél úgy, hogy megteszed. Ne gondold, hogy a korlátozottnak mondott testben megtestesült lélek nem érheti el lehetőségei teljességét; hiszen azt sem tudod, mit szándékozik megtenni. Nem értheted a szándékait. Nem vagy tisztában a terveivel.

Ezért áldás **minden** személy és **minden** állapot. Így erősíted meg Isten teremtésének tökéletességét - és mutatod meg a belé vetett hitedet. Mert Isten világában semmi nem történik véletlenül, és nem létezik olyasmi, mint az előszeretettel emlegetett „véletlen egybeesés”. Avilág nem véletlenszerű választások, vagy az általad sorsnak nevezett szerencsejáték zűrzavara.

Ha egy hópehely oly tökéletes lehet a maga valóságában, csak nem gondolod, hogy ugyanez nem mondható el egy oly fenséges csodáról, mint az életed ?

De hát még Jézus is gyógyította a betegeket. Miért gyógyította őket, ha olyan „tökéletes” ez az állapot ?

Jézus nem azért gyógyította azokat, akiket gyógyított, mintha tökéletlennek látta volna az állapotukat. Azért gyógyította őket, mert látta, hogy a lelkük, fejlődésük részeként, gyógyulásra vágyik. A fejlődésükben látta a tökéletességet. Felismerte és megértette a lélek szándékát. Ha Jézus úgy érezte volna, hogy valamennyi betegség értelmi, érzelmi vagy fizikai tökéletlenséget képvisel, akkor inkább egyszerre mindenkit meggyógyított volna a bolygón. Vagy kételkedsz benne, hogy meg tudta volna tenni ?

Dehogy. Őszintén hiszem, hogy megtehetette volna.

Jó. Akkor most töprengj el rajta: miért nem tette meg ? Miért döntött úgy a Megváltó, hogy egyeseket szenvedésre ítél, míg másokat meggyógyít ? És ugyanígy, miért tűri el Isten egyáltalán a szenvedést ? Ezt a kérdést tetted fel az imént, és változatlan a válasz. A tökéletesség a **folyamatban** mutatkozik meg - és az egész élet a választásból fakad.

Nem értelmezhető, nem helyes és nem is lehet vitába szállni a választással, sem megkérdőjelezni, és különösen helytelen elmarasztalni.

A megfelelő hozzáállás a **megfigyelés**, és azután megtenni, ami megtehető, ami segít a léleknek a törekvésében, hogy megvalósíthasson egy magasabb szintű választást is. Légy ezért figyelmes mások választásával kapcsolatban, de semmiképp ne ítélkezz. Légy tudatában, hogy számukra az adott választás a tökéletes a mostnak ebben a pillanatában - és állj készen, hogy a segítségükre siess, amikor újabb választásra törekednek, egy eltérő, egy magasabb szintű választásra.

Keresd a közösséget mások leikével, és megvilágosodik előtted a céljuk és a szándékuk. Ezt tette Jézus, amikor gyógyított - és ezt teszi mindazokkal, akiknek megérinti az életét. Jézus meggyógyította mindazokat, akik felkeresték önmaguktól, vagy akiket mások küldtek hozzá, hogy könyörögjenek érettük. Szó sincs véletlenszerű gyógyításról. Ez utóbbi sértené a Világmindenség szent törvényét - hagyd, hogy **minden lélek járja a maga útját**.

Akkor ez azt jelentené, hogy kérés nélkül senkin nem szabad segítenünk ? Bizonyára nem, különben sohasem segíthetnénk az éhező indiai gyermekeken, a megkínzott afrikai

embertömegeken, a szegényeken, vagy a lecsúszottakon. Elveszne minden emberességi igyekezet, és tilos lenne minden jótékonykodás. Meg kell várnunk, amíg valaki kétségbeesésében értünk kiált, vagy éppen egy egész nemzet könyörög segítségért, amíg szabad megtennünk, ami egyébként nyilvánvalóan helyes ?

A kérdésben a válasz. Ha egy tett nyilvánvalóan helyes, akkor tedd meg. De tartózkodj a szélsőséges ítélettől, különös tekintettel arra, hogy mi az, amit **te** helyesnek és amit rossznak nevezel.

Minden dolog csakis attól helyénvaló vagy rossz, hogy te magad kijelented róla. Semmi nem a természetéből fakadóan helyes vagy helytelen.

Semmi ?

A „helyes” vagy „helytelen” nem eredendő és önmagából következő állapot. Egyéni, esetenként pillanatnyi ítélet csupán, valamely egyéni értékrend szerint. Egyéni ítéleteiddel teremted meg önnön Énedet -személyes értékeid által határozod meg és nyilvánítod ki, hogy Ki Vagy.

A világ pontosan azért, és olyan formában létezik, hogy megalkothasd ezeket az ítéleteket. Ha a világot a tökéletes állapot jellemezné, akkor értelmét, célját és **lehetőségét** vesztené az Éned megteremtésének folyamata. Az volna a vég. Véget érne az ügyvédi pályafutás, ha nem volna pereskedés. Véget érne az orvos pályája, ha nem lenne több betegség. Véget érne a filozófus feladata, ha nem merülne fel több kérdés.

És véget érne Isten pályafutása, ha nem lenne több nehézség !

Pontosan. Nagyon helyesen mondod. Ha nem lenne mit teremteni, mindannyiunk számára véget érne a teremtés. Mindannyian, minden szinten érdekeltek vagyunk abban, hogy folytatódjék a játék. Mindannyian azt mondjuk, hogy szeretnénk megoldani minden nehézséget, valójában azonban nem merünk megoldani minden gondot, hiszen akkor nem maradna számunkra tennivaló.

Pontosan érti ezt az ipari-katonai intézményrendszer. Ezért száll szembe rendületlenül minden olyan kísérlettel, mely egy **minden** fegyvert s vitézt elvető kormányzatot segítene hatalomra bárhol a világon.

Az orvosi intézményrendszer is jól érti ezt. Ezért száll szembe rendületlenül - és a túlélése érdekében nem is tehet másként - azzal, hogy akár csak megemlítsse a csodák lehetőségét.

A vallási közösségek ugyanilyen egyértelműen nyilvánulnak meg, ezért támadják egységesen Isten minden olyan meghatározását, mely nem tartalmazza a félelmet, az ítélkezést, a megtorlást és minden olyan meghatározást az Énről, amely nem tartalmazza a saját elképzelésüket az Istenhez vezető egyetlen igaz útról.

Ha azt mondanám, hogy re **vagy Isten** - akkor mi marad a vallásnak ? Ha azt mondanám, hogy meggyógyultál, mi marad akkor a tudománynak és az orvostudománynak ? Ha azt mondanám, hogy békében fogsz élni, mi marad akkor a béketeremtőknek ? Ha azt mondanám, hogy a világ elkészült, akkor mi marad a világnak ?

És mi lesz a csőszerelőkkel, nem igaz ?

A világot lényegében kétfajta ember népesíti be: azok, akik **megadják**, amit kívánsz, és azok, akik **rögzítik** a dolgokat. Bizonyos értelemben azok is rögzítenek, akik adnak (mint a hentesek, a pékek, vagy éppen a gyertyaöntők). Mert a vágy valami után, gyakran együtt jár

az adott dolog **szükségletével**. Ezért mondják a szenvedélybetegek, hogy **szükségük** van a kábítószerre. Légy hát óvatos, hogy ez a vágy ne váljék szenvedéllyé.

Azt mondod, hogy a világnak mindig lesznek gondjai ? Hogy ez az útja annak, amit valójában akarsz ?

Azt mondom, hogy a világ olyan, amilyen, ahogy a hópehely is olyan, amilyen: a tervnek megfelelő. Ilyennek teremtetted meg - és amilyennek megteremtetted az életed, pontosan olyan lesz. Azt akarom, amit te akarsz. Azon a napon, amikor **igazán** azt akarod, hogy véget érjen az éhség, akkor nem lesz többé éhezés. Minden erőforrást a rendelkezésedre bocsátottam, amellyel elérheted. Rendelkezésedre áll valamennyi eszköz, mellyel meghozhatod ezt a döntést. Csakhogy nem tetted meg. Nem, mert nem **tudod** megtenni. A világ holnapra véget vethetne az éhezésnek, ti azonban másképp döntötök.

Bizonygatjátok, milyen súlyos okok állnak annak hátterében, hogy naponta negyvenezer ember éhen hal. Csakhogy nincsenek ilyen okok, sem súlyosak, sem könnyedek. És miközben azt állítjátok, hogy semmit nem tehettek napi negyvenezer éhhalál ellen, naponta **ötvenezer embert hoztok a világra**, hogy új életet kezdjenek. És ezt nevezitek szeretetnek. És Isten tervének. Márpedig ebből az - úgymond - tervből teljes mértékben hiányzik a logika és az indíték, a könyörületről nem is beszélve.

Világos szavakkal megmutatom, hogy a világ azért olyan, amilyen, mert **ti** így döntöttetek. Módszeresen megsemmisítitek a környezeteket, majd az úgynevezett természeti katasztrófákra mutogattok, mint Isten kegyetlen tréfájára, avagy sóhajtozva emlegetitek a vad természet könyörtelenségét. Ám csak önmagatokat csapjátok be, és a ti módszereitek kegyetlenek.

Nincs semmi, ami gyengédebb volna a természethél. És semmi, de **semmi** nem lehet kegyetlenebb a természethez, mint az ember. Mégis úgy tesztek, mintha semmi közöttök nem lenne az egészhez; minden felelősséget elhárítotok. Nem a ti hibátok, mondjátok és ebben történetesen igazatok van. Ez ugyanis nem hiba, hanem **választás** kérdése. Dönthettek úgy is, hogy akár már holnap véget vettek az esőerdők pusztításának. Dönthettek úgy is, hogy megállítjátok a bolygótok fölött lebegő védőréteg sorvadását. Dönthettek úgy, hogy nem folytatjátok tovább a Föld eredeti ökoszisztémájának folyamatos gyilkolását. Törekedhetnétek rá, hogy összerakjátok a hópelyhet, vagy legalább, hogy megállítsátok kérelhetetlen olvadását - megteszitek-e ?

Hasonlóképp akár **már holnap véget vethetnétek minden háborúnak**. Egyszerűen. Könnyen. Csak arra van szükség - amire mindig is szükség volt -, hogy mindannyian egyetértsetek. Márpedig ha nem tudtok egyetértésre jutni, egy ilyen alapvetően egyszerű dologban, mint hogy abbahagyjátok egymás gyilkolását - hogyan is tudnátok megidézni a mennyeket, miközben öklrázással próbáljátok rendbe tenni az életeteket ?

Semmit nem tesztek értetek, amit **ti** nem tesztek meg magatokért. Ez a törvény, ez a kinyilatkoztatás.

A világ miattatok és a ti döntéseitek miatt olyan, amilyen - vagy éppen az elmulasztott döntéseitek miatt.

Miattatok és a döntéseitek miatt olyan az életetek, amilyen - vagy éppen az elmulasztott döntéseitek miatt.

De én nem döntöttem úgy, hogy bárkit is elüssön a teherautó ! Nem döntöttem úgy, hogy bárkit is megtámadjon a rabló, vagy megerőszakoljon egy mániákus. Ezt joggal mondhatnák az emberek. Legalábbis akadnak emberek a világon, akik joggal mondhatnák.

Mindannyian részesei vagytok az alapvető oknak, amely előidézi a vágyat: rabolni, vagy vélt szükségletet lopni. Mindannyian együtt teremtettétek meg azt a tudatosságot, mely lehetővé teszi az erőszakot. És ha magatokba néztek, bizony látjátok, mi hozta létre a bűnt, és végül nekiláttok megváltoztatni az állapotot, melyből eredt.

Tápláld az éhezőket, adj magas méltóságot a szegényeknek. Juttasd kedvező alkalomhoz a kevésbé szerencséseket. Vess véget az előítéletnek, amely homályban és dühös indulatban tartja a tömegeket szerény ígérettel a jobb holnapról. Vess el a céltalan tabukat és korlátokat a szexuális energiával kapcsolatban - inkább segíts hozzá másokat, hogy megértsék a csodáját, és megfelelően alkalmazzák. Hosszú út vár rátok, amíg végérvényesen véget ér a rablás és az erőszak.

Ami az úgynevezett „véletleneket” illeti - a teherautó befordul a sarkon, egy téglá zuhan alá az égből -, tanulj meg üdvözölni minden egyes ilyen balesetet, mint a mérhetetlen mozaik egy-egy kicsiny részét. Azért jöttél ide, hogy kidolgozd az egyéni tervedet önnön üdvözülésedre. Az üdvözülés azonban nem jelenti azt, hogy megmented magad az ördög kelepccétől. Nincsen sem ördög, sem pokol. A **nem** megvalósítás végzetes feledékenységétől mented meg magad.

Nem veszíthetsz ebben a csatában. Nem hibázhatsz. Tudniillik szó sincs itt csatáról, egyszerűen csak egy folyamatról van szó. Erről azonban mit sem tudtok, így örökös küzdelemnek fogjátok tartani. Még **hihettek** is a küzdelemben, olyan hosszú ideig, hogy vallást kanyarítsa-tok köré, vallást, mely a harcot fogja tekinteni a mindenség lényegének. Hibás ez a tanítás. A folyamat folytatása a nem küzdelemben rejlik. A megadásban rejlik az elnyert diadal.

És a véletlenek ? Nos, az élet folyamatának bizonyos elemei bizonyos módon, bizonyos időben, bizonyos következményekkel találkoznak - olyan következményekkel, amelyeket önnön egyéni indokaid alapján balszerencsésnek nevezel. Természetesen szó sincs balszerencséről; mindez lelked tervének része.

Bizony mondom - nincs véletlen egybeesés, és semmi sem történik „véletlenül”. Minden esemény, kaland és kihívás Éned megszólítása az Éned által, hogy megteremthesd és megtapasztalhasd, Aki Valójában Vagy. Minden igaz Mester tudja ezt. Ezért van az, hogy a misztikus Mesterek zavartalanul néznek szembe az élet legkeservesebb élményeivel is (ahogy te határoznád meg).

Keresztény vallásokatok nagy tanítói is tisztában vannak ezzel. Tudják, hogy Jézust nem rázta meg, nem hökkentette meg, nem keserítette el a keresztrefeszítés, hiszen számított rá. Akár el is sétálhatott volna, mégsem tette. Bármely ponton megállíthatta volna a folyamatot. Rendelkezett azzal az erővel. És mégsem tette. Hagyta keresztre feszíteni magát, hogy felléphessen az ember örök üdvözüléséért. Nézzétek, mondta, nézzétek mit teszek ! Nézd meg, mi az igazság. És tudd, hogy mindezeket, és még sokkal többet meg kell tenned. Hát nem mondtam, hogy istenek vagytok ? Ti azonban nem hiszitek. Ha nem tudtok hinni benne, akkor higgyetek magatokban, higgyetek **bennem**.

Végtelen irgalmában Jézus könyörgött az útért - és meg is teremtette ! -, hogy oly módon hathasson a világra, melynek révén mindenki a mennybe juthat (azaz megvalósíthatja Önmagát): ha nincs más módja, hát az ő Énjén keresztül. Mert elszenvedte a keserűséget és a halált. Veled is megtörténhet ugyanez.

Nem az Jézus legnagyobb tanítása, hogy örök életetek lesz - hanem hogy **megteszitek**; nem az, hogy testvérek lesztek Istenben - hanem hogy **megteszitek**; nem az, hogy megkapjátok, amit kértetek - hanem hogy **megteszitek**.

És mindehhez csak arra van szükség, hogy **tudd** ezt. Mert te, te teremted a valóságodat, és az élet nem jelöl ki számodra más utat, mint amit elgondolsz.

Bizony, te gondolod bele a létezésbe. Ez a teremtés első lépése. Az Atyaisten is gondolat. A gondolatod a szülő, aki mindennek életet ad.

Ez azon törvények egyike, amelyre emlékeznünk kell ?

Igen.

Mondanál többet is ?

Már mondtam többet. Elmondtam valamennyit az idők kezdete óta. Elmondtam újra és újra. Egyik tanítót küldtem a másik után hozzátok. Csakhogy nem hallgattok a küldötteimre. Megölitek őket.

De miért ? Miért öljük meg azokat, akik a legszentebbek közöttünk ? Megöljük vagy gyalázzuk őket, ami végső soron ugyanaz. Miért ?

Mert ellenállnak minden olyan gondolatnak, mellyel elutasítanátok Engem. És ha elutasítod önnön Énedet, szükségszerűen elutasítasz Engem is.

Miért vetnélek el Téged, illetve önmagamat ?

Mert félsz. És mert túlságosan nagyszerűek az ígéreteim ahhoz, hogy igazaknak tartsd őket. Képtelen vagy elfogadni a legmagasztosabb igazságot. Olyan szellemiséghez igazodsz tehát - odáig **kisebbítéd** magad ! -, mely félelemre, függőségre és türelmetlenségre tanít, nem pedig szeretetre, erőre és befogadásra.

Tele vagy félelemmel - és az a legnagyobb félelmed, hogy a legbiztatóbb ígéretem esetleg életed legnagyobb hazugsága lesz. Megteremted hát a legelképesztőbb agyszüleményt, hogy megvédj magad a csalódástól: kijelented, hogy Isten bármely ígérete, mely erővel és hatatommal ruház fel, és szavatolja számodra a szeretetet, szükségszerűen az ördög hamis ígérete. Isten soha nem tenne ilyen ígéretet, mondd magadnak, csakis az ördög - hogy megkísértsen téged, hogy elvesd Isten igaz valóságát, mint a félelmetes, ítélkező, bosszúálló és büntető legfőbb lényt.

És bár ez a leírás jobban illene az ördög jellemzéséhez (mármint ha volna), mégis ördögi jellemet feltételezel Istenről önmagad meggyőzésére, hogy ne kelljen elfogadnod Teremtőd isteni ígéreteit, vagy Éned Istenéhez hasonlatos képességeit.

Ilyen a félelem hatalma.

Igyekszem megszabadulni a félelmemtől. Többet is mondasz - újfent a törvényekről ?

Az Első Törvény, hogy lehetsz, tehetsz és elnyerhetsz bármit, amit el tudsz képzelni. A Második Törvény, hogy azt vonzod, amitől rettegsz.

*Hogyhogy ? A félelem **taszít**, nem ?*

Az érzelem az erő, ami vonz. Amitől nagyon félsz, azt óhatatlanul meg is fogod tapasztalni. Bármelyik állat - bár az élet alacsonyabb rendű formájának tekintitek (annak ellenére, hogy az állatok sokkal tisztességesebben és következetesebben cselekszenek, mint az emberek) -azonnal rájön, hogy félsz tőle. A növények - melyeket az élet még alacsonyabb rendű formájának tekintetek - érzékelik, mely emberek szeretik őket, és melyek nem törődnek

velük.

És ezek nem véletlen egybeesések. A mindenségben nincs véletlen egybeesés, csak egy lenyűgöző terv; egy hihetetlen „hópehely”.

Az érzem a mozgásban lévő energia. Ha energiát mozgatsz, azzal hatást hozol létre. Ha elegendő energiát mozgatsz, akkor anyagot teremtesz. Az anyag végső soron afféle energiasűrítmény. Ha elég hosszú ideig kezeled bizonyos meghatározott módon az energiát, akkor anyaghoz jutsz. Minden Mester tisztában van ezzel a törvénnyel. Ez a mindenség alkímiája; minden élet titka.

A gondolat a színtiszta energia. Minden valaha volt és valaha lesz gondolatod **teremt**. A gondolatod energiája soha nem enyészik el. **Soha**. Elhagyja a lényedet, és örökké terjedve kifelé tart a mindenségbe. A gondolat **örökkévaló**.

Minden gondolat megsűrűsödik; minden gondolat találkozik más gondolatokkal az energia hihetetlen útvesztőjében. Kereszteződnek és összefonódnak, hatnak és visszahatnak, az elmondhatatlan szépség és hihetetlen összetettség örökké változó mintázatát alkotják.

Az energia vonzza a hasonló energiát, és (egyszerűsített megfogalmazással) afféle „energia-csomó”-t képeznek. Amikor elegendő hasonló természetű „csomó” keresztezi egymást, „összeragadnak” (hogyan egy másik egyszerű kifejezést használjunk). Felfoghatatlanul hatalmas mennyiségű „egymáshoz ragadt” energiára van szükség az anyag képződéséhez. De az anyag végső soron a tiszta energiából alakul ki, és létrejöttének ez az **egyetlen** módja. Ha egyszer az energia anyaggá válik, nagyon hosszú ideig anyag marad - hacsak nem zavarja meg a szerkezetét egy ellentétes, vagy másféle energiaforma. Ez a másféle energia hatással van az anyagra, végső soron mintegy „feldarabolja” az anyagot, és felszabadul a tiszta energia, melyből összeállt.

Egyszerű kifejezésekkel ez az elmélet áll a ti atombombátok mögött is. Einstein bárki másnál közelebb került a mindenség teremtettségének felfedezéséhez, magyarázatához és alkalmazásához.

Ezek után bizonyára jobban érted, miként működnek együtt a hasonló lelkületű emberek, hogy megteremtsenek egy kedvezőbb valóságot. És sokkal jelentőségteljesebbnek tarthatod a szót: „Ahol ketten vagy többen összegyűlnek az Én nevemben”.

Amikor egész társadalmak gondolkoznak egy bizonyos módon, gyakran elképesztő dolgok történnek - és nem szükségszerűen kívánatos dolgok. A félelemben élő társadalom például többnyire - tulajdonképpen elkerülhetetlenül - létrehozza azt, amitől a legjobban tart.

Hasonlóképp, a nagy közösségek és gyülekezetek gyakran csodatévő erőt találnak a közös gondolkodásban (amit egyes emberek közös imádkozásnak neveznek).

És az is nyilvánvaló, hogy ha a gondolatuk (imádság, remény, kívánság, álom, félelem) kellőképp erős, még az egyének is létrehozhatnak magukban és magukból ilyen jelenségeket. Jézus pontosan ezt tette. Értette a módját, hogyan kell kezelni az energiát és az anyagot, miként kell újra elrendezni és elosztani, végső soron az uralma alatt tartani. Sok Mester tudta ezt, és manapság is sokan tudják.

Te is tudod. E pillanatban.

Ez a jónak és a gonosznak az a tudása, melyben Ádám és Éva részesült. Amíg ezt nem értették meg, az élet sem lehetett olyan, amilyennek ismered. Ádám és Éva - ezeket a mitikus neveket talátlad ki az első nő és az első férfi jelképezésére - volt minden emberi

tapasztalat atyja és anyja.

Amit Ádám bukásaként írtak le, az valójában a felemelkedése volt. A legnagyobb esemény az emberiség történetében. Enélkül nem létezne a viszonylagosság és a viszonyítás világa. Ádám és Éva tette, igazság szerint, nem az eredendő bűn, hanem az első áldás. A szívetek legmélyéből kellene megköszönőtök nekik - lévén az elsők, akik „hibás” döntést hoztak. Ádám és Éva érdeme, hogy egyáltalán lehetőségek nyílt meghozni bármiféle döntést.

A mitológiákban Évát „rossznak” tették meg - a kísértőnek, aki megette a gyümölcsöt, azaz elsajátította a jó és a rossz ismeretét, és Ádámot is rávette erre. Ennek a mitológiai beállításnak a következményeként azóta is a nőt okolják a férfi „bukásáért”, és mindenféle megrontott valóságot hoztak létre - nem is beszélve az eltorzult szexuális nézőpontokról és zavarokról. (Mert hogyan is vélhetnétek jónak valamit, amit eleve rossznak tartotok ?)

Amitől a legjobban féltek, az sújt majd leginkább. Úgy vonzza azt magához a félelem, mint a mágnes. Valamennyi hitvallás szent iratai tartalmazzák a félreérthetetlen figyelmeztetést: **ne félj**. Gondolod, hogy ez véletlen ?

Roppant egyszerűek a törvények.

1 /A gondolat teremt.

2 / A félelem vonzza a hasonló energiát.

3 / Minden a szeretet.

Hohó, ezzel most megleptél ! Hogyan lehet minden a szeretet, ha egyszer a félelem vonzza a hasonló energiát ?

A szeretet a végső valóság. Az egyetlen. A minden. A szeretet érzése Isten megtapasztalása.

A legmagasztosabb igazságban a szeretet minden, minden ami volt és minden, ami valaha is lesz. Ha az abszolútba tartasz, a szeretet felé közeledsz.

Azért jött létre a viszonylagosság világa, hogy megtapasztalhassam az Énemet. Ezt már kifejtettem. Ez azonban még nem teszi **valóságossá** a viszonylagosság birodalmát. **Teremtett** valóság ez, amit ti és Én gerjesztettünk, és gerjesztünk továbbra is - azért, hogy tapasztalati úton megismerhessük magunkat.

A teremtés mindazonáltal nagyon is valóságosnak látszik. Az a célja, hogy valóságosnak látszódjék, hogy elfogadjuk **valóban** létezőnek. Isten így alkotott meg „valami más”, mint Önmaga (bár a szó legszorosabb értelmében ez lehetetlen, minthogy Isten a minden).

A „valami más” megteremtése során - nevezetesen a viszonylagosság birodalmának megteremtése során - olyan környezetet hoztam létre, melyben azt **választhatod**, hogy Isten legyél, ne csak egyszerűen az mondják, hogy Isten vagy; amelyben megtapasztalhatod az isteniséget, mint a teremtés aktusát, mely elmondhatatlanul több a puszta fogalomnál; melyben a kicsiny gyertya - a legkisebb lélek - a Napban megismerheti önmagát, mint fényt.

A félelem a szeretet túlsó vége. Ez az elsődleges polaritás. A viszonylagosság birodalmának megteremtése során először létrehoztam Önmagam ellentétét. Abban a világban, melyben most a fizikai síkon élsz, mindössze két helye van a létnek: a félelem és a szeretet. A félelemben gyökeredző gondolatok létrehozzák a megvalósulás egyik formáját a fizikai síkon. A szeretetben gyökeredző gondolatok hozzák létre a másikat.

Azok a Mesterek, akik ezen a bolygón jártak, felfedezték a viszonylagosság világának titkát - átláttak rajta, és elutasították, hogy elismerjék valóságosnak. Röviden, azok a Mesterek, akik **csak** a szeretetet választották. Minden pillanatban. Minden percben. És minden körülmények között. És bár megölték őket, szerették a gyilkosaikat. Bár meggyötörték őket, szerették a kínzóikat.

Tudom, hogy ezt nem érted meg könnyen, és még nehezebben követed. Ám tartsd szem előtt, hogy valamennyi Mester így tett. Nem számít, mit mond a filozófia, nem számít, mire kötelez a hagyomány, nem számít, mit ír elő a hit - ez az, amit megtett minden Mester.

Világosan áll előtted a példa. Időről időre újra és újra megmutatkozik. Minden korban és minden helyen. Végigkíséri életed minden percét. A Világmindenség minden lehetséges alkalmat megragad, hogy eléd állítsa ezt az Igazságot. Énekekben és történetekben, költészetben és táncban, szóban és mozdulatban, a mozdulat látványában, melyet mozgóképeknek neveztek, és az összegyűjtött szavak gyűjteményeiben, melyeket könyveknek hívtok. A legmagasabb hegyekről harsan a világba, és a legmélyebb pontokból hallani a suttogását. Minden emberi élményben ez az Igazság visszhangzik: a szeretet a válasz ! És ti mégsem halljátok.

Hozzáálltál ehhez a könyvhöz, és ismét kifaggatod Istent, mi az, amit már számtalanszor és számtalan formában elmondott. És újra el fogom mondani ebben a könyvben. Most vajon meg fogod hallani ? **Igazán** meg fogod hallani ?

Mit gondolsz, mit tartogat számodra ez a közlés ? Hogy **történik meg**, amit a kezeden tartasz ? Feltételezed, hogy nem tudom, mit teszek ? A mindenségben nincsenek véletlen egybeesések. Hallottam a szíved kiáltását. Láttam, a lelked igyekezetét. Tudom, milyen mélyen vágyakozol az Igazságra. Fájdalommal és örömmel kiáltottál érte. Fölöslegesen könyörögsz Hozzám. Mutass meg Engem; magyarázz meg Engem; tárj fel Engem - **önmagad**.

Magam is ezt teszem, olyan egyszerűen, hogy ne érthesd félre. Olyan hétköznapi szóhasználattal, hogy egészen biztosan felfogj minden egyes szót.

Haladjunk tovább. Kérdezz bármiről. **Bármiről**. És eléd tárom a választ. Az egész világmindenséget igénybe veszem erre a célra. Figyelj hát. Ez a könyv távolról sem az egyetlen eszkööm. Felteheted a kérdést, és leteheted a könyvet. Csak hallgass. **Figyelj !** És a következő dalban felhangzanak a szavak. Ott lesz a válasz a következő újságcikkben, ami eléd kerül. A történet kibontakozik a következő mozifilmből, amit megnézel. Ott vár az esély a következő személyben, akivel találkozol. Vagy a következő folyó suttogásában, a következő óceán mor-molásában, a következő szellőben, mely a füledbe dúdol. Rendelkezésemre állnak mindezek az eszközök; és mindezek az utak nyitva állnak számodra. Beszélek hozzád, ha meghallasz. Eljövök hozzád, ha meghívsz. És akkor megmutatom, hogy mindig is ott voltam.

2

**„Te tanítasz engem az élet ösvényére:
teljes öröm van tenálad;
a te jobboldon
gyönyörűségek vannak mindörökké.”
ZSOLT 16,11**

Egész életemben kerestem az ösvényt istenhez...

Tudok róla.

...és most, hogy megtaláltam, nem tudom elhinni. Az az érzésem, mintha csak ülnék itt, és magamnak irkálnék.

Hiszen így van, nem ?

Ez nem egészen olyan, mint amilyennek az Istennel való beszélgetést véltem.

Mit vársz, harangszót és hozsannákat ? Majd utánanézek, mit tehetek az ügy érdekében.

Jaj, dehogy. Csak tudod, akadnak olyanok, nem is kevesen, akik istenkáromlásnak fogják tartani ezt a könyvet. Különösen, ha továbbra is afféle nagyeszű fickóként mutatkozol meg.

Hadd magyarázzak meg valamit. Nyilvánvalóan az az elképzelésed, hogy Isten csupán egyetlen módon mutatkozhat meg az életben. Meg kell mondanom, ez nagyon veszélyes elképzelés.

Ugyanis megakadályoz abban, hogy **bárhol** fölfedezhesd Istent. Ha azt gondolod, hogy Isten csak egyetlenegy alakban mutatkozhat meg, csak egyetlenegy hangon szólalhat meg, ha azt hiszed, hogy csak egyetlenegy út létezik, akkor bizony egyfolytában elnézel mellettem. Azzal fogod tölteni az egész életedet, hogy Istent keresed, és nem találod meg, mert valójában nem Engem keresel, hanem valami olyasmit, ami megfelel a Rólam alkotott elképzeléseidnek.

Ha nem látod Istent a mindennapiban ugyanúgy, mint a szentséges-ben, akkor elmulasztod a történet felét. Ez a nagy Igazság.

Isten ott van a bánatban és a kacagásban, a keserűben és az édesben. Minden mögött isteni cél áll - következésképpen mindent áthat az isteni jelenlét.

Egyszer elkezdtem írni egy könyvet, melynek az volt a címe, hogy „Isten egy szalámis szendvics”.

Nagyon jó könyv lett volna. Én sugalmaztam. Miért nem írtad meg ?

Mert istenkáromlásnak éreztem... vagy legalábbis nagyon tiszteletlennek.

Csodálatosan tiszteletlennek ! Honnan szedted azt az ötletet, hogy Isten csakis „tiszteletteljes” lehet ? Isten a fent és a lent. A forró és a fagyos. A bal és a jobb. A tiszteletteljes és a tiszteletlen !

Gondolod, hogy Isten nem tud nevetni ? El tudod képzelni, hogy Isten nem élvez egy jó tréfát ? Úgy tudod, hogy Istennek nincs humora ? Bizony mondom, Isten találta fel a humort !

Egyáltalán, muszáj ilyen fojtottan beszélned, amikor szólsz hozzám ? Azt hiszed, hogy a szleng, vagy a durva szavak kívül esnek a látókörömdön ? Bizony mondom, úgy beszélhetsz velem, mintha a legjobb barátoddal beszélnél.

Gondolod, hogy létezik olyan szó, amelyet még nem hallottam ? Olyan látvány, amit nem láttam ? Hang, amit nem ismerek ?

Az az elképzelésed, hogy ezek egy részét elvetem, míg másokat kedvelek ? Bizony

mondom, nem vetek meg semmit. Nem taszít ezek egyike sem. Ez az élet, márpedig az élet ajándék; az elmondhatatlan kincs; a szentségek szentsége.

Én vagyok az élet, hiszen Én vagyok az anyaga, és semmi más. Az élet **valamennyi** oldala isteni célt szolgál. Semmi nem létezik - **semmi** - Isten által megértett, és Isten által jóváhagyott ok nélkül.

Hogy lehet az ? És mi a helyzet a gonosszal, melyet az ember teremtett ?

Nem teremthetsz olyasmit - akár tárgyat, akár gondolatot, akár eseményt -, nem juthatsz semmiféle olyan tapasztalathoz, mely kívül esne Isten tervén, hiszen Isten terve, hogy megteremt számodra **bármit -mindent !** -, **amit csak akarsz**. Ebben a szabadságban rejlik Isten isteni létének megtapasztalása - és ez az az élmény, **melynek érdekében megteremtettek téged**. És magát az életet.

Gonosz az, amit gonosznak **nevezel**. Amit az ördög művének tartasz, azt ugyanúgy tekintheted Isten művének is. Ugyanúgy szeretem a forrót, mint a hideget, a magasat, mint az alacsonyot, a balt, mint a jobbot. Minden viszonylagos, és minden csak része a létező egésznek.

Nem szeretem jobban a „jó”-t mint a „rossz”-at. Hitler a mennybe ment. Ha ezt megérted, akkor megérted Istent.

De hát én abban a hitben nőttem fel, hogy igenis létezik jó és rossz; a helyes és a helytelen ellentétei egymásnak; hogy egyes dolgok nem helyénvalók, és nem elfogadhatók Isten szemében.

Isten szemében minden „elfogadható”, mert hogy is ne fogadná el Isten azt, ami **van ?** Elvetni egy dolgot, annyi, mint elutasítani a létezését. Azt mondani, hogy nem helyes, annyi, mint azt mondani, hogy nem az Én részem - ez pedig képtelenség.

Ám őrizd meg a hitedet, és maradj hű az értékeidhez, mert ezek a te atyáid és atyáid atyáinak értékei; a barátaidé, és a társadalmadé. Ezek képezik az életed vázát, és ha elveszítenéd őket, az annyi lenne, mintha felfejtenéd a tapasztalataid szövődékét. Inkább vizsgálj meg őket egyenként. Vizsgálj meg darabról darabra. Ne rombold le a házat, de figyelj meg minden egyes téglát, és cseréld ki a csorbákat és a repedteket. Mindazokat, melyek már nem alkalmasak rá, hogy tartsák az épületet.

Az elképzeléseid a helyesről és a helytelenről, pontosan azok, amik: elképzelések. Ezek a gondolatok alkotják az alapját, és teremtik meg a lényegét annak, Aki Vagy. Egyetlenegy okod lehet rá, hogy változtass rajtuk, egyetlen cél szentesíti a módosítást: ha nem vagy boldog azzal, Aki Vagy.

Csak akkor **tudhatsz**, ha boldog vagy. Ha elmondhatod az életeredről: „Ez az én teremtményem (a fiam), kiben örömet lelem.”

Ha az értékeid szolgálnak téged, akkor őrizd meg őket. Érvelj mellettük. Harcolj értük, és véd meg őket.

Ám olyan módot keress a küzdelemre, amivel senkinek nem ártasz. Az ártalom nem szükséges alkotórésze a fejlődésnek.

Azt mondod, hogy tartsam meg az értékeimet, ugyanakkor azt is kijelented, hogy minden érték eleve elhibázott. Ezt hogyan egyeztessem össze ?

Nem mondtam, hogy elhibáztok az értékeid. De azt sem, hogy helyesek; egyszerűen csak ítéletek. Értékelések. Döntések. Ráadásul többnyire olyan döntések, amelyeket nem te magad hozol, hanem valaki más. A szüleid. A vallásod. A tanáraid, történészeid, politikusaid.

Ezekből az értékítéletekből, melyeket beépítettél az igazságodba, nagyon kevés alapul a saját tapasztalatodon. Ám éppen a tapasztalat az, amiért erre a világra jöttél, és a tapasztalataidból kell megteremtened önmagadat. Ehelyett megteremtetted magad **mások** tapasztalatából.

Ha létezne olyasmi, mint a bűn, hát ez az lenne: mások tapasztalatai miatt válni azzá, aki vagy. Ez az a „bűn”, amit elkövetsz. Amit mindannyian elkövettek. Nem hagyatkoztok a tapasztalataitokra, hanem elfogadjátok mások tapasztalatát, majd amikor az első alkalommal beleütköztök az igazi tapasztalatba, akkor gyorsan eltakarjátok azzal, amiről azt vélitek, hogy már tudjátok, és történetesen egészen máshogy tudjátok - csak azért, mert **mások** másként tudják, akik hasonlóképp nem a saját tapasztalataikból építkeznek.

Ha nem így tennétek, alapvetően különböző tapasztalathoz jutnátok - és az azt érzékeltetné, hogy megfellebbezhetetlennek tartott tanítód bizony téved. Az esetek többségében azonban nem akarjátok hibáztatni a szüleiteket, a vallásotokat, az iskoláitokat, a hagyományaitokat, a szentírásaitokat, így aztán elvetitek a saját tapasztalataitokat, annak kedvéért, amit mások szerint gondolni kell. Ez sehol nem nyilvánul meg világosabban, mint abban, ahogy az emberi szexualitáshoz közelítetek.

Mindenki tudja, hogy a szexuális tapasztalat lehet az ember legsze-retőbb, legizgalmasabb, leghatalmasabb, legvidámabb, legmegújítóbb, legfelvillanyozóbb, legmeghittebb, legegységeseítőbb, legüdítőbb fizikai tapasztalata, ám a tapasztalati felfedezés helyett inkább elfogadjátok az előzetes ítéleteket, véleményeket és elképzeléseket a szexről, melyeket mások hirdetnek; olyanok, akik valamilyen módon mindannyian érdekeltek a gondolkodásmódok formálásában.

Ezek a vélekedések, ítéletek és elképzelések közvetlen ellentmondásba kerülnek a saját tapasztalatoddal, ám mert semmi áron nem akarod beismerni tanítód tévedését, inkább meggyőződ magad, hogy a te tapasztalatod bizonyult tévesnek. Következésképpen elárulod a valódi igazságodat ebben a kérdésben - méghozzá páratlan eredményességgel.

És ugyanígy viselkedtek a pénzzel kapcsolatban is. Valahányszor jelentősebb összegű pénzhez juttok, fényesen érzitek magatokat. Örömmel fogadjátok, és örömmel költitek. Nincs is benne semmi rossz, semmi gonosz, semmi eredendően „helytelen”. Ám oly mélyen belétek vésődött mások tanítása erről a tárgyról, hogy az úgynevezett „igazság” kedvéért elvetitek a saját tapasztalatotokat.

Gondold csak végig, mit is műveltél ! Elfogadtad a sajátodnak a fenti igazságot, és gondolatokat szőttél köré - gondolatokat, melyek, mint arról többször is szó esett, fizikailag ható teremtő erővel rendelkeznek, így teremtettél a pénz köré olyan személyes valóságot, mely valósággal eltaszítja tőled a pénzt. Végére is miért törekednél magadhoz vonzani valamit, ami olyannyira nem jó ?

És Istennel kapcsolatban is megteremtetted ugyanezt az ellentmondást. Lelked minden tapasztalata azt súgja, hogy Isten jó. Tanítód oktatása szerint viszont Isten rossz. A szíved azt súgja, hogy Istent félelem nélkül lehet szeretni. A tanítód azt hangoztatja, hogy Isten félelmetes, bosszúálló Isten. Azt mondják, élj félelemben Isten haragjától. Hogy reszketned kell a jelenlétében. Hogy egész életedben reszketned kell az Úr ítéletétől. Mert az Úr olyan, amilyennek mondják, és Isten bizony bajban leszel, amikor szembekerülsz az Ő rettenetes ítéletével. Ezért kell „engedelmeskedned” Isten parancsainak.

Mindenekelőtt pedig semmiféle logikus kérdést nem szabad feltenned. Nem kérdezheted meg: „Ha Isten vak engedelmisséget követelne a törvényeinek, akkor miért teremtett lehetőséget arra, hogy megsértsék azokat a törvényeket ?“ A tanítóid persze készen állnak a válasszal -mert Isten azt akarja, hogy „szabad választásod” legyen. Ám miféle szabadsága van a választásnak akkor, ha valamely dolog választása a másik ellenében elítéltetést von maga után ? Hogyan lehet szabad a „szabad akarat”, ha az nem a te akaratod, hanem valaki más határozza meg, mit kell tenned ? Bizony, mindazok, akik erre tanítanak, ostoba álszentséget tulajdonítanak Istennek.

Azt hangoztatják, hogy Isten megbocsátó és könyörületes, ám ha nem a „megfelelő módon” kéred az irgalmát, ha nem megfelelően „közeledsz” Hozzá, akkor nem hallgattatik meg a könyörgésed. Kiáltásod elhal a semmiben. Ez voltaképpen még útmutatást is jelenthetne, ha volna egy **bizonyos** megfelelő mód - csak hogy annyi „megfelelő mód”-ról tanítanak, ahány tanító szóra nyitja a száját.

Így aztán legtöbbször azzal töltitek felnőtt életetek java részét, hogy a „helyes utat” keresitek, azt ahogy imádhatók és szolgálhatók Istent, ahogy engedelmeskedhettek az akaratának. Márpedig mindebben az a legmegejtőbb, hogy Én nem akarom, hogy imádjatok, nincs szükségem az engedelmisségekre, és egyáltalán nem szükségszerű, hogy szolgáljatok Engem.

Az ilyen viselkedést az uralkodók követelték meg az alattvalóiktól -rendszerint egomániás, gyenge jellemű, zsarnoki uralkodók. Ezek bizony a legkevésbé sem ájtatos követelmények, és legalábbis figyelemre méltó, hogy a világ mindeddig nem vonta le a következtetést, miszerint hamisak az ilyen elvárások, és semmi közük az isteni lét szükségleteihez vagy vágyaihoz.

Az **isteniségnek** nincsenek szükségletei. A Minden pontosan az, ami: a **minden**. Ilyenformán nem akar semmit, vagy éppen mindennek a hiányában van - meghatározás és nézőpont kérdése.

Ha úgy döntesz, hogy olyan Istenben hiszel, akinek valamilyen szinten bármire is szüksége van, és borzasztóan megsértődik, ha nem kapja meg, és megbünteti azokat, akiktől elvárja az adakozást - akkor úgy döntesz, hogy egy náladnál sokkal, de sokkal kisebb Istenben hiszel. Valójában egy Kisebb Isten gyermekei vagytok.

Nem, gyermekeim, hadd bátorítsalak ismét, ezúttal ezen az íráson keresztül, hogy Én szükségletek nélkül való vagyok. **Semmire nincs szükségem.**

Ez nem azt jelenti, hogy nincsenek vágyaim. A vágyak és a szükségletek nem ugyanaz jelentik (bár sokan közületek azonosítják életük gyakorlatában). Avagy minden teremtés kezdete. Az első gondolat. A lélek fenségének érzése. Az Isten, amint eldönti, hogy mit teremtsz legközelebb.

És mi Isten vágya ?

Először is vágyom megismerni és megtapasztalni Önmagam, teljes dicsőségemben - megismerni, Aki Vagyok. Mielőtt kieszeltetek benneteket, és a Világmindenség valamennyi világát, ezt nem állt módomban megtenni.

Másodszor arra vágyom, hogy ismerjétek és tapasztaljátok meg, Akik Valójában Vagytok, azon teremtetőrévén, mellyel megajándékoztalak benneteket; tapasztaljátok meg az Éneteket az általatok választott úton.

Harmadszor arra vágyom, hogy az élet egész folyamata állandó öröm, folyamatos teremtés,

soha véget nem érő kiterjedés, és a teljes beteljesülés élménye legyen a Most megszentelt pillanatában.

Lérehoztam egy tökéletes rendszert, ahol mindezek a vágyak megvalósulhatnak. Most is folyik a megvalósulás, **ebben a pillanatban**. Közötted és Közöttem az az egyetlen különbség, hogy én tudok róla.

Ateljes felismerés pillanatában (mely pillanat akármikor rád köszönhet), te is azt fogod érezni, amit Én mindenkor érek: mérhetetlen örömet, szeretetet, elfogadást, áldást és hálát.

Ez Isten öt állásfoglalása, és mielőtt tovább haladnánk ezzel a párbeszéddel, megmutatom, hogyan juttathat el az isteniséghez ezeknek az állásfoglalásoknak az alkalmazása az életedben.

Összességében mindez nagyon hosszú válasz egy nagyon rövid kérdésre.

Igen, tartsd meg az értékeidet - ameddig úgy tapasztalod, hogy szolgálnak téged. Ám mindig nézd meg, hogy azok az értékek, melyeket a gondolataiddal, a szavaiddal és a tetteiddel szolgálsz, lehetővé teszik-e az önmagadról alkotott legmagasztosabb és legnagyobb fogalom megtapasztalását.

Vizsgáld meg egyenként az értékeidet. Tekintsd meg őket a kételkedés fényében. Ha tétovázás nélkül ki tudod jelteni a világnak, hogy Ki Vagy, és mit hiszel, akkor elégedett és boldog vagy önmagaddal. Akkor nincs rá ok, hogy tovább folytassuk ezt a párbeszédet, mert megteremtetted az Énedet, és egy olyan életet az Énednek, melyen már nincs mit javítani. Elérted a tökéletességet. Tedd le bátran a könyvet.

Egyáltalán nem tökéletes az életem, és még csak közel sem áll ahhoz, hogy tökéletes legyen. Nem vagyok tökéletes. Valójában csak egy rakás tökéletlenség vagyok. És azt kívánom - olykor teljes szívemből kívánom -, hogy bárcsak ki tudnám javítani ezeket a tökéletlenségeket; bárcsak tudnám, miért viselkedem úgy, ahogy, mi okozza a bukásaimat, mi az, ami az utamba áll. Ezért jutottam el Hozzád, azt hiszem. Mert a saját erőmből nem találtam meg a választ.

Örülök, hogy eljöttél. Mindig itt vagyok, hogy segítsék neked. Most is itt vagyok. Nem a saját erődből kell választ találnod; és nincs semmiféle **kell**.

Mégis, olyan vakmerőnek látszik, hogy csak ülök, és párbeszédet folytatok Veled. Nehéz elképzelni, hogy te, Isten válaszolsz... úgy értem, kész örület az egész.

Értem. A Biblia szerzői valamennyien épelméjűek voltak, te viszont örült vagy.

A Biblia szerzői szemtanúként látták Krisztus életét, és hűségesen feljegyezték, amit láttak és hallottak.

Helyesbítés: az Újtestamentum szerzőinek többsége soha nem találkozott Jézussal, soha nem látta őt életében. Sok évvel azután éltek, hogy Jézus elhagyta a Földet. Fel sem ismerték volna Jézust, ha véletlenül összeakadnak vele az utcán.

De...

A Biblia írói jeles hívők voltak és jeles történészek. Átvették az idősebbektől rájuk és barátaikra hagyományozott történetet, végül írott formába öntötték.

És a szerzők közel sem foglaltak bele mindent a végső iratba !

Addigra már „egyházak” alakultak Jézus tanításai körül - és ahogy mindig és mindenhol megtörténik a Földön, ahol az emberek valamely hatalmas eszme köré csoportosulnak, akadtak bizonyos személyek ezekben a gyülekezetekben, akik eldöntötték, hogy Jézus történetének mely részeit kívánják elmondani - és hogy **hogyan**. A válogatásnak és a szerkesztésnek ez a folyamata aztán az egész Biblia és az evangéliumok összegyűjtése, leírása, és közreadása során is folytatódott.

Még számos évszázaddal az eredeti iratok lejegyezése után is, az egyház legmagasabb testülete ismét meghatározta, mely tanok és mely igazságok kerüljenek be a **hivatalos** Bibliába - és melyek bizonyulnának „egészségtelennek”, vagy „idő előttinek”, ha feltárnák őket a tömegek előtt.

És természetesen voltak más szent iratok is - valamennyit az isteni ihlet pillanatában rögzítették, amúgy hétköznapi emberek, akik cseppet sem voltak örültebbek nálad.

Csak nem arra célszól, hogy egy napon majd ezek az írások is „szentírássá” válhatnak ?

Gyermekem, az életben minden szent. Ezen mércével mérve igen, valóban **szent** írások, de nem játszom tovább a szavakkal, mert tudom, hogy érted.

Nem, én nem arra utalok, hogy egy napon Szentírássá lesz ez a kézirat. Az elkövetkezendő évszázadokban legalábbis nem, addig legalábbis nem, amíg idejétmúlttá nem válik a nyelve.

Tudod, az itt a nehézség, hogy ez a nyelvezet túlságosan közvetlen, túlságosan társalgási, túlságosan **kortársi**. Az emberek feltételezik, hogy ha Isten közvetlenül beszél velük, akkor nem úgy szólal meg, mint a szomszéd fickó. Némileg egyöntetűbbé kéne tenni a nyelvezetét. Némileg fennköltebbé, valamiképp érzékeltetni kellene vele az **istenit**.

Ahogy már korábban is mondtam, ez is a nehézséghez tartozik. Az embereknek határozott elképzeléseik vannak arról, hogy milyen formában kell megnyilvánulnia Istennek. Minden, ami ellentmond az elképzeléseiknek, könnyen istenkáromlásnak tűnhet.

Ahogy korábban mondtam.

Ahogy korábban mondtad.

De hatoljunk csak a kérdésed mélyére. Miért gondolod, hogy örültség párbeszédet folytatni Istennel ? Talán nem hiszel például az imádságban ?

De igen. Az azért más. Az imádság számomra mindig egyoldalú volt. Én kérdezek, és Isten rendíthetetlen marad.

Isten soha nem válaszol az imádságodra ?

*Ó, dehogynem, csak sohasem szavakkal. Ami azt illeti, mindenféle történt az életemben, melyről azt hittem, hogy ez a válasz - méghozzá nagyon is közvetlen válasz - az imádságomra. Isten azonban még sohasem **beszélt** hozzám.*

Értem. Vagyis az az Isten, akiben hiszel, a világon mindent képes megtenni, csak beszélni nem tud.

Isten természetesen tud beszélni, ha akar, az azonban a legkevésbé sem látszik valószínűnek, hogy éppen velem akar beszélni.

Nos, ez a gyökere minden nehézségnek, amit megtapasztalsz az életedben - nem tartod

magad érdeemesnek rá, hogy Isten szóljon hozzád.

Te jó ég ! Hogy is számíthattál arra, hogy valaha is meghallod a hangomat, ha nem találod magad érdeemesnek a beszélgetésünkre ? Bizony mondom: e pillanatban is csodát teszek. Mert nemcsak hozzád szólok, hanem minden egyes emberhez, aki felemeli ezt a könyvet, és elolvassa ezeket a szavakat.

Minden egyes emberhez szólok most, és mindegyiküket ismerem. És azt is tudom, hogy melyikük fogja megtalálni az útját ezekhez a szavakhoz - pontosan tudom, hogy, akárcsak valamennyi más közlésemet, egyesek meghallják - míg mások csak hallgatják, de nem hallanak semmit.

Nos, mindjárt itt a másik gondom. Én már most, miközben ezt az anyagot írom, azon gondolkodom, hogy közzé kellene tenni.

És mi ezzel a gond ?

Nem merülhet fel, hogy mindezt én hoztam létre a haszon kedvéért ? Legalábbis nem teszi ez az egész ügyet gyanússá ?

Az az indítékom az írásra, hogy egy rakás pénzt keress vele ?

Nem. Nem ezért kezdtem el. Azért kezdtem el papírra vetni ezt a párbeszédet, mert az elmémben harminc éven keresztül csak úgy zsongtak a kérdések - kérdések, melyekre mohón éheztem a választ. Ez indított arra, hogy később mindezt könyvbe gyűjtsem.

Én indítottalak.

Te ?

Hát persze. Csak nem képzeled, hogy hagyom elvesztegetni ezeket a remek kérdéseket és válaszokat ?

Ilyesmi eszembe sem jutott, csak választ akartam kapni a kérdéseimre; véget akartam vetni az elégedetlenségemnek; hogy véget érjen a keresés !

Jó. Akkor most vess véget az indokaid megkérdőjelezésének (szüntelenül ezt teszed), és folytassuk a beszélgetést.

3

Nos, száz kérdésem támadt. Ezer. Millió. Nem is tudom, hol kezdjem.

Csak sorold a kérdéseket. Kezdd, ahol akarod, vagy ahol sikerül. Készíts egy listát a benned felmerülő kérdésekről.

Rendben. Némelyik egészen egyszerűnek látszik, egyenesen alantasnak.

Hagyd már abba az ítélkezést önmagad fölött. Csak sorold.

Jó. Nézzünk hát néhányat.

1 / Mikor lódul meg végre az életem ? Mikor érek el akár csak egy egészen kicsinyke sikert is ? Véget ér-e valaha a küszködés ?

2 / Mikor tanulok annyit a kapcsolatokról, hogy képes legyek zökkenőmentesen működtetni őket ? Egyáltalán, van-e valamilyen módja annak, hogy az ember **boldog** legyen a kapcsolataiban ? Muszáj-e örökös kihívásoknak lenniük ?

3 / Miért nem jutok elegendő pénzhez ? Az a végzetem, hogy egész életemben egyre csak húzzam a nadrágszíjat ? Mi akadályoz meg abban, hogy e tekintetben maradéktalanul sikerüljön kiaknáznom a lehető'ségeimet ?

4 / Miért nem kezdek az életemmel, amit **valóban** akarok, úgy, hogy ugyanakkor megkeressem a mindennapi betevőt is ?

5 / Hogyan oldhatnám meg azokat az egészségügyi nehézségeket, amelyekkel szembekerülök ? Már egész életemre elegendő rémes nyavalya áldozata voltam. Miért kell így történnie ?

6 / Milyen karmikus leckét kell elsajátítanom ebben az életemben ? Mi az, amit tökéletesen meg kell tanulnom ?

7 / Létezik-e egyáltalán reinkarnáció ? Hány elmúlt életem volt ? Azokban vajon mi voltam ? Valóságos-e a „karmikus adósság” fogalma ?

8 / Olykor úgy érzem, mintha médiumi képességeim lennének. Lehetséges ez ? Létezik ilyesmi ? És ha igen, akkor én például médium vagyok ? Egyesek szerint médiumnak lenni annyi, mint az ördöggel cimborálni. Így van ez ?

9 / Rendjén való-e pénzt kapni a jó cselekedetért ? Ha úgy döntök, hogy valamilyen üdvöztető munkát végzek a világban - Isten munkáját -, megtehetem-e, és meggazdagodhatok-e egyúttal ? Avagy ez a kettő' kölcsönösen kizárja egymást ?

10 / Hát a szex rendjén való-e ? Ki vele, mi rejlik ezen emberi tapasztalat mögött ? Kizárólag a szaporodást szolgálja-e a szex, ahogy némely vallás állítja ? Létezik-e valódi szentség vagy megvilágosodás, mely a szexuális energia elvetése vagy átalakítása révén érhető el ? Rendjén van-e szerelem nélkül szerelmeskedni ? Avagy elegendő ok maga a fizikai érzékenység ?

11 / Miért tetted olyan jó, olyan vonzó, olyan erő'teljes emberi tapasztalattá a szexet, ha mindazok a célok, melyekért itt vagyunk, távol tartanak tőle, olyan mértékben, amennyire meg akarunk felelni ezeknek a céloknak ? Egyébként is, miért van az, hogy minden, ami kellemes, az „erkölcstelen, törvénytelen vagy hizlaló” ?

12 / Van-e élet más bolygókon ? Látogattak-e már meg minket ilyen idegenek ? Esetleg most is megfigyelés alatt tartanak ? Lesz-e bizonyíték - kétségbevonhatatlan és megdönthetetlen bizonyíték - a földönkívüli életre még a mi életünkben ? Vajon minden életformának megvan a saját Istene ? Vagy te mindenek Istene vagy ?

13 / Elérkezik-e valaha az utópia a Földre ? Megmutatkozik-e valaha Isten a Föld embereinek, mint ígérte ? Lesz-e Második Eljövétel ? Véget ér-e valaha a világ ? Lesz-e apokalipszis, amint azt a Bibliában megjövendölték ? Van-e egyetlen igaz vallás, és ha igen, akkor melyik az ?

Íme, néhány a kérdéseim közül. Amint mondtam, százával sorjáznak bennem. Némelyik kifejezetten kínosan érint, olyan sekélyes, de kérlek, válaszolj rájuk, és beszéljessünk róluk.

Jó. Lássunk hozzá. És ne mentegetőzz a kérdéseid miatt. Ezeket a kérdéseket férfiak és asszonyok sokasága tette fel az évszázadok, évezredek során. Ha olyan csacska kérdések volnának, akkor nem tennék fel újra és újra az egymást követő nemzedékek, úgyhogy nézzük meg egyenként.

Megalkottam a világmindenség Törvényeit, melyek lehetővé teszik számotokra, hogy pontosan az álljon a rendelkezésekre - hogy megteremtsétek azt, amit választotok. Ezeket a Törvényeket nem lehet megsérteni, vagy figyelmen kívül hagyni. E pillanatban is követitek a Törvényeket, amikor ezeket a sorokat olvassátok. Nem tudjátok **nem** követni a Törvényeket, mert általuk működik minden. Nem tudtok félreállni előlük; és nem is befolyásolhatjátok őket kívülről.

Megszabják életed minden percének kereteit, és rajtuk keresztül teremtesz meg mindent, amit megtapasztalsz.

Isten szövetségese vagy. Örökkévaló szövetség fűz össze minket. Az Én ígéretem, hogy mindig megadom azt, amit kérsz. Ate ígéreted, hogy **kérsz**; hogy megérted a kérdések és a válaszok folyamatát. Már elmagyaráztam ezt a folyamatot, és ismét megteszem.

Háromszoros lény vagy. Testből, szellemből és lélekből állsz. Nevezheted ezeket az alkotókat fizikainak, nem-fizikainak és metafizikainak is. Ez a Szentháromság, melyet számtalan néven ismertek és ismernek.

Ami te vagy, az vagyok Én. Megvalósulok, mint a Három Az Egyben. Egynémely teológusotok ezt nevezte az Atya, a Fiú és a Szentlélek egységének.

A pszichiátereitek is felismerték ezt a hármasságot, és tudatosnak tudattalannak, és tudatfelettinek nevezték el.

A filozófusaitok idként, égóként, és felettes énként határozzák meg.

A tudósok energiának, anyagnak és antianyagnak mondják.

A költők szellemről, szívről és lélekről beszélnek.

A New Age gondolkodók testre, szellemre, és lélekre hivatkoznak.

Múltra, jelenre és jövőre osztható az időtök. Hát nem ugyanaz ez mint a tudattalan, a tudatos és a tudatfeletti ?

Hasonlóképpen három részre oszlik a tér is: itt, ott, és a kettő között feszülő tér.

Ez az, amit „köztes tér”-ként írnak le, ezt kétségkívül nem könnyű felfogni. Abban a pillanatban, hogy elkezded meghatározni a teret, nyomban „itt”-té vagy „ott”-tá válik. És mégis tudjuk, hogy létezik ez a „köztes tér”. Hiszen ez ad azonosságot az „itt”-nek, és az „ott”-nak -ugyanúgy, ahogy az örökös most ad azonosságot az „azelőtt”-nek és az „azután”-nak.

Ez a háromféle oldalad valójában három energia. Nevezheted gondolatnak, szónak és tettnek. Mindhárom **együttvéve** hozza azt az eredményt, amelyet az értelmezéseitekben érzésnek vagy tapasztalatnak hívtok.

A lelketek (tudattalan, id, lélek, múlt stb.) mindama érzések összessége, amellyel valaha is rendelkeztl (amit megteremtettél). A tudomásodat ezek némelyikéről nevezitek emlékezetnek. Amikor emlékezel, olyankor újra összerakod a részeket. És ha újra

valamennyi részt összerakod magadból, akkor fogsz igazán emlékezni arra, Aki Valójában Vagy.

A gondolattal indul a teremtés folyamata - egy ötlet, egy fogalom, egy elképzelés. Minden, amit látsz, valamikor, valakinek a gondolata volt. Semmi nem létezik a világokban, ami ne szintiszta gondolatként létezett volna először.

Ez természetesen a Mindenségre is igaz.

A gondolat a teremtés első szintje. Ezután következik a szó. Minden, amit kimondasz, egy-egy gondolat kifejezése. Alkotó erejű, és a Min-denségbe küldi az alkotó energiát. A szavak erőteljesebbek (ilyenformán, mondhatni, alkotóbbak) mint a gondolat, mert a szavak másik rezgésszintet jelentenek. Nagyobb hatással rendezik az Univerzumot (változtatják, módosítják, hatnak rá). A szó a teremtés második szintje. Azután következik a tett.

A tettek végső soron mozgásba lendült szavak. A szó a gondolat kifejezése. A gondolat megformált elképzelés. Az elképzelés összegyűlt energia. Az energia a felszabadult erő. Az erő a létezés alapeleme. Az elem Isten részecskéje, **minden** részecskéje, **minden** anyaga.

Isten a kezdet. A tett a vég. A tett a teremtő Isten - avagy a megtapasztalt Isten.

Neked az a gondolatod önmagadról, hogy nem vagy elég jó, elég nagyszerű, elég büntelen ahhoz, hogy Isten része, Isten szövetségese légy. Oly sokáig elfordultál attól, Aki Vagy, hogy elfelejtetted, Ki Vagy. Nem véletlenül történt így; nem egyszerűen így alakult. Mindez az isteni terv része, mert nem jelenthetné ki, nem teremthetné meg, nem tapasztalhatná meg azt, Aki Vagy - **ha már az volnál**. Először fel kellett számolnod (elvetned és elfelejtened) a Hozzám fűződő kapcsolatodat, hogy aztán teljes megteremtésével - felidézésével - egészen megtapasztalhasd. Mert a legmagasztosabb vágyad - egyúttal az Én legmagasztosabb vágyam - az, hogy **az** Én részemként tapasztald meg önmagad. Ilyenformán te abban a folyamatban vagy, melynek során önmagad megteremtésével, minden egyes pillanatban megújulva, megtapasztalod önmagad. Akárcsak Én. **Rajtad** keresztül. Érted a kapcsolatot ? Felfogod a következményeit ? Szent együttműködés ez - valójában szent egyesülés.

Akkor „lódul meg” az életed, ha már kiválasztottad a módját. Mindeddig nem tetted meg. Halogattad, késleltetted, húztad-halasztottad, kifogásokat kerestél. Most eljött az ideje, hogy érvényesítsd és létrehozod a néked tett ígéretet. Ehhez persze hinned kell az ígéretben, és élni vele. **Élned** kell Isten ígéretével.

Isten ígérete pedig úgy szól, hogy az Ő fia vagy. A sarja. A képmása. **Hogy egyenlő vagy vele.**

Ohó... itt tartunk, ahol elakadtál. Elfogadod, hogy Isten „fia”, „sarja”, „képmása” vagy, de visszahőkölsz attól, hogy egyenlőnek nevezzenek Vele. Túlságosan **sok** ahhoz, hogy elfogadd. Túlságosan sok a nagyságból, túlságosan sok a csodálatosságból - túlságosan sok a **felelősségből**. Mert ha egyenlő vagy Istennel, az annyit jelent, hogy semmi sem neked készült - hanem **mindent te teremtetted**. Nincs több áldozat és nincs több gazember, csak a gondolkozásod következményei.

Bizony mondom: mindaz, amit a világokban látsz, a róla alkotott elképzelésed végeredménye.

Valóban akarod, hogy „meglóduljon” az életed ? Akkor változtasd meg a róla alkotott elképzelésedet ! A **magadról** alkotott elképzelésedet. Gondolkodj, beszélj és cselekedj, mint az Isten, aki vagy. Ez természetesen sok - a legtöbb - embertársadtól el fog szigetelni.

Őrütnék fognak nevezni. Istenkáromlónak fognak kikiáltani. Végso soron pedig elegük lesz belőled, és megkísérelnek keresztre feszíteni.

Nem azért fogják megtenni, mert azt hiszik, hogy a saját világod álmoképében élsz (a legtöbb ember van olyan elnéző, hogy ne szóljon bele a személyes mulatságaidba), hanem azért, mert előbb vagy utóbb mások is vonzódni fognak az Igazságodhoz - a remény miatt, amit számukra jelent. És ezen a ponton lépnek majd közbe embertársaid - mert ez az a pont, ahol fenyegetést jelentesz számukra. Mert a te egyszerű igazságod több szépséget, kényelmet, békét, örömet, és szeretetet kínál nekik, mint amennyit evilági embertársaid képesek lennének felfogni. És ha mégis elfogadnák ezt az igazságot, akkor véget érne a gyűlölet és a félelem, a vakbuzgóság és a háború. Véget érnének a kárhoztatások és a gyilkosságok, melyeket az Én nevemben követnek és követtek el. Megszűnne, hogy mindig az erősebbnek legyen igaza. Megszűnne a félelemmel kikényszerített hűség és hódolat. Véget érne a világ abban a formában, amilyennek ismered. És ahogy ez idáig megteremtetted.

Állj hát készen, drága lélek, mert pocskondiázni fognak és leköpnék, elmondanak mindennek, és végül megvádolnak, meggyötörnek és elmarasztalnak - a maguk módján -, attól a pillanattól, hogy elfogadod és alkalmazod a szent indítékodat: az Éned megvalósítását.

Hogy akkor miért tegyed meg mégis ?

Mert többé nem érdekel, elfogad-e a világ, és jóváhagyja-e a tetteidet. Többé nem elégedsz meg azzal, amit számodra hozhat. Többé nem elégedsz meg azzal, amit másoknak kínál. Véget akarsz vetni a fájdalomnak, a szenvedésnek, a káprázatnak. Elegend van a világ jelenlegi állapotából. Egy újabb világ felé törekszel.

Ne törekedj többé. **Idézd fel.**

Tudsz segíteni, hogy jobban megértsem, mi a teendő'm ?

Hát persze. Mindenekelőtt folyamodj az önmagadról alkotott Legmagasztosabb Gondolatodhoz. Képzeld el, milyen lennél ha ennek megfelelően élnél. Képzeld el, mit gondolnál, tennél, mondanál, és hogyan válaszolnál arra, amit mások tesznek és mondanak.

Látsz valamilyen különbséget az elképzelés és a jelenlegi gondolkodásod, beszéded és tetteid között ?

Nem is kicsit.

Helyes. Így is kell lennie, hiszen mindketten tudjuk, hogy e pillanatban nem önmagad legmagasztosabb látomásának megfelelően élsz. És most, látván a különbségeket a között, ahol vagy, és a között, ahol akarsz lenni, kezd tudatosan megváltoztatni a gondolataidat, a szavaidat, a tetteidet a legnagyobb egyszerűbb látomásod alapján. Ez kétségkívül rettenetes lelki és fizikai erőfeszítést igényel. Azzal jár együtt, hogy pillanatról pillanatra ügyelned kell minden gondolatodra, szavadra és tetteredre. Szüntelenül tudatos döntéseket kell hoznod. Maga ez az egész folyamat nem más, mint elszánt menetelés a tudatosságba. Ha megbirkózol ezzel a kihívással, rá fogsz jönni, hogy tudattalanul töltötted az életed felét. **Tudatos** szinten nem vagy a tudatában annak, hogy te választasz a gondolatok, a szavak és a tettek útján, amíg meg nem tapasztalod a következményeit. Aztán, amikor megtapasztalod a következményeket, elhárítod, hogy a te gondolataidnak, szavaidnak és tetteidnek bármi köze is lehetne hozzájuk.

Vess véget a tudattalanságodnak. Az az a kihívás, melyre a lelked az idők kezdete óta szólít.

Szörnyen kimerítő lehet ez a fajta folyamatos lelki készenlét...

Csak addig, amíg nem válik a második természeteddé. Valójában **máris** a második természeted. A feltétel nélküli szeretet az első természeted. A második természeted az, hogy tudatosan megválaszd az első, az igazi természeted kifejezési formáját.

Már megbocsáss, de nem tenne a szavaim örökös felügyelete és aggályos szerkesztgetése afféle dögunalmas fickóvá ?

Soha. **Különbözővé** igen. Unalmassá nem. Jézus unalmas volt ? Nem hiszem. Buddha untatta a környezetét ? Sereglettek hozzá az emberek, és könyörögtek, hogy a közelében lehessenek ! Senki nem unalmas, aki elérte a tökéletességet. Talán más, mint a többiek... talán szokatlan másoknak, de unalmasnak soha nem unalmas.

Nos - akard, hogy „meglóduljon” az életed ? Hát kezd elképzelni olyannak, amilyennek óhajtod, és **költözz bele**. Ellenőrizz minden gondolatot, szót és tettet, ami nincs tökéletes összhangban ezzel a képpel, ezzel az új világgal - és szabadulj meg tőlük.

Ha olyan gondolatod támad, amelyik nincs összhangban a legma-gasztosabb látomásoddal, válts új gondolatra, akkor és ott. Ha olyasmit mondasz, ami kívül esik a legnagyobb elképzeléseden, akkor ügyelj rá, nehogy ismét ilyet mondj. Ha olyasmit teszel, ami nem felel meg a legnemesebb szándékodnak, határozd el, hogy ez volt az utolsó alkalom, hogy megtetted. És ha mód nyílik rá, tedd jóvá, amennyiben érintett valakit.

Ezt már ezelő'tt is hallottam, és már akkor is tisztességtelennek látszott. Úgy értem, ha beteg vagy, mint egy kutya, akkor elvárják, hogy ne ismerd be, ha le vagy égve, mint egy koldus, akkor elvárják, hogy ne valld be. Ha fel vagy dülva mint a pokol, akkor elvárják, hogy ne mutasd ki. Ez emlékeztet a viccre a három emberről, akiket a pokolra küldtek: egy katolikus, egy zsidó, és egy New Age-es. Az ördög megbökte a katolikust: „Na, tetszik a hőség ?” „Legyen meg Isten akarata” - szipogta a katolikus. Az ördög aztán megkérdezte a zsidót: „Na és te mit szólnsz a hőséghez ?”. A zsidó így felelt: „A pokoltól azért többet vártam volna”. Az ördög végül a New Age-eshez fordult. „Hőség ? - kérdezte izzadva a pasas. - Miféle hőség ?”

Érzékletes vicc. De én nem arról beszéltem, hogy ne vegyük figyelembe a nehézséget, vagy tegyük úgy, mintha egyáltalán nem is létezne. Arról beszéltem, hogy figyelj meg a helyzetet, azután mondd el róla a legfennköltebb igazságodat.

Ha le vagy égve, akkor le vagy égve. Teljesen céltalan hazudni róla, és fölöslegesen kimerítő kísérlet összeeszkábálni egy történetet, ahelyett, hogy beismernéd. Ám te a következőképp gondolkozol felőle: „a leégés rossz”, „ez rettenetes”, „rossz ember vagyok, mert azok a jó emberek, akik keményen dolgoznak, és minden erejükkel megpróbálnak nem leégni” stb.; és a gondolkozásod szabályozza, hogy miként éled meg a leégést. A saját szavaid - „le vagyok égve”, „nincs egy vasam sem”, „nincs pénzem” - azok, amelyek meghatározzák, milyen hosszú ideig maradsz leégve. És az ebből fakadó tetteid - az önsajnálát érzése, vagy hogy csak csüggedten ülsz, és nem próbálsz kivezető utat találni - teremtik meg a tartós valóságodat.

A világegyetemről mindenekelőtt azt kell megérteni, hogy számára egyetlen feltétel, körülmény vagy állapot sem „jó” vagy „rossz”. Csak **van**. Úgyhogy hagyj fel az értékítéletekkel.

A második, amit tudni kell, hogy minden állapot csak átmeneti. Semmi nem marad ugyanaz, semmi nem marad változatlan. És hogy milyen módon változik meg valami, az csakis tőled függ.

Bocsáss meg, de ismét félbe kell szakítsalak. Mi a véleményed arról az emberről, aki beteg, de akkora a hite, hogy hegyeket mozgathat meg, és azt gondolja, mondja és hiszi, hogy jobban lesz... csak éppen hat hét múlva meghal. Az ő esete hogyan illik a pozitív gondolkodáshoz, és az igenlő tettekhez ?

Ez jó. Okos kérdéseket teszel fel. Nagyon jó. Nem egyszerűen csak elfogadod a szavaimat. Van egy olyan pont, ahol majd el kell fogadnod, amit mondok - mert úgy fogod találni, hogy örökké tárgyalhatjuk ezt a témát, míg végül úgysem marad más, csak kipróbálni vagy elvetni. De még nem érkeztünk el ehhez a ponthoz. Úgyhogy folytassuk a beszélgetést.

Az az ember, akinek a hite hegyeket mozgat meg, és hat hét múlva meghal, az **hat héten át mozgathatta a hegyeket**. És nyilvánvalóan elegendő volt számára ennyi. Az utolsó nap, utolsó órájában elhatározhatta: „Rendben van, elég volt. Készen állok egy újabb tapasztalatra.” Te persze mit sem tudhattál erről az elhatározásról, mivel nem mondta el. Az az igazság, hogy már korábban meghozta ezt a döntést

- napokkal, hetekkel korábban -, és nem mondta el neked; nem mondta el senkinek.

Olyan társadalmat teremtettetek, melyben rendellenesnek számít, ha valaki meg akar halni - rendellenesnek számít jóban lenni a halállal. És mert **te** nem akarsz meghalni, el sem tudod képzelni, hogy másnak esetleg szándékában áll - nem számít, milyenek a körülményei, milyen az állapota.

Akadnak azonban helyzetek, melyekben a halál kedvezőbb lehet az életnél - biztos vagyok benne, hogy te is el tudsz képzelni ilyet, ha elgondolkozol rajta. Ezek az igazságok azonban nem tárulnak fel előtted

- hiszen nem magától értetődőek -, amikor olyan emberrel találkozol, aki a halált választja. És a halálra készülő ember pontosan tudja ezt. Érti a döntésére vonatkozó jóváhagyás szintjét a szobájában.

Megfigyelted-e, hány ember várja ki, amíg kiürül a szobája, mielőtt meghal ? Egyesek még biztatják is a szeretteiket: „Nem, menjetek csak. Egyetek egy harapást”. Vagy: „Menjetek, aludjatok egy kicsit. Jól vagyok. Reggel majd látjuk egymást”. És amikor a hűségese ő maga hagyja, ugyanígy tesz a lélek is a testtel, melyben lakozott.

Ha ellenben elmondaná a rokonainak és a barátainak: „Meg akarok halni”, akkor így válaszolnának: „Ó, nem, biztosan nem úgy érted”; vagy: „Ugyan, ugyan, ne beszélj így”; vagy: „Ne hagyj el, kérek”.

Az egész orvosi szakma azon fáradozik, hogy életben tartson embereket, ahelyett, hogy megadná nekik a méltóságteljes halál lehetőségét.

Az orvosnak, vagy az ápolónőnek kudarc a halál. Egy barátnak vagy egy rokonnak katasztrófa. Csak a lélek számára megkönnyebbülés -**megszabadulás**.

A legnagyobb ajándék, amit a haldoklónak adhatsz, hogy hagyod békében meghalni - és nem gondolod, hogy feltétlenül „ki kell tartania”, vagy tovább kell szenvednie, vagy egyenesen veled törődnie élete legválságosabb pillanataiban. Gyakran előfordul, hogy valaki azt mondja, élni akar, azt hiszi, hogy élni akar, sőt, még imádkozik is azért, hogy élhessen; lelki szintjén azonban már megváltoztatta a döntését.

Márpedig akkor eljött az ideje, hogy levessük a testet, és más célok érdekében megszabadítsuk a lelket. Ha a lélek így dönt, a test mit sem tud változtatni rajta. Az elme gondolatai sem tudják módosítani. A halál pillanatában tanuljuk meg, hogy a test-szellem-

lélek hármasságból melyik vezérli a dolgokat.

Egész életedben úgy véled, hogy azonos vagy a testeddel. Olykor megfordul a fejedben, hogy talán az elméd jelent téged magadat, és csak a haláloed pillanatában jössz rá, Ki Vagy Valójában.

Vannak olyan idők is, amikor a test és az elme nem figyel a lélekre. Ez is létrehozza az általad - a lényed, az életed által - íródó forgatókönyvet. Az emberek számára többnyire az bizonyul a legnehezebbnek, hogy meghallják a saját lelküket (figyeld csak meg, milyen keveseknek sikerül).

Gyakran történik az, hogy a lélek meghozza a döntését, mely szerint itt az ideje elhagyni a testet. A test és az elme - a lélek örök szolgálói - meghallják, és elkezdődik a távozás folyamata. Az elme (ego) azonban nem akarja elfogadni. Végtére is ez a létezésének a végét jelenti. Utasítja tehát a testet, hogy álljon ellen a halálnak. A test boldogan engedelmeskedik, minthogy szintén nem áll szándékában meghalni. A test és az elme (ego) jelentős ösztönzést és bátorítást kap a külvilágból - a **saját teremtmése világából**; így megszilárdul a tervük.

Ezen a ponton minden attól függ, hogy mennyire ragaszkodik a lélek a távozáshoz. Ha nem olyan kényszerítő erejű ez a vágy, akkor a lélek Így szólhat: „Rendben van, győztetek. Kicsit még elidőzőm itt.” De ha a lélek egészen pontosan tudja, hogy a további itt-tartózkodása nem szolgálja magasabb céljait, hogy már nem fejlődik tovább ennek a testnek a révén - akkor a lélek eltökélten eltávozik, és semmi nem állíthatja meg; és nem is kellene megpróbálkoznia vele.

A lélek tisztában van vele, hogy a fejlődés a célja. Ez az egyetlen cél - az egyetlen lelki cél. Ez nem függ össze a test teljesítményével, vagy az elme fejlődésével. A lélek számára ezek mind mellékesek.

A lélek azt is pontosan tudja, hogy a test elhagyásában nincs semmi tragikus. Meg kell tehát értened, hogy a lélek mindent egészen másként lát. Természetesen ezt az egész „élet-ügyletet” is másként látja - és ez a mérhetetlen elégedetlenség és nyugtalanság forrása, amit az emberek az életük során éreznek. Abból fakad az elégedetlenség és a nyugtalanság, hogy **az emberek nem figyelnek a lelkükre**.

Hogyan tudnék minél jobban figyelni a lelkemre ? Ha valóban a lélek a főnök, miként bizonyosodhatnék meg róla, hogy a legfelső hivataltól kapom a feljegyzéseket ?

Mindenekelőtt tisztában kell lenned a lélek szándékával - és ne ítélkezz többé fölötte.

Én ítélkezem a saját lelkem fölött ?

Egyfolytában. Megmutattam, hogyan ítéletek meg magatokat, mert meg akartok halni. Elítéletek magatokat akkor is, ha élni akartok - **igazán** élni. Bizony, megítéled magad, ha nevetni, sírni, győzni, veszíteni akarsz - ha át akarod élni az örömet és a szeretetet; ez utóbbiért különösen szigorúan ítéled meg magad.

Én ? !

Valahol felszedted azt az elképzelést, hogy istenes cselekedet elvetni magatoktól az örömet - és mennyei dicsőség nem ünnepelni az életet. Az elutasítás, mondogatod magadnak, mint tanultad: jó.

Azt mondd, hogy rossz ?

Nem jó, és nem rossz. Az elutasítás egyszerűen csak elutasítás. Ha jól érzed magad azután, hogy elutasítod magad, akkor - a te szóhasználatoddal élve - jó. Ha rosszul érzed magad, akkor rossz. Többnyire nemigen tudod eldönteni. Elveted magadtól ezt vagy azt, mert azt mondd, hogy ezt várják tőled. Azután kijelented, hogy helyesen cselekedtél - csak éppen nem érted, miért nem érzed jól magad.

Tehát először fel kell hagynod ezekkel az ítélezésekkel önmagad fölött. Tanuld meg, mi a lélek kívánsága, és ahhoz tartsd magad. **Tarts a lélekkel.**

Mire vágyik a lélek ? A szeretet legnagyobb, legteljesebb érzésére, amit csak el tudsz képzelni. Ez a lélek vágya. Ez a lélek célja. Erre az érzésre áhítozik. Nem a tudására, hanem az **érzésére**. A tudása megvolt, a tudás azonban fogalmi, az érzés viszont tapasztalati. A lélek a saját tapasztalatán keresztül **érezni**, ekképp megismerni akarja önmagát. A legmagasabb fokú érzés az egység megtapasztalása a Mindenekkel. Ez a visszatérés az Igazsághoz, melyre a lélek sóvárog. Ez a tökéletes szeretet érzése.

A tökéletes szeretet olyan az érzések között, mint amilyen a tökéletes fehér a színek között. Sokan azt hiszik, hogy a fehér a szín hiánya. Ez azonban nem így van. A fehér **valamennyi** színt tartalmazza. A fehérben egyesül az összes többi szín.

Ugyanígy a szeretet nem az érzelmek (gyűlölet, harag, bujaság, féltékenység) hiánya, hanem valamennyi érzés összessége. A **teljesség**.

Hogy tehát a lélek megtapasztalhassa a tökéletes szeretetet, ahhoz **minden** emberi érzést meg kell tapasztalnia.

Hogyan is érezhetnék szenvedélyt valami iránt, amit nem értek ? Hogyan bocsáthatnék meg bármit is, amit még nem tapasztaltam meg Önmagamban ? Ilyen a lélek útjának végtelen egyszerűsége és rettenetes bonyolultsága. És végül megértjük, hogy mi a lényege:

Az emberi lélek célja megtapasztalni önmaga teljességét - ez az egyetlen, amit tehet.

Hogyan is lehetne fönt, ha sohasem volt lenn; balra, ha sohasem volt jobbra ? Hogyan is lehetne forró, ha nem ismeri a hideget, vagy jó, ha elveti a gonoszt ? A lélek nyilvánvalóan nem tudja eldönteni, mi legyen, ha nincs semmi, amiből választhatna. Mert hogy a lélek megtapasztalhassa a nagyszerűségét, feltétlenül tudnia kell, hogy **mi** a nagyszerűség. Ám ha nincs semmi más, csak a nagyszerűség, erre sincs módja. A lélek végül rádöbben, hogy a nagyszerűség a **nem nagyszerűség terében** létezik. A lélek ilyenformán soha nem marasztalja el, ami nem nagyszerű, hanem áldja - önmaga részének tekinti, melynek léteznie kell ahhoz, hogy megvalósíthassa önmaga másik részét.

A lélek feladata természetesen az, hogy a nagyszerűség választására indítson minket - hogy a **legjobbát** válaszd ki abból, Aki Vagy -, anélkül, hogy kárhoznád mindazt, amit nem választottál.

Mérhetetlenül nagy feladat ez, sok-sok életnyi időtartamot vesz igénybe, így ne siesd el az ítélezést azzal, hogy egyes dolgokat hibásnak, rossznak, míg másokat nem elégségesnek kiáltasz ki, ahelyett hogy áldanád mindazt, amit **nem** választasz.

Valójában rosszabbat teszel, mint az elmarasztalás - keresed a módját, hogyan árthatnál annak, amit nem választasz. Meg akarod semmisíteni. Ha van olyan személy, hely, vagy dolog, amivel nem értesz egyet, akkor támadod. Ha van olyan vallás, amely ellentmond a tiédnek, akkor tévesnek nevezed. Ha van olyan gondolat, mely szemben áll a tiédde, akkor nevetségesnek bélyegzed. Ha van a tiédtől eltérő elképzelés, akkor habozás nélkül elveted. Bizony, tévedésbe esel, mert így csak a felét tudod megteremteni a mindenségnek. És ha

egyszer teljesen elvetted a **másik** feledet, még csak meg sem értheted a választott oldaladat.

Mindez roppant lenyűgöző - köszönet érte Neked. Soha senki nem tárta fel előttem ezeket az igazságokat. Legalábbis nem ilyen egyszerűen és egyértelműen. Megpróbálom felfogni. Igazán megpróbálom. Csakhogy akad egy kis nehézségem. Mintha az következne a magyarázatodból, hogy például szeretnünk kellene a „helytelen”-t is, azért hogy megismerhessük a „helyes”-t. Azt mondod tehát, hogy úgyszólván keblünkre kell ölelnünk az ördögöt ?

Hogy tudnál másképp segíteni rajta ? Igazi ördög természetesen nem létezik. De az általad választott formában válaszolok.

Az üdvözlés annak a folyamata, hogy **mindent** elfogadunk, aztán kiválasztjuk a legjobbat. Érted ? Nem választhatod, hogy Isten legyél, ha nincs semmi más, amit választhatsz.

Álljunk csak meg egy szóra ! Istennek lenni ? Esett már szó erről ?

A szeretet a legmagasabb fokú érzés, ugye ?

Igen.

És tudsz-e jobb leírást Istenre ?

Nem.

Nos, a lelked a legmagasabb fokú érzést keresi. Keresi a megtapasztalást, azaz az azonosulást a legmagasabb fokú szeretettel.

Ez a tökéletes szeretet; a lélek pontosan tudja ezt, ám többre vágyik annál, hogy csak tudja. A megtapasztalásával maga is **azzá** akar válni.

Igen, természetesen arra törekszel, és nem is törekedhetsz másra, mint hogy Isten legyél ! Mit képzelteél, mi más kellene tenned ?

Nem tudom... nem vagyok biztos benne. Azt hiszem, ilyen formában még nem is gondoltam rá. És borzasztóan istenkáromlónak is tűnik !

Igazán érdekes, hogy semmi istenkáromlót nem találsz abban, ha arra törekszel, hogy olyan legyél mint az ördög, az azonban visszarettent, hogy olyan legyél, mint Isten...

Na várjunk csak egy kicsit ! Ki törekszik arra, hogy olyan legyen mint az ördög ?

Te ! Ti mindannyian ! Még vallásokat is teremtetted, amelyek azt mondják, hogy bűnben születtedek - hogy ti a születésektől fogva bűnösök vagytok; csak azért, hogy meggyőzzétek magatokat a saját gonoszságotokról. Ám ha azt mondanám nektek, hogy ti Istennek születtedek; hogy születésektől fogva mindannyian színtiszta istenek és istennők vagytok (**a tiszta szeretet**), arról bezzeg hallani sem akarnál.

Azzal töltöd az egész életedet, hogy meggyőzd magad, milyen szörnyen rossz is vagy; és nem csak a saját rosszaságodról, hanem arról is, hogy azok a dolgok rosszak, melyekre vágysz. Rossz a szex, rossz a pénz, rossz az öröm, rossz a hatalom, és még hosszan tudnám sorolni a sokféle rosszat; egynémely vallásotok szerint a tánc is rossz, a zene is rossz, az életöröm is rossz. Nem sok kell hozzá, hogy rossz legyen a mosoly is, a nevetés is, a szeretet is.

Nem, nem, kedves barátom, igen sok mindennel nem vagy tisztában, egyről azonban mélységesen meg vagy győződve, mégpedig arról, hogy te és a vágyaid többsége: rossz. Megalkotod ezt az ítéleted önmagadról, és elhatározod, hogy meg kell javulnod.

Hát nem különös ? Minden eseménynek ugyanaz a célja - csak éppen van gyorsabb mód, rövidebb ösvény, egyenesebb út.

Melyik az ?

Hogy ebben a pillanatban elfogadod azt, Aki és Ami Vagy - és **ki is fejezed**.

Ezt tette Jézus. Ez Buddha ösvénye, Krisna útja, mindazon Mesterek útja, aki valaha is tapodták ezt a bolygót.

És minden Mesternek ugyanúgy hangzott az üzenete: Ami én vagyok, az vagy te. Amit én megtehetek, azt megteheted te is.

Ám nem figyeltél. Inkább egy sokkal rögzöttebb, keservesebb utat választottál, annak az útját, aki azt gondolja, hogy ő az ördög; azért, aki gonosznak képzei magát.

Azt állítod, hogy nehéz Krisztus útját járni, követni Buddha tanításait, megőrizni Krisna fényét - hogy nehéz Mesternek lenni. Bizony mondom: **sokkal nehezebb elutasítani azt, Aki Vagy, mint elfogadni.**

Te vagy a jóság, a könyörület, a megértés. Te vagy a béke, az öröm és a fény. Te vagy a megbocsátás és a türelem, az erő és a merészség, te vagy a barát a bajban, a vigasz a bánatban, a gyógyír a betegségben, az útmutató a zűrzavarban. Te vagy a legmélyebb igazság és a legmagasabb bölcsesség; a legnagyobb béke és a legfennköltebb szeretet, és életed egynémely pillanatában már megismerhetted magad ilyennek.

Dönts úgy, hogy mindig csak ilyennek ismered magad.

4

Te aztán fel tudsz lelkesíteni !

Nos, ha Isten nem tudna fellelkesíteni, akkor ki az ördög ?

Mindig így tréfálsz ?

Nem tréfának szántam. Olvasd el ismét.

Ó. Igen. Értem.

Remek.

Mindazonáltal az is nagyon rendjénvaló volna, ha tréfálkoznék, nem igaz ?

Nem is tudom. Valahogy... komolyabbnak képzeltem az Istenemet.

Hát akkor tedd meg nekem azt a szívességet, hogy nem próbálsz beskatulyázni. Mellesleg, magadnak is megteheted ugyanezt a szívességet.

Az az igazság, és ezen nem lehet változtatni, hogy remek a humorérzésem. Meg kell mondanom, neked is az lenne, ha kívülről látnád, hogy mit műveltek az életetekkel. Szóval, néha egyszerűen muszáj nevetnem rajta.

Arról van szó, hogy Én tudom: **végül minden jóra fordul.**

Mit értesz ezen ?

Azt értem, hogy nem veszhetsz ebben a játékban. Nem mehetsz tönkre. Ilyesmi nincs a tervben. Nincs rá mód, hogy ne juss el oda, ahová el akarsz jutni. Nincs rá mód, hogy elvétsd a célodat. Ha Isten a célod, akkor szerencsés vagy, mert **Isten olyan hatalmas, hogy lehetetlen elvéteni.**

Márpedig ez éppen eléggé jelentős szorongást okoz. Szorongást, hogy valamiképpen elhibázunk valamit, és soha nem jutunk el odáig, hogy lássunk Téged, vagy hogy Veled legyünk.

A „mennybe jutás”-ra gondolsz ?

Igen, félünk, hogy a pokolra kerülünk.

Vagyis ezzel éppen odahelyezitek magatokat, így akarjátok elkerülni, hogy odajussatok. Hm. Mindenesetre sajátos stratégia.

Na tessék, már megint nem veszel komolyan.

Nem tehetek róla. Ez az egész pokol-ügy a legrosszabbat hozza ki belőlem !

Igaz, ami igaz, remek komédiás vagy.

És ilyen sokáig tartott, amíg rájöttél ? Nem figyelted meg a világot az utóbbi időben ?

Ami viszont felvet egy másik kérdést: miért nem javítod meg a világot, hogy ne jusson a pokolra ?

Miért nem javítod meg te ?

Nincs meg hozzá a hatalmam.

Képtelenség. Neked minden hatalmad és képességed adott, hogy akár ebben a pillanatban világszerte véget vess az éhezésnek, vagy ebben a pillanatban meggyógyíts minden betegséget. Mit szólnál hozzá, ha azt mondanám, hogy az orvosi szakma visszatart gyógymódokat, elveti az úgynevezett alternatív orvosságok alkalmazását, mert fenyegetettnek érzi a „gyógyászati” szakma egészét ? És ha azt mondanám, hogy a világ kormányzatai nem akarnak véget vetni az éhezésnek ? Elhinnéd ?

Keserves ügy. Ismerem ezt a populista nézetet, de nem tudom elhinni, hogy valóban igaz. Egyetlen orvos sem utasíthat el gyógyszereket. Egyetlen politikus sem akarhatja, hogy meghaljon a népe.

Nem is az egyes orvosokról van szó, az igaz. Nem bizonyos politikusokról, az is igaz. A **testületek és az intézmények** érzik veszélyeztetve magukat, és harcolnak minden, a befolyásukat, a hatalmukat, a terjeszkedésüket megrendíthető tényező ellen, olykor nagyon kifinomult, esetenként alig felfedezhető eszközökkel, gyakran szinte észrevétlenül - ám kétségbevonhatatlant. Mert azoknak az intézményeknek és testületeknek ez túlélés kérdése. Hogy egy nagyon egyszerű és nyilvánvaló példát mondjak, a nyugati orvosok elvetik a keleti

gyógyászati módszereket, mert ha elfogadnák, akkor azzal beismernék, hogy másféle módon is el lehet érni a gyógyulást - az pedig megrendíthetné az egész intézményrendszert.

Rosszindulatról azonban szó sincs. A szakma -az intézmény, a testület - nem azért teszi ezt, mert gonosz. Hanem mert retteg.

Minden támadás segélykiáltás.

Ezt a Csodálatos gyógyulásokban olvastam.

Tudom. Én tettem bele.

Atyaúrsten... ! Bocs. Neked aztán mindenre van válaszod.

Igaz is, éppen csak elkezdtek megválaszolni a kérdéseidet. Ott tartottunk, hogy miként siklott félre az életed. Hogy miként lódulhatna meg. Én a teremtés folyamatát fejtegettem.

Igen, és állandóan félbeszakítlak.

Semmi baj, csak térjünk vissza, mert feltétlenül el kell mondanom valami fontosat.

Az élet teremtés, nem felfedezés.

Nem úgy élsz meg minden egyes napot, hogy felfedezed - ahogy azt tálalni szokták neked -, hanem **megteremted azt**. Minden egyes pillanatban megteremted a valóságodat, nagy valószínűséggel anélkül, hogy a tudatában lennél.

Nézzük, miért is van ez így, és miért működik.

1 / Én teremtettem Isten képére és hasonlatosságára.

2 / Isten a teremtő.

3 / Három lény vagy egy személyben. Nevezheted ezeket a Lét Három Oldalának, vagy aminek csak akarod: Atya, Fiú, Szentlélek; test, szellem, lélek; tudatfölötti, tudat, tudattalan.

4/ A teremtés folyamata testednek ebből a három részből ered. Más szavakkal, három szinten teremtesz. A teremtés eszközei: a gondolat, a szó, és a tett.

5 / Minden teremtés a gondolattal kezdődik („Az Atyától ered”). Azután minden teremtést a szó mozgat meg („Kérjetelek és megadaték néktek”). Minden teremtés a tettben teljesül ki („És az ige testté lett, és lakozék miközöttünk”).

6 / Amit elgondolsz, de soha nem mondasz ki, az egyetlen szinten teremtesz. Amit elgondolsz, és amiről beszélsz is, az a teremtés másik szintje. Amit elgondolsz, elmondasz és megteszel, az nyilvánul meg a valóságodban.

7 / A gondolkodást, a beszédet és a cselekvést igazán nem tartod lehetetlennek. A teremtés folyamatának következésképp a hitet, vagy a tudást is tartalmaznia kell. Ez az abszolút hit; hit, túl a reményen: a bizonyosság tudata („meggyógyulsz a hited által”). Így a tett, mint a teremtés része, mindig tartalmazza a tudást. Alapvető, belülről fakadó, **veled született** világosság ez, a teljes világosság, a létezés tökéletes elfogadása.

8 / Atudás a mélységes, már-már elképzelhetetlen hálában rejlik. **Az előzetes köszönetnyilvánításban**, és talán ez a legfontosabb kulcs a teremtéshez. Hogy már a teremtés előtt hálás légy a teremtésért. Ezt magától értetődőnek tekinteni nemhogy nem

elmarasztalendő, hanem egyenesen bátorítandó. Ez a tudás biztos jele. Minden Mester **előre** tudja, hogy a tett végrehajtatott.

9 / Magasztald mindazt, és leld örömeid mindabban, amit teremtesz, vagy amit teremtetél. Ha bármely részét elveted, az annyit jelent, hogy elveted önmagad egy részét. Bármilyen legyen is az, ami a teremtésed részeként kínálkozik, birtokold, fogadd el, áldd, és légy hálás érte. Törekedj rá, hogy ne becsméreld („az Istenit !”), mert azzal önmagadat becs-mérled.

10 / Ha van olyan oldala a teremtésnek, melyet kevésbé találsz örömtelinek, akkor áldd meg - és változtass rajta. Hozz másmilyen döntést. Idézz meg egy új valóságot. Gondolj új gondolatot. Mondj új szót. Hajts végre új cselekedetet. Ha nagyszerűen teszed, követni fog az egész világ. **Kérd**, hogy ezt tegye. Szólítsd fel rá. Mondd: „Én vagyok az élet és az út, kövessetek engem !”

Így kell megvalósítani Isten akaratát, „miként a mennyben, azon-képp a földön is”.

Ha ez ennyire egyszerű, ha mindössze erre a tíz lépésre van szükségünk, akkor miért nem történik meg oly sokunk esetében ?

Mindannyiőtök esetében pontosan így történik. Néhányan tudatosan alkalmazzák ezt a „rendszer”-t, teljes tudatossággal, míg mások tudattalanul használják, anélkül, hogy fogalmuk lenne arról, amit cselekednek.

Egyesek közületek éberén járkálnak, míg mások alvajárók. Ám mindannyian megteremtitek a valóságokat - **teremtitek**, nem felfedezitek ! -, annak az erőnek a segítségével, amellyel Én ajándékoztalak meg benneteket, és annak a folyamatnak a segítségével, amelyet az imént ecseteltem.

Ha tehát az a kérdésed, hogy mikor fog „meglódulni” az életed, hát megadtam rá a választ.

Mindenekelőtt légy tisztában vele, hogy miként gondolkozol az életeredől. Gondold el, hogy mi akarsz lenni, mit akarsz tenni, és minek akarsz a birtokába kerülni. Gyakran gondolkozz el mindezen, egészen addig, amíg teljesen tisztán nem látod magad előtt. Amikor már kidolgoztál minden részletet, akkor ne **gondolj semmi másral** Eszedbe ne jusson más lehetőség !

Vess ki az elmédből minden negatív gondolatot ! Számolj le a borúlátással ! Szabadulj meg a kétségeidtől ! Vesd el a félelmeidet ! Fegyelmezd meg az elmédet, hogy szilárdan kitartson az eredeti teremtő gondolat mellett.

Amikor világosak és állhatatosak a gondolataid, adj hangot nekik, mint igazságoknak. Kiáltsd ki őket fennhangon. Használd a hatalom szavát, mely megidézi a teremtés erőit: Vagyok ! És jelentsd ki másoknak is. A „Vagyok” a leghatalmasabb teremtő kinyilatkoztatás a mindenségben. Bármit gondolsz, bármit mondasz, a „Vagyok” parancsa után mindez mozgásba lendül, előidézi és elhozza hozzád a kívánt tapasztalatokat.

A mindenség nem ismer más működési módot. Nem jár más utat. A mindenség kénytelen válaszolni a „Vagyok”-ra, mint a palack dzsinnje.

Arra biztatsz, „szabadulj meg a kétségeidtől, vesd el a félelmeidet, számolj le a borúlátással”, mintha azt mondanád: „Ugyan, hozz nekem egy fél kiló kenyeret”. Az ilyesmit azonban sokkal könnyebb mondani, mint megtenni. Kijelented, hogy „Vess ki az elmédből minden negatív gondolatot”; mintha azt mondanád: „Mászd meg a Mount Everestet - lehetőleg a tízórai előtt”. Ugyanaz az elképesztő nagyságrend.

A gondolataid lecsendesítése és ellenőrzése nem olyan nehéz, mint amilyennek látszik (ami azt illeti, a Mount Everest megmászása sem); fegyelem kérdése. Elhatározás kérdése.

Az első lépés, hogy megtanulod megfigyelni a gondolataidat; megtanulsz **gondolkodni** arról, hogy min gondolkozol. Ha azon kapod magad, hogy negatív gondolataid támadnak - gondolatok, melyek ellentmondásba kerülnek a legmagasztosabb elképzeléseddel egy adott dologról -, gondolkozz el ismét ! **Szó szerint ez** a teendő. Ha azt gondolod, hogy nyomott a kedélyed, és ebből semmi jó nem kerekedik ki, akkor ismét gondolkozz el rajta. Ha azt gondolod, hogy a világ rossz hely, telis-tele lesújtó eseményekkel, gondolkozz el újra. Ha azt gondolod, hogy az életed szétesik, és az a benyomásod, hogy soha többé nem tudod összerakni, akkor kezd elölről a gondolkozást.

Ezt a fajta gondolkodásmódot lehet gyakorolni. Jusson csak eszedbe, milyen remekül begyakoroltad, hogy ne így tegyél.

Köszönöm. Még soha ilyen világosan nem tárták előm ezt a folyamatot ! Bárcsak olyan könnyű lenne megtenni, mint elmondani - de most legalább értem.

Szólj csak, ha áttekintésre van szükséged; életek sokasága áll a rendelkezésünkre.

5

Milyen út vezet Istenhez ? Az egyesülésen át vezet, ahogy egyes jógik tartják ? És hogy áll a helyzet az úgynevezett szenvedéssel ? Valóban a szenvedés és a szolgálat az Istenhez vezető út, ahogy azt az aszkéták állítják ? Megtaláljuk az utat a mennybe, ha „Jók vagyunk”, ahogy sok vallás oktatja ? Vagy szabadon cselekszünk, ahogy kedvünk tartja, erőszakosan és minden szabály figyelembevétele nélkül, felrúgva a hagyományos tanításokat, belevetjük magunkat vágyaink kielégítésébe, és így jutunk el a Nirvánába, ahogy sok New Age-es gondolkozó hirdeti ? Melyik hát a megfelelő eljárás ? Szigorú erkölcsi mérce, vagy „téggy, ahogy jólesik” ? Nos ? Hagyományos értékek, vagy „állítsd föl saját értékrendedet” ? A Tízparancsolat, vagy a megvilágosodáshoz vezető hét lépcső ?

Nagy szükséged lehet rá, hogy az egyik, avagy a másik út feltáruljon előtted, ugye ? ... Mit szólnál valamennyihez ?

Nem tudom. Téged kérdezlek.

Válaszolni fogok, úgy, hogy a legjobban megértsd - bár már most elárulom, hogy a válaszom a szíved mélyén található. Ezt mondom mindazoknak, akik meghallják a szavaimat, és az Igazságot kutatják.

Minden szív megnyilatkozik, mely sóvárogva kérdezi: Melyik út vezet Istenhez ? Mindegyik számára adott a szívből jövő Igazság. A szíveden át gyere hozzám, ne az elméd útján. Az elmédben soha nem fogsz Rám találni.

Hogy igazán megismerd Istent, ahhoz el kell vesztened a józan eszedet.

Ám a kérdésed választ kíván, és nem fogok kitérni előle.

Olyan kinyilatkoztatással kezdem, ami nyiván meg fog lepni - és talán sok ember érzékenységet sérti. A Tízparancsolat **nem létezik**.

Ó, Istenem, komolyan mondod ? !

A lehető legkomolyabban. Kinek is parancsolnék ? Magamnak ? És mi szükség volna efféle parancsolatokra ? Hiszen megvan, amit csak akarok. Mi szükség volna bárkinek is parancsolgatni ?

És ha, mondjuk, mégis kiadnék ilyen parancsolatokat, akkor nem automatikusan betartanátok ? Hogyan is kívánhatnám, hogy valami ne úgy legyen, ahogy megparancsoltam - és aztán csak ülök, csóválom a fejem, és nézem, hogy nem olyan ?

Miféle király tenne így ? Miféle uralkodó ?

Bizony mondom: nem vagyok sem király, sem uralkodó. Egyszerűen - és **döbbenetesen** - a Teremtő vagyok. Ám a Teremtő nem uralkodik, hanem teremt, teremt, teremt, és soha nem hagyja abba.

Megteremtettelek titeket a képemre és a hasonlatosságomra, tettem bizonyos ígéreteket, és vállaltam bizonyos kötelezettségeket. Egyszerű, világos szavakkal elmondtam, hogyan válhattok egyé Velem. Te, akárcsak Mózes, elszánt kereső vagy. Mózes is, mint te most, előttem állt, és választ várt. „Ó, atyáim istene ! - kiáltotta - Istenem Istene, kegyeskedj megmutatkozni nekem ! Adj jelt, hogy elmondhassam a népemnek ! Honnan tudhatjuk, hogy választottak vagyunk ?“

És elmentem Mózeshez, ahogy most eljöttem hozzád, az isteni szövetséggel. Az örökké tartó ígérettel, biztos és bizonyos köteleességvállalással. „De hogyan bizonyosodhatom meg ?“, kérdezte panaszosan Mózes. „Mert Én mondtam neked - feleltem. - Isten szavát bírod !“

És Isten szava nem parancsolat volt, hanem köteleességvállalás. És ez a...

TÍZPARANC SOLAT

Tudni fogod, hogy Isten útját járod, és tudni fogod, hogy megtaláltad Istent, mert itt lesznek ezek a jelek és ezek a változások benned:

1 / Szeretni fogod Istent teljes szíveddel, teljes elmédvel, és teljes lelkeddel. És nem lesz más Istened énelőttem. Többé nem imádod az emberi szeretetet, vagy a sikert, vagy a pénzt vagy a hatalmat, sem más talmi jelképet. Félreteszed mindezeket, ahogy a gyermek teszi félre a játékait. Nem azért, mert értéktelenek, hanem mert kinőttes őket.

És tudni fogod, hogy Isten útját járod, mert:

2 / Isten nevét hiába nem veszed a szádra, és nem szólítasz engem minden piszlicsárá ügy miatt. Érteni fogod a szavak és a gondolatok erejét, és eszedbe sem jut istentelen ügyekben idézni Isten nevét. Nem használod hiábavalóan a nevemet, mert nem **tudod**; mert az én nevem - a hatalmas „Vagyok !“ soha nem használtatott hiábavalóan (hiszen akkor nincs eredménye), és ne is legyen soha Így. Amikor pedig megtalálod Istent, akkor ezt tudni fogod.

És ezeket a további jeleket is adom neked:

3 / Emlékezni fogsz, hogy Nekem szentelj egy napot, és azt szentnek fogod nevezni. Ezen a napon nem tartózkodsz az ábrándjaidban, hanem emlékezteted magad arra, Aki és Ami Vagy. És akkor hamarosan minden napod sabbat, és minden pillanatod megszentelt lesz.

4 / Meg fogod becsülni atyádat és anyádat - és tudni fogod, hogy Isten fia vagy, amikor

megbecsülöd a te Anya/Atyaistenedet, mindenben, amit gondolsz, mondasz, vagy teszel. És ha ilyenképpen megbecsülöd Istenedet, és apádat, anyádat a Földön (hiszen ők adtak életet neked), ugyanígy fogsz **mindenkit** megbecsülni.

5 / Tudod, hogy megtaláltad Istent, amikor megtartod, hogy nem gyilkolsz ok nélkül és szándékosan. Mert ha megérted, hogy semmiféle életnek nem vethetsz véget (mert minden élet örökkévaló), nem is fogsz úgy dönteni, hogy megsemmisítesz egy bizonyos megtestesülést, nem változtatod az életenergiát egyik formából a másikba. Az életnek ez az új tisztelete azt eredményezi, hogy minden életformát megbecsülsz - beleértve a növényekét, a fákét, az állatokét.

És még a következő jeleket is megadom neked, hogy tudhasd, a Hozzám vezető ösvényen jársz.

6 / És nem fogod bemocskolni a szeretet tisztaságát becstelenséggel vagy árulással, mert az házasságtörés. Ígérem neked, hogy ha megtaláltad Istent, soha többé nem fogod elkövetni ezt a házasságtörést.

7 / Nem veszel el semmit, ami nem a tiéd, és nem szedsz rá másokat, nem leszel cinkos ilyen tettekben, és nem ártasz senkinek, azért, hogy valamit a magadénak tudj, mert az lopás volna. Ígérem neked, hogy ha megtaláltad Istent, akkor nem fogsz lopni.

8 / És nem mondasz olyat, ami nem igaz, és nem veszel így hamis tanúságot magadra.

9 / És nem kívánod meg a felebarátod házastársát; mert miért is akarnád a felebarátod házastársát, amikor tudod, hogy mindenki a házastársad ?

10 / Nem kívánod meg felebarátod javait; mert miért is akarnád a felebarátod javait, hogyha tudod, hogy tiéd a javak összessége, és a te javaid a világ javai ?

Tudni fogod, hogy megtaláltad az Istenhez vezető utat, ha meglátod mindezeket a jeleket. Mert ígérem, hogy aki igazán keresi Istent, nem fogja többé megtenni ezeket a dolgokat; mert lehetetlen lesz így viselkednie.

Ezek a te **szabadságaid**, nem pedig a korlátozásaid. Ez az Én felelősségvállalásom, ezek az Én ígéreteim, és nem a parancsolataim. Mert Isten nem rendelkezik arról, amit Isten megteremtett - Isten pusztán elmondja Isten gyermekeinek: ebből tudhatjátok meg, hogy hazaérkeztetek.

Ó, Mózes nagyon komolyan kérdezte: „Honnan tudhatom ? Adj jelt !”. Mózes ugyanazt a kérdést tette fel, melyet te most. Ugyanazt a kérdést, amelyet az emberek mindig is feltettek az idők kezdete óta. És hasonlóképp örökkévaló a válaszom - de sohasem volt és sohasem lesz parancsolat. Mert kinek is parancsolnék ? És kit is büntetnék meg, ha nem tartanák be a parancsolataimat ?

Hiszen **csak Én Vagyok**.

Nem kell tehát betartanom a Tízparancsolatot, azért, hogy a mennybe jussak ?

Nincsen olyasmi, mint a „mennybe jutni”. Csak annak a tudása van, hogy **már ott vagy**. Van jóváhagyás, elfogadás és megértés, nem pedig fáradozás vagy erőfeszítés érte. Nem mehetsz oda, ahol már ott vagy. Hogy ezt tehesd, ahhoz el kellene menned onnan, ahol vagy, és azzal érvénytelenítenéd az egész utazás célját.

Az a legmeghökkenőbb ebben, hogy a legtöbbször szerint el kellene hagyniuk a helyet, ahol

már ott vannak, azért, hogy eljussanak oda, ahová menni akarnak. Így aztán elhagyják a mennyeket, azért, hogy eljussanak a mennyekbe - és közben megjárják a poklot.

A megvilágosodás annak a megértése, hogy nincs hová menni, nincs mit tenni, és nem is kell semmivé lenni - kivéve azt, pontosan azt, **aki ebben a pillanatban vagy.**

Úton vagy a seholba.

A menny - ahogy nevezed - nincs sehol. Sehol **másutt. A menny itt van.**

Mindenki ezt mondja ! Mindenki ezt mondja. Teljesen megó'rjít ! Ha „a menny itt van”, akkor hogyhogy nem látom ? Miért nem érzem ? És miért olyan zűrzavaros a világ ?

Megértem az elégedetlenséged. Majdnem olyan keserves megpróbálni mindezt megérteni, mint találni valakit, aki érti.

Ohó ! Várj csak ! Ezzel azt akarod mondani, hogy Isten is lehet elégedetlen ?

Mit képzelsz, mégis, ki találta ki az elégedetlenséget ? És mit gondolsz, megtapasztalhatsz bármit, amit Én nem ?

Bizony mondom: minden tapasztalat, ami a tiéd, az Enyém. Még mindig nem érted, hogy rajtad keresztül tapasztalom meg az Énemet ? Mi másért volna mindez ?

Nem tudnám megismerni Magam, ha nem érted történne minden. Én teremtettem téged, hogy megtudhassam, Ki Vagyok Én.

Igazán nem szívesen zúznám össze valamennyi Rólam szótt ábrándodat egyetlen fejezetben - így hát elmondom, hogy a lényegi formámban, amit Istennek nevezel, nem élek meg semmiféle elégedetlenséget.

Na ! Így már jobb. Egy pillanatra egészen megrémisztettél.

Csak hogy nem azért nem élem meg az elégedetlenséget, mert nem **tudom** negélni, hanem azért, mert másként döntöttem. És ugyanígy te is meghozhatod ezt a döntést.

Nos, akár elégedetlenül, akár nem, mégiscsak csodálkozom, hogy itt van a menny, és én mégsem tapasztalom meg.

Nem tapasztalhatod meg, mert nem tudsz róla. Nem tudod, hogy ebben a pillanatban is a mennyben vagy, mert nem tapasztaltad meg. Számodra ez amolyan, hogy úgy mondjam, ördögi kör. Nem tapasztalhatod meg - még nem találtad meg az utat hozzá -, amit még nem ismersz, és nem ismerheted meg, amit még nem tapasztaltál.

Ez a megvilágosodás lényege: hogy megismerj valamit, amit még nem tapasztaltál meg, és így tapasztald meg. A tudás az egyik, mely kitarja az ajtót a tapasztalásnak - a másik pedig a képzelőerőd.

Valójában sokkal többet ismersz, sokkal többről tudsz, mint amennyit megtapasztaltál. Csak még nem vagy a tudatában, hogy már tudod.

Tudod például, hogy van Isten, de nem tudhatod, hogy tudod, így aztán egyre csak várakozol a megtapasztalásra. Várakozol, hogy a magadénak tudd. Ám a tiéd, anélkül, hogy tudomásod volna róla - ami majdnem annyi, mintha egyáltalán nem is lenne a tiéd.

Na, az az érzésem, hogy csak körbejárunk.

Úgy van. És ahelyett, hogy körbejárkálnánk, nekünk magunknak kellene lennünk a körnek. És nem feltétlenül ördögi körnek. Lehet **lényegi** kör is.

Hozzá tartozik-e a lemondás a valódi lelki élethez ?

Igen, mert a Lélek végső soron lemond arról, ami nem valódi, és ami az életedben nem valódi, az nem segíti a kapcsolatot Velem. Ám a lemondásra, **a hagyományos értelemben vett önmegtartóztatásra nincs szükség.**

Az igazi Mester nem „ad fel” semmit. Az igazi Mester egyszerűen félretesz mindent, amit már nem tud mire használni.

Egyesek szerint Isten megismeréséhez felül kell emelkedned minden földi szenvedélyeden. De elegendő megérteni és elfogadni őket. **Aminek ellenállsz, az erőre kap. Amire tekintesz, az eltűnik.**

Azok, akik buzgón igyekeznek felülkerekedni az összes földi szenvedélyükön, gyakran olyan nekibuzdultan munkálkodnak ezen, hogy azt lehet mondani, ez vált a szenvedélyükké. Mert fűti őket a „szenvedély Isten után”; a szenvedély, hogy megismerjék Öt. A szenvedély az szenvedély, és az nem küszöböli ki, ha az egyiket egy másikra cseréled. Ne ítéld el tehát azt, ami iránt szenvedélyt érzel. Vedd tudomásul, aztán vizsgáld meg, hogy valóban szolgál-e téged, tekintettel arra, hogy Ki és Mi Akarsz Lenni.

Ne feledd, hogy minden pillanatban önmagad megteremtését folytatod. Pillanatról pillanatra eldöntöd, hogy Ki és Mi Vagy. És ezt nagyrészt olyan választások révén döntöd el, hogy ki és mi iránt érzel szenvedélyt.

Az az ember, aki az általad lelkinek (vagy spirituálisnak) nevezett ösvényen jár, esetenként azt a benyomást kelti, mintha lemondott volna minden földi szenvedélyről, minden emberi vágyról. Ám csak megértette, átlátja a káprázatot, és félreáll a szenvedély elől, ami nem szolgálja a célját - és mindeközben **hálás**, amiért része lehetett a káprázat-ban; mert ez az esély, hogy teljesen szabad legyen.

A szenvedély a lét tetté válásának szeretete. Ez hajtja a teremtés motorját. Ez változtatja tapasztalatá a fogalmakat.

A szenvedély a tűz, mely fűt minket, hogy kifejezzük, Kik Vagyunk Valójában. Soha ne mondj le a szenvedélyről, mert azzal lemondasz arról, Aki Vagy és Aki Valójában Akarsz Lenni.

A lemondás soha nem a szenvedély elutasítása. A lemondás egyszerűen annyit jelent, hogy elveted a kötődéseket a következményekhez, az eredményekhez. A szenvedély a **cselekvés** szeretete. A cselekvés a megtapasztalt létezés. Ám végül is mi jön létre leggyakrabban a cselekvés részeként ? Az elvárás.

Az jelenti a szabadságot, hogy elvárások nélkül éled az életed, azaz nem érzed szükségét bizonyos meghatározott következményeknek. Ez az igazi vallásosság. Így élek Én.

Te nem kötödsz a következményekhez ?

A legkevésbé sem. Az én örömöm magából a teremtésből fakad, nem pedig a következményekből. A lemondás nem olyan döntés, mely a cselekvés elvetéséhez vezet. A lemondás az a döntés, mellyel lemondunk egy bizonyos eredményről - ami végtelenül nagy különbség.

Megmagyaráznád, mit értesz azon az állításon, hogy „a szenvedély a cselekvés szeretete” ?

A létezés a legtisztább lényegi állapot. Istennek a „most-nem most”, a „minden-nem minden”, a „mindig-soha” oldala. A tiszta lét a tiszta **Isteniség**.

Ám soha nem lenne elegendő egyszerűen csak **lenni**. Örökösén áhít-juk **megtapasztalni**, Amik Vagyunk - és ehhez az **Isten iség** egészen másik oldalára van szükség, arra, amit cselekvésnek nevezünk.

Hadd mondjam még el, hogy te, csodálatos Éned legmélyén az Iste-niségnek az az oldala vagy, melyet szeretetnek hívnak. (És mellel ez az Igazságod).

Nos, a szeretet léte, vagy éppen az, hogy a szeretet vagy, egészen más, mint hogy szeretetteljesen cselekszel. A lélek minden erejével arra törekszik, arra sóvárog, arra áhítozik, hogy a saját tettein át, önnön megtapasztalásában ismerhesse meg önmagát. Vagyis **a tett révén valósítja meg a legmagasztosabb eszméjét**.

Ez a sürgető vágy a cselekvésre az, amit szenvedélynek hívnak. Öld meg a szenvedélyt, és megölöd Istent. A szenvedély Isten, amint azt akarja mondani: „**Szevasz !**“

Hanem tudod, ha majd Isten (vagy az Isten benned) megteszi azt a végtelenül szeretetteljes lépést, akkor megvalósította Önmagát, és nem lesz szükség semmi többre.

Másfelől azonban az ember gyakran szükségét érzi, hogy visszakapja a befektetését. Ha szeretünk valakit, az remek - de sokkal jobban érezzük magunkat, ha viszontszeretnek.

Ez azonban nem szenvedély, hanem elvárás.

És ez az ember boldogtalanságának legbőségebb forrása. Ez választja el az embert Istentől.

A lemondás arra törekszik, hogy a megtapasztaláson keresztül véget vessen ennek az elkülönülésnek; ezt nevezik az egyes keleti tanok **szamádhí-nak**. Ez az egység és egyesülés Istennel. Az összeolvadás az **Isteniséggel**.

A lemondás ilyenformán lemond a következményekről, lemond az eredményekről, nincs semmiféle elvárása. De soha, soha nem mond le magáról a szenvedélyről ! És a Mester a lelke legmélyéből tudja, hogy a szenvedély az út. Az Én megvalósításának az útja.

Még az emberi szóhasználat is emlékeztet erre az igazságra, amikor azt mondják, hogyha semmi iránt nem érzel szenvedélyt, akkor nem is élsz.

Azt mondtad, hogy „Aminek ellenállsz, az erő're kap, amire tekintesz, az eltűnik”. Kifejtenéd bővebben ?

Nem állhatsz ellen annak, aminek nem adományozol valóságot. Az ellenállás tette adja a létet. Ha ellenállsz egy energiának, azzal megjeleníted. És minél jobban ellenállsz, annál valóságosabbá teszed - legyen az bármi, aminek ellenállsz.

Amire rányitod a szemed, és rátekintesz, úgy értem, valóban ránézel, az eltűnik, mert megszüntetted a **megtévesztő** formáját.

Ha valamire tekintesz - ha valóban ránézel -, át fogsz látni rajta, és ha átlátsz minden csalóka látomáson, akkor a végső valóság marad a szemed előtt. A végső valósághoz mérten végtelenül jelentéktelenné válnak erőtlen ábrándképeid, és nem tarthatnak tovább a szorításukban. Ha **így** tekintesz valamire, meglátod az igazságát, és az igazság szabaddá tesz.

És ha nem akarom, hogy eltűnjön az, amire tekintek ?

Mindig akarnod kell. Nincs a valóságodban semmi olyasmi, amihez ragaszkodnod kellene. Ám ha úgy döntesz, hogy az életed káprázata felette áll a végső valóságnak, akkor **teremtsd újjá**. Ugyanúgy, ahogy először is megteremtetted. Ilyen módon az életed részévé lesz, amit választasz, és eltűnik az életedből, ha már nem vágyódsz megtapasztalni.

Ám soha ne állj ellen semminek ! Ha az jár az eszedben, hogy az ellenállásoddal megsemmisíthetsz valamit, akkor gondold végig újra: csak még szilárdabban rögzítetted a világodban. Hát nem megmondtam, hogy **minden** gondolat teremtő erejű ?

*Az olyan gondolat is, mely arról szól, hogy valamit **nem** akarok ?*

Ha nem akarod, minek gondolkozol róla ? Ne ajándékozd meg egy második gondolattal. Ha viszont muszáj gondolkoznod róla - ha képtelen vagy nem gondolkozni róla -, akkor ne állj ellen ! Inkább tekints rá közvetlenül. Fogadd el a valóságod a teremtésedként, azután dönts el, hogy megtartod, vagy sem. Ahogy óhajtod.

És mi határozza meg a döntésemet ?

Hogy mit gondolsz magadról, Ki és Mi Vagy; és hogy Ki és Mi Akarsz Lenni.

Ez határoz meg **minden** döntést - minden döntést, melyre jutsz, és melyre valaha is jutni fogsz az életedben.

A lemondó élet tehát helytelen út ?

Ez ebben a formában nem igaz. A „lemondás” szó helytelen értelmezéseknek ad táptalajt. Valójában semmiről nem tudsz lemondani -mert aminek ellenállsz, az új erőre kap. A valódi lemondás nem mond le, hanem csak másként dönt. Egyfajta mozgás valami **felé**, nem pedig el **valamitől**.

Semmitől sem távolodhatsz el, mert, bármi legyen is az, a világ végéig üldözni fog. Ne állj ellen tehát a kísértésnek, csak fordulj el tőle. Fordulj Felém, fordulj el mindentől, ami nem olyan, mint Én.

Tudd meg tehát: nincs helytelen út - mert elképzelhetetlen, hogy ne juss el oda, ahová menni akarsz.

Sebesség kérdése az egész - hogy **mikor fogsz** megérkezni, bár ez is csalóka, hiszen nincsen „mikor”, sem pedig „előtt”, vagy „után”. Csak a **most** létezik; az örökkévaló pillanat, amelyben megtapaszthatod önmagad.

Akkor mi a lényeg ? Ha mindenképpen megérkezünk, akkor mi az élet lényege ? Miért kellene egyáltalán aggódnunk, hogy bármit is megtegyünk ?

Nos, természetesen **nem kell aggódnod**. De **jól tennéd**, ha figyelmes lennél. Figyeld meg, ki és mi vagy a létedben, a cselekvésedben, a megnyilvánulásodban, és vizsgáld meg, valóban szolgál-e az téged.

Az élet lényege nem eljutni valahová, hanem rájönni, hogy már ott vagy, és hogy mindig is ott voltál. Mindig és örökké a tiszta teremtés pillanatában vagy. Az élet lényege tehát teremteni - megteremteni majd megtapasztalni, Aki és Ami vagy.

És mi a helyzet a szenvedéssel ? A szenvedés az Istenhez vezető út ? Egyesek szerint az egyetlen út.

Senki szenvedése nincs az ínyemre, és aki azt mondja, hogy igen, az nem ismer Engem. A szenvedés az emberi tapasztalás szükségtelen oldala. És nem csupán szükségtelen, hanem ostoba is. Kellemetlen, továbbá szerfelett káros az egészségre.

Akkor miért van annyi szenvedés ? Ha te vagy Isten, miért nem vetsz véget neki, ha egyszer nincs kedvedre ?

Én véget vetettem neki, csak ti nem alkalmazzátok a Tőlem kapott eszközöket erre a célra.

A szenvedésnek semmi köze az eseményekhez, hanem csupán ahhoz, hogyan hatnak az események az egyes emberekre. Ami megtörténik, az pusztán csak megtörténik. Hogy mit érzel felőle, az már másik kérdés.

Megajándékoztalak benneteket azokkal az eszközökkel, melyekkel úgy válaszolhattok és hathattok az eseményekre, hogy csökkentsétek, mi több, megszüntessétek a fájdalmat, ti azonban nem használjátok őket.

*Bocsáss meg, de miért nem szünteted meg az **eseményeket** ?*

Remek ötlet, de sajnos nincs hatalmam fölöttük.

Nincs hatalmad az események fölött ?

Természetesen nincs. Az események: történések az időben és a térben, melyeket te hozol létre a döntéseiddel - és soha nem avatkozom a döntéseidbe. Ha így tennék, éppen a célt érvényteleníteném, amiért megteremtettelek. De ezt korábban már kifejtettem.

Egyes eseményeket szándékosan hozol létre, míg másokat többé-kevésbé tudattalanul vonzoi magadhoz. Egyes eseményeket - a nagy természeti katasztrófák például ezek közé tartoznak - „sorsnak” nevezel.

Ám ne hidd, hogy a sors miatt semmiféle felelősséggel nem tartozol; hiszen a sors **az egész bolygó tudata**.

A „kollektív tudat”.

Pontosan.

Egyesek úgy tartják, hogy a világ a pokolra jut egy bevásárlókosárban. Haldoklik a természetes környezetünk. Földrengések, vulkánok - a bolygónk egyetlen hatalmas geofizikai katasztrófa. És még a tengelye is imbo-lyog. Mások szerint viszont a kollektív tudat mindezt megváltoztathatja: a gondolatainkkal megmenthetjük a Földet.

A gondolatok tetté válnak. Ha mindenhol elég ember hiszi, hogy meg kell segíteni a környezetet, akkor megmentitek a Földet. De igyekezzetek, mert már oly régóta oly sok kár érte. Jelentős változásra lesz szükség a hozzáállásotokban.

Úgy érted, ellenkező esetben a lakóival együtt megsemmisül a Föld ?

Elég világosan megalkottam a fizikai mündenség törvényeit ahhoz, hogy mindenki megérthesse. Az ok és az okozat törvényei eléggé feltárultak a tudósaitoknak és a filozófusaitoknak, rajtuk keresztül pedig a politikai vezetőiteknek. Ezeket a törvényeket fölösleges itt ismételtlen felvázolni.

Visszatérvén a szenvedésre - hogyan támadhatott az az elképzelés, hogy a szenvedés jó ? Hogy szent cselekedet „csendben szenvedni”.

Hát lehet, hogy szent cselekedet „csendben szenvedni”, de ez nem jelenti azt, hogy jó is. A tökéletes tudás iskolájának a hallgatói csendben szenvednek, mert pontosan tudják, hogy a szenvedés nem Isten útja, inkább annak a biztos jele, hogy még sokat kell tanulni Isten útjáról, hogy valamire még emlékezni kell.

Az igazi Mester egyáltalán nem olyan, mint azok, akik csendben szenvednek, legfeljebb olyan szenvedőnek látszik, aki nem panaszkodik. És az igazi Mester azért nem panaszkodik, mert **nem szenved**, hanem egyszerűen megtapasztal egy sor állapotot, melyet te elviselhetetlennek tartasz.

A Mester megismerte a Szó hatalmát, így hát nem beszél a szenvedésről - mert úgy **dönt**, hogy egy szót sem szól róla. Így nem is szenvedhet.

Amire figyelünk, azt valóságossá tesszük. A Mester tudja ezt. Mikor dönt, tekintettel van rá, hogy amit választ, azt valósággá teszi.

Időről időre mindannyian megteszitek ezt. Mindenki mulasztott már el fejfájást, vagy ellátogatott a fogorvoshoz, hogy csökkentse a fájdalmát, és ehhez semmi másra nem volt szükség, csak hogy így döntsön. A Mester ugyanígy hozza meg a döntéseit, még ha nagyobb szabású ügyekben is.

*De miért van egyáltalán szenvedés ? Miért van **lehetőség** a szenvedésre ?*

Nem ismerheted meg, és nem is válhatsz azzá, Aki Vagy, ha nem tapasztalod meg azt, Aki **Nem** Vagy. Ahogy ezt már elmagyaráztam.

De még mindig nem értem, miként juthatott az eszünkbe, hogy a szenvedés jó.

Bölcsen teszed, hogy kitartasz a kérdésed mellett. A szenvedést övező eredeti bölcsességet olyannyira kiforgatták, hogy most már sokan elhiszik, és számos vallás csakugyan azt hirdeti, hogy a szenvedés jó, az öröm rossz. Ilyenformán arra a meggyőződésre jutottatok, hogy ha valakinek rákja van, de hallgat róla, az szent férfiú, míg aki (hogy egy kényesebb témát is felvessünk) rendkívüli szexualitással rendelkezik, és ezt nyíltan ki is fejezi, az csakis bűnös nőszemély lehet.

Uramatyám ! Te aztán tényleg kényes témát vetettél föl ! És nyilván nem véletlenül változtattad meg az alanyt férfiról nő're. Volt rá valami különös okod ?

Az, hogy rámutassak az előítéleteitekre. Nincs ínyetekre úgy gondolni a nőkre, mint akiknek rendkívüli a szexualitásuk, még kevésbé, hogy ezt nyíltan ki is fejezzék.

Százzszor, ezerszer inkább elviselitek, hogy egy férfi meghal a csatamezőn, minthogy egy nő az utcán szerelmeskedik.

És Te ?

Én nem ítélem meg sem ezt, sem azt. Ti viszont **mindent**- és bizony mondom, az ítéleteitek

tartanak távol benneteket az örömtől, és az elvárásaitok tesznek boldogtalanná.

Mindez együttesen hozza létre a nehézségeiteket, és éppen ebben gyökerezik a szenvedéseitek.

Honnan tudhatnám, hogy igazat beszélsz ? Honnan tudhatnám, hogy Isten szól hozzám, nem csak a túlfűtött képzeletem ?

Ezt már korábban is megkérdezted, és nem változott a válaszom. Ugyan, mi a különbség ? Ha mindaz, amit mondtam, „téves” volna is, el tudsz képzelni jobb módot az életre ?

Nem.

Akkor a „téves” az „igaz” és az „igaz” a „téves” !

De mondok valamit, hogy kisegítselek ebből a zsákutcából: ne higgy el semmit, amit beszélek. Éld meg, tapasztald meg, aztán élj meg minden más gondolatrendszerrel, amit csak fel akarsz, fel tudsz építeni. Ezután vedd szemügyre a tapasztalataidat, és keresd meg az igazságodat.

Egy nap, ha összeszeded a bátorságodat, megtapasztalsz majd egy olyan világot, amelyben a szerelmeskedést jobbnak tartják a háborúskodásnál. És örvendezni fogsz azon a napon.

7

Oly rémisztő az élet, és oly zavarba ejtő'. Szeretném, ha egyértelműbbek lennének a dolgok.

Semmi rémisztő nincs az életben, ha nem kötödsz az eredményekhez.

Mármint, ha nem akarok semmit.

Úgy van. **Válassz**, de ne akarj.

Ezt könnyen megfogadják azok, akiknek nincs senkijük. De a feleséged, a gyermekeid élete bizony tőled függ.

Mindig is a családfenntartók útját szegélyezi a legtöbb kihívás. Ahogy rá is mutattál, könnyű „semmit nem akarni”, ha valakinek csak önmagával kell törődnie. Természetes, hogy ha szeretsz valakit, akkor csakis a legjobbat akarhatod nekik.

És fáj, hogyha nem tudod mindazt megadni, amit akarsz. Szép otthont, csinos ruhákat, elegendő' élelmet. Úgy érzem, mintha már húsz éve csak ezért küzdenék. És még mindig nem tudok semmit felmutatni.

Mármint az anyagi jólét értelmében ?

Csak alapvető dolgokra gondolok, olyasmikre, amiket az ember szeretne megadni az utódainak; egyszerű, hétköznapi holmikra, melyeket az ember annyira szeretne nyújtani a feleségének.

Értem. Az életed feladatának tekinted, hogy mindezt megadd a családnak. Az életed **céljának** is tartod ?

Ebben közel sem vagyok olyan biztos. Persze, tudom, hogy nem ezért jöttem erre a világra, de szép lenne, ha ez volna az életem - hogy úgy mondjam - mellékterméke.

Helyes, akkor kezdjük az elején. Minek tekinted az életed ?

Jó kérdés, és rengeteg különféle válaszem akadt rá az idők során.

És **most** mi a válaszod ?

Akár két válaszem is adódik; egy akkor, ha úgy vesszük, hogy szeretném tudni, és egy másik, ha úgy vesszük, hogy tudom.

Nos, mi a válaszod akkor, ha szeretné tudni ?

*Az életemet a lelkem fejlődésének szeretném tartani. Mint a legszeretetteljes részem teljes kifejezését és megtapasztalását. Azét a részemét, melyik irgalmas és szerető, adakozó és segítő'. Azét a részemét, amelyik értelmes és bölcs, megbocsátó és... amelyik **maga a szeretet**.*

Ez úgy hangzik, mintha már olvastad volna ezt a könyvet !

Na igen, ez kétségkívül lenyűgöző könyv ezoterikus szinten, de megpróbálok rájönni, hogy miként lehet átültetni a gyakorlatba. A válasz a kérdésedre úgy hangzik, hogy naponkénti túlélésnek látom az életemet.

Ó. És úgy találod, hogy az egyik eleve kizárja a másikat ?

Nos...

Úgy gondolod, hogy az ezotéria kizárja a túlélést ?

Az az igazság, hogy sokkal több áll szándékomban a pusztai túlélésnél. Hiszen minden évben életben maradtam, és úgy veszem észre, hogy még mindig itt vagyok. De szeretnék végre véget vetni az örökös küszködésnek az életben maradásért. Többet szeretnék tenni. Szeretnék boldogulni.

És mit neveznél boldogulásnak ?

*Olyan megélhetést, hogy ne kelljen állandóan arra gondolnom, vajon honnan szerzem a következő dollárt. Hogy ne kelljen szoronganom a lakbér miatt, vagy amikor kézhez kapom a telefonszámlát. Igazán nem szeretnék ilyen földhözragadt lenni, de most a **valódi életről** beszélünk, nem pedig az élet mesészerű, spirituálisan idillikus képéről, melyet ebben a könyvben ecsetelsz.*

Jól hallom, hogy kezdesz kicsit begurulni ?

Inkább csak elégedetlen vagyok. Húsz éve töröm magam ezzel a lelki hogyishívjakkal, és látod hová jutottam. Épp csak egy fizetési utalvány választ el a szegényháztól. És most elvesztettem az állásomat, ráadásul nagyon úgy látszik, hogy bedugul minden készpénzforrásom. Belefáradtam a küzdelembe. Negyvenkilenc éves vagyok, már vágyom egy kis biztonságra; és akkor több időt szentelhetnék ennek az egész Isten-dolognak, a lélek fejlődésének, és így tovább. Valójában csakis ehhez húz a szívem, csak az életem nem engedi, hogy hozzájussak...

Nos, ez jókora harapás volt, és az a gyanúm, hogy jó néhány másik ember nevében is beszélsz, amikor megosztod ezeket a tapasztalatokat.

Mondatonként felelek, mert így könnyebben követhetjük, és boncolgathatjuk a választ.

Először is nem töröd magad húsz éve ezzel a „spirituális hogyishívjakkal”, hanem éppen csak megérintetted a szélét. (Ne vedd afféle kioktatásnak, vagy pirongatásnak, egyszerűen ez az igazság). Elismerem, hogy immár két évtizede nézegeted; kacsingatsz felé, próbálkozol hébe-hóba, de egészen mostanáig nem éreztem benned az igazi, a legodaadóbb elkötelezettséget.

Tisztázzuk csak: a „spirituális hogyishívják” azt jelenti, hogy az elméd, a lelked és a tested egészét Éned megteremtésének szenteled Isten képére és hasonlatosságára.

Ez az önmegvalósítás folyamata, melyről a keleti misztikusok írnak. Az üdvözülés folyamata, melyért oly sok nyugati teológus fohászkodott.

Ez a napról napra, óráról órára, percről percre megnyilvánuló legfőbb tudatosság. Döntés és újabb döntés minden egyes pillanatban. Folyamatos teremtés. Tudatos teremtés. Célzatos teremtés, mely a teremtés mindazon eszközeit alkalmazza, melyeket már sorra vettünk, méghozzá nagy tudatossággal, és magasztos szándékkal. Hát ez az a „spirituális hogyishívják”. Nos, akkor mióta töröd magad vele ?

Még el sem kezdtem.

Ne ess egyik végletből a másikba, és ne légy fölöslegesen szigorú önmagadhoz. Te már ennek a folyamatnak szenteltetted, és már **benne is vagy**, sokkal nagyobb mértékben, mint gondolnád. Arról viszont szó sincs, hogy ezt tennéd húsz, vagy közel húsz éve. Ám az az igazság, hogy teljesen lényegtelen, mióta. **Most** belevágta! ? Csak ez számít !

Nézzük tovább a kijelentéseidet. Azt mondtad, láthatom, hogy hova jutottál; és úgy jellemezted magad, mint aki egy lépésnyire áll a szegényháztól. Ha viszont rád nézek, egészen mást látok. Egy embert látok, aki egyetlen lépésnyire áll a gazdagságtól ! Úgy érzed, egy kifizetés választ el a feledéstől, én meg úgy látlak, hogy a kifizetés választ el a Nirvánától. Természetesen sok függ attól, mit értesz „kifizetés” alatt -és hogy milyen célért dolgozol.

Ha az életed, ahogy mondd, biztonságot igényel, akkor tökéletesen megértem, miért érzed úgy, hogy egy kifizetés választ el a szegényháztól. De még ez az értékelés is némi kiigazításra szorul. Mert az Én fizettségemmel minden jó rád talált, beleértve a biztonságérzet megtapasztalását is a fizikai világban. Az Én fizettségem - az a törlesztés, amelyhez hozzájutsz, ha Nekem „dolgozol” - sokkal többet nyújt a lelki jólétnél. Fizikai jólétet is ad. És mindebben az a különös, hogy ha egyszer megtapasztalod azt a fajta lelki jólétet, melyet az én fizettségem nyújt, akkor a fizikai jóléted lesz az utolsó, ami miatt aggodalmaskodni fogsz, sőt még a családtagjaid fizikai jóléte sem fog érdekelni - mert ha egyszer Isten tudatosságának a szintjére emelkedsz, akkor meg fogod érteni, hogy egyetlen más lélekért sem vagy felelős, és bár minden lélek számára üdvös jólétben élni, minden léleknek meg kell választania - meg is választja - önnön sorsának ezt a pillanatát.

Nyilvánvalóan nem a legnemesebb tett előre megfontolt szándékkal megbecsteleníteni, vagy megsemmisíteni egy másik embert. Nyilvánvalóan ugyanúgy nem helyénvaló figyelmen kívül hagyni azok érdekét, akik tőled függenek.

A te feladatod, hogy **függetlenséget** nyújts nekik. Hogy tanítsd meg őket olyan gyorsan és olyan teljesen nélkülöd boldogulni, ahogy csak lehetséges. Mert nem az az áldás számukra, hogy az életben maradáshoz oly sokáig szükségük legyen rád; az az igazi áldás, ha rájönnek, hogy **szükségtelen** vagy.

Ugyanebben az értelemben Isten legdicsőségesebb pillanata az a pillanat, amikor rájössz, hogy nincs szükséged Istenre. Tudom, tudom... Ez mindennek az ellentéte, amire egész életedben tanítottak. Csakhogy a tanítóid haragos Istenről, féltékeny Istenről prédikáltak neked, olyan Istenről, akinek szüksége van rá, hogy szükség legyen rá. Ez azonban egyáltalán nem Isten, hanem idegbajos pótléka az isteniségnek.

Az igazi Mester nem az, akinek a legtöbb tanítványa van, hanem az, aki mellől Mesterek kelnek útra.

Az igazi vezető nem az, akinek a legtöbb követője van, hanem aki a legtöbb vezetőt bocsátja szárnyra.

Az igazi király nem az, akinek a legtöbb alattvalója van, hanem az, aki közülük a legtöbbet vezeti el a királysághoz.

Nem az az igazi tanító, akinek a legnagyobb a tudása, hanem az, aki a legtöbb tanítványát teszi tudóssá.

És az igazi Isten nem az, aki előtt a legtöbb szolga hajlong, hanem az, aki a **legtöbbet szolgálja**, és így tesz Istenné mindenki mást.

Mert ez Isten célja és dicsősége: hogy ne legyen többé alattvalója, és hogy mindannyian tudják, hogy Isten nem elérhetetlen, hanem **elkerülhetetlen**. Örölnék, ha ezt megértenéd. **A boldogság elkerülhetetlen**. Nem tudsz nem „megmentett” lenni. Nincs pokol - feltéve, ha tudod ezt.

Nos tehát, ti: szülők, házastársak, szeretők és szeretettek, ne arra törekedjétek, hogy ragasztót csináljatok a szeretetetekből, legyen az inkább mágnes, mely először vonz, aztán megfordul, és taszít. Felszabadítja mindazokat, akiket vonzottál, és akik már kezdték azt hinni, hogy az életben maradásuk érdekében hozzád vannak láncolva. Semmi nem áll távolabb az igazságtól: mert ez a legkártékonyabb másokra nézve. Hagyd, hogy a szereteted előrelendítse őket a világba, és annak a teljes megtapasztalásába, hogy Kik Valójában. Ebben a szándékban mutatkozik meg igazán a szeretet.

Mert nagy kihívás a családfenntartó útja. Számos akadály tornyosul eléd, sok földhözragadt érdek. Az aszkétát mindezek egyike sem szorongatja. Megkapja a kenyerét, a vizét és a pokrócát, és máris minden óráját imádkozásnak, meditációnak, és az Istenségről való elmélkedés-nek szentelheti. Milyen könnyű is meglátni az Istent ilyen körülmények között ! Milyen egyszerű feladat ! Igen ám, de adj csak bármelyiküknek házastársat és gyermekeket ! Lásd meg az Istent a csecsemőben, akit hajnali háromkor tisztába kell tenni. Lásd meg az Istent egy számlában, amit ki kell fizetni elsejéig. Ismerd fel Isten kezét a betegségben, ami a házastársadat sújtja, az állásban, amit elvesztesz, a gyermek lázában, a szülő fájdalmában. Ez ám a szenthez méltó cselekedet !

Megértem a fáradtságodat. Tudom, hogy belefáradtál a küzdelmekbe. De bizony mondom: ha engem követsz, véget ér a küzdelem. Élj Istened közegeiben, és egytől egyig áldássá válnak az események !

De hogyan juthatok el az Istenem közegébe, ha elvesztettem az állásomat, fizetni kell a lakbért, fogorvoshoz kell vinni a srácokat, és az én magasztos filozofikus terem látszik a legkevésbé valószínű módon arra, hogy mindezt megoldjam ?

Ne hagyj el Engem, amikor a legnagyobb szükséged van Rám. A megpróbáltatásod óráját éled. Most nyílik legnagyobb esélyed, hogy eljuss Hozzám. Az esély, hogy igazolj mindent, amit leírtál. Amikor azt mondom, hogy „Ne hagyj el Engem”, úgy hangzik, mintha kérincselő,

idegbajos Isten lennék, amilyenről az imént beszélgettünk. Ám nem olyan vagyok. Elhagyhatsz Engem, amikor csak akarsz. Nem izgat, és nem is változtat a közöttünk lévő kapcsolaton. Ezt pusztán válaszként mondom a kérdésedre. Ha keservesen jutsz előre, annak az az oka, hogy oly gyakran elfelejted, Ki Vagy, és megfélemledsz az eszközökről, melyekkel megajándékoztalak, hogy megteremtsd az általad választott életet.

Megérett rá az idő, hogy Istened közegébe kerülj. Először is, az megbékíti az elmédet, márpedig a csendes elméből nagyszerű ötletek sorjáznak, melyek megoldást jelentenek a legszorongatóbb gondokra is; pontosabban azokra a gondokra, melyekről azt hiszed, hogy szorongatnak.

Másodszor, Istened közegében valósulhat meg az Éned, márpedig ez lelked kizárólagos célja. Isten közegében tudod és érted, hogy minden, amit megtapasztalsz, átmeneti csupán. Bizony mondom, az ég és a Föld is megrendülhet, de te nem. Ez a rendíthetetlenség segít hozzá, hogy helyes fényben lásd a dolgokat. Igaz valójukban határozhatod meg a jelenlegi állapotokat és körülményeket: átmenetiek és időlegesek. Alkalmazhatod őket eszközökként - hiszen azok: átmeneti, időleges eszközök - a jelen tapasztalat megteremtésében.

Csak az a kérdés, mit gondolsz, ki vagy ? Mit gondolsz, ki vagy az úgynevezett álláselvesztéssel kapcsolatban ? És, némiképp talán közelebb a lényeghez, mit gondolsz, ki vagyok **Én** ? El tudod képzelni, hogy ez a helyzet olyan megoldhatatlanul nagy gondot okoz nekem ? Hogy túlságosan nagy csoda volna számomra kihúzni téged ebből a slamasztikából ? Megértem, ha túlságosan súlyosnak találnád ahhoz, hogy fe kezeld, még ha a rendelkezésedre áll is minden eszköz, amit adtam neked - de valóban azt gondolod, hogy Nekem is megoldhatatlan ?

*Az eszemmel tudom, hogy nincsen olyan feladat, mely megoldhatatlan volna Istennek, de érzelmileg nem vagyok egészen meggyőződve róla. Nem arról, hogy tudod-e kezelni, hanem, hogy **akarod-e**.*

Értem. Ez tehát hit kérdése.

Igen.

Nem kérdőjelezed meg a képességemet, csak a szándékomban kételkedsz.

Még nem sikerült megszabadulnom attól a teológiától, mely szerint mindez lecke a számomra. Még nem vagyok meggyőződve róla, hogy meg is kell oldanom. Talán csak arról van szó, hogy szembesüljek ezekkel a nehézségekkel. Talán ez is egyike a „próbáknak”, melyekről annyit beszél a teológiám. Így tehát szorongok, hogy ezeket a nehézségeket nem is lehet megoldani. Hogy Te akarsz próbára tenni ilyen formában...

Itt a megfelelő alkalom, hogy ismét megnézzük, hogyan léptem kapcsolatba veled; te ugyanis azt gondolod, hogy ez pusztán az Én akaratomon múlik, Én viszont azt mondom, hogy ez elsősorban és mindenekelőtt a te akaratod kérdése.

Nem kívánok neked mást, mint amit te kívánsz magadnak. Nem többet, és nem kevesebbet. Nehogy azt hidd, hogy itt üldögélek, és kérésről kérésre elbírálok, hogy mit adjak meg neked.

Az én törvényem az ok és az okozat törvénye, nem pedig a „majd meglátjuk” törvénye. Nincs semmi, amit ne tehetnél meg, ha úgy dön-tesz. Megadom, mielőtt kérnéd. Hiszed-e ?

Nem. Elnézést. Túl sok imádságot láttam már megválaszolatlanul maradni.

Ne kérj elnézést. Csak tartsd magad mindig az igazsághoz - önnön tapasztalatod igazságához. Megértem. Tisztelem. Semmi baj.

*Akkor jó, mert **tényleg nem hiszem**, hogy mindent megkapok, amit kérek. Az életem szolgál rá a legtöbb bizonyítékkal. **Tulajdonképpen a lehető legritkábban kaptam meg, amit kértem, és ha nagy ritkán mégis megkapom, akkor pokolian szerencsésnek érzem magam.***

Ez érdekes megválogatása a szavaknak. Úgy látszik, ez az alapállásod. Mert az életedben lehetnél pokolian szerencsés, és áldottan szerencsés. Szívesebben látnám, ha áldottan szerencsés lennél, de természetesen nem avatkozom a döntéseidbe.

Bizony mondom: mindig azt kapod, amit megteremtész, márpedig **mindig** teremtesz.

Nem ítélem meg a teremtetéseidet, egyszerűen felruházlak az erővel, hogy újabb és újabb teremtetéseket hozz létre - és újra, és újra, és újra. Ha nincs a kedvedre, amit éppen megteremtettél, akkor válassz ismét, válassz mást. Nekem, mint Istennek, az a feladat, hogy **megadjam a választás lehetőségét**. Azt mondod, hogy soha nem kaptad meg azt, amit akartál. Meg kell azonban mondanom, hogy mindig pontosan azt kaptad meg, amit te magad létrehoztál - amit **akartál**.

Az életed a róla szóló gondolataid eredménye, beleértve azt a nyilvánvalóan ugyancsak alkotó gondolatodat is, miszerint ritkán kapod meg azt, amire vágysz.

A jelenlegi pillanatban úgy látod magad, mint az állásod elvesztéséből fakadó helyzet áldozatát. Ám az az igazság, hogy már **nem választod** azt a munkát. Véget vetettél neki. Véget vetettél neki, hogy várakozással kelj fel reggelente, és attól kezdve félelemmel eltelve keltél fel. Véget vetettél annak, hogy boldogságra lelj a munkádban, és nehezte-lést kezdted érezni. Sőt, azt is forgatni kezdted az elmédben, hogy **valami máshoz látsz**.

Feltételezed, hogy ezek semmit sem jelentenek ? Félreismered az erődöt. Bizony mondom: **az életed a szándékaidból alakul ki**.

Mi tehát a szándékid most ? Szándékidban áll-e igazolni azt az elméletedet, miszerint az élet ritkán adja meg neked, amit szeretnél, vagy inkább szándékidban áll kinyilvánítani, Ki Vagy Valójában, és hogy Ki Vagyok Én ?

Szégyellem magam. Mintha megszidtak volna. Igazán kínos.

És ez szolgál téged, vagy sem ? Miért nem ismered el az igazságot, amikor hallod ? Főlöszleges vádolnod magad. Csak vedd észre, hogy mit választottál, és mit választasz ismét.

De miért választom újra és újra a kedvezőtlent, és aztán persze megrovom magam érte ?

Mit is várhatnál, hiszen már gyermekkorodban azt táplálták beléd, hogy rossz vagy. Elfogadod, hogy bűnben születél. A büntudat érzése végső soron csak tanult válasz. Arra tanítottak, hogy büntudatot kell érezned olyan dolgok miatt, amelyeket **azelőtt** megtettél, hogy egyáltalán bármit is megtehetted volna. Azt tanultad, hogy szégyent kell érezned, amiért nem születted tökéletesnek.

A tökéletlenségnek ez az állapota az, amelyben - mint mondták -, a világra jöttél, azaz az úgynevezett eredendő bűn állapota. Valóban eredendő bűn - de nem a tiéd. Az első bűn, és azt a **világ** követte el **ellened**, mert a világ semmit nem tud Istenről, ha feltételezi, hogy Isten akarna - vagy **tudna** - **bármilyen** tökéletlent is teremteni.

Egyes vallásaitok egész teológiákat építettek erre a tévhitre. Bizony, **szó szerint az: tévhit**.

Mert minden, amit kigondolok, mindaz, aminek életet adok - tökéletes; tökéletes tükrözése magának a tökéletességnek az Én képemre és hasonlatosságomra.

Ám azért, hogy igazolják a büntető Isten elképzelését, a vallásaitok igyekeznek gyorsan teremteni valamit nekem, amire haragos lehetek. Úgyhogy még azok az emberek is, akik példás életet élnek, valamiféleképpen rászorulnak a „megmentésre”. Ha nem lenne szükségük arra, hogy megmentésük őket maguktól, akkor a saját beépített tökéletlenségüktől kell megmenteni őket (mondják ezek a vallások), úgyhogy jobb, ha mielőbb teszel valamit felőle, különben hamarosan pokolra jutsz.

Ez az alapállás végső soron semmit nem módosít a hátborzongató, bosszúálló, haragos Istenen, viszont életet ad a hátborzongató, bosszúálló, haragos **vallásoknak**. Így növelik a befolyásukat a vallások. Így összpontosul továbbra is kevesek kezében a hatalom, ahelyett, hogy sokak kezén át válnék megtapasztalhatóvá. Természetesen folyamatosan a kisebb gondolatot, a csekélyebb elképzelést, a legsilányabb fogalmakat választod önmagadról és az erődről, nem is beszélve Rólam és az Én erőmről. Mert erre tanítottak.

Istenem, hogyan tudnék megfeledezni ezekről a tanításokról ? Hogyan érvényteleníthetem őket ?

Jó kérdés, és a legmegfelelőbb személyhez címezted.

Megfeledezhetsz erről a tanításról, érvénytelenítheted ezt a tanítást, ha elolvasod, újra elolvasod, és megint elolvasod ezt a könyvet. Olvasd végig újra és újra, amíg meg nem érted valamennyi bekezdését. Amíg ismerőssé nem válik minden szó. Amikor idézni tudod majd a szakaszait másoknak, amikor a kifejezéseivel meg tudod világítani a legsötétebb órákat is, akkor fogod „érvényteleníteni ezt a tanítást”.

De annyi minden van még, amit meg akarok kérdezni tőled. Annyi minden, amit tudni akarok !

Valóban, a kérdések meglehetősen hosszú listájával kezdted. Térjünk vissza hozzá ?

8

*Mikor tanulok annyit a kapcsolatokról, hogy képes legyek zökkenőmentesen működtetni őket ? Egyáltalán, van-e valamilyen módja annak, hogy az ember **boldog** legyen a kapcsolataiban ? Muszáj-e örökös kihívásoknak lenniük ?*

Semmit nem kell tanulnod a kapcsolatokról, csak ki kell nyilvánítanod azt, amit tudsz. Van módja a boldogságnak a kapcsolatokban, mégpedig, hogy a **saját** kinyilvánított céljaik érdekében használod őket, nem olyan célért, amit te terveztél el.

A kapcsolatok folyamatos kihívást jelentenek, állandó állásfoglalásra készítenek. Folyamatosan felszólítanak, hogy teremtsd meg, fejezd ki és tapasztald meg önmagad egyre fennköltebb oldalait, az egyre magasztosabb és magasztosabb elképzeléseket önmagadról, önmagad egyre fenségesebb változait. Éppen a kapcsolatokban teheted meg a leggyorsabban, leghatásosabban és legtisztábban. Kapcsolatok nélkül valójában **egyáltalán nem tudod megtenni**.

Csak a más emberekkel, helyekkel és eseményekkel való kapcsolataidon keresztül tudsz

még létezni is, mint a mindenség egy meghatározható része. Jusson eszedbe, hogy ha nincs semmi más, akkor te sem vagy. Az vagy, ami egy másik dologhoz képest vagy. Így van ez a viszonylagosság birodalmában, ellentétben az abszolút birodalmával - ahol Én lakozom. Egyszer majd megérted a maga teljességében. Egyszer majd megragad és megragadod, egyszer majd belső indíttatásból áldasz minden tapasztalást, és minden találkozást más emberekkel, leginkább a személyes emberi kapcsolatokat, mert építőnek fogod látni őket a legnemesebb értelemben. Megérted, hogy használhatod, megérted, hogy muszáj használnod, és hogy használtad és használod is őket (akár akarod, akár nem), mert így építed fel azt, Aki Valójában Vagy.

Az építés lehet a saját tudatos terved nagyszerű létrehozása, de ugyanígy lehet teljességgel esetleges alakzat is. Választhatod, hogy olyan személyiség legyél, akit esetlegesen hoznak létre a történések, vagy akit az általad választott tettek és események határoznak meg. Az Én megteremtésének ez utóbbi a tudatos változata. Ennek megtapasztalása során valósul meg az Én.

Áldd hát valamennyi kapcsolatot, mert mindegyik hozzájárul és alakítja azt, Aki Vagy - akit **választasz**, hogy legyél.

Ami pedig az érdeklődésedet illeti az egyéni emberi kapcsolatok romantikus formájáról, szójunk tehát a szerelmi kapcsolatokról, melyek oly sok gyönyörűséget és bajt okoznak nektek !

Amikor a szerelmi kapcsolatok balul ütnek ki (a kapcsolatok valójában **soha** nem ütnek ki balul, eltekintve a szigorúan emberi értelmezésüktől, azaz, ha nem felelnek meg az elvárásaitoknak), annak az az oka, hogy hibás indítékból szövődtek.

(A „hibás” természetesen csak viszonyított kifejezés, és csak valamivel Összevetésben értendő, ami „helyes”. A nyelveteken pontosabb volna azt mondani, hogy „a kapcsolatok többnyire akkor mondanak csődöt - változnak -, amikor olyan indítékok alapján szövődnek, amelyek nem teljesen, illetve kifejezetten nem üdvösek a fennmaradásuk szempontjából”.)

A legtöbb ember úgy lép egy kapcsolatba, hogy fél szemével állandóan azt lesi, miféle hasznot húzhat belőle, nem pedig, hogy mit tehetne hozzá.

A kapcsolat célja: hogy eldöntsd, mely részedet szeretnéd „megmutatkozva” látni - nem pedig az, hogy a másik ember mely részét kívánod megragadni, illetve megtartani.

A kapcsolatoknak csupán egyetlen célja lehet, akárcsak az egész életnek: megelégni, felépíteni, megélni azt, Aki Valójában Vagy.

Igazán szívszaggató azt mondani, hogy te „semmi” voltál addig, amíg nem találkoztál azzal a bizonyos másikkal, ám nyilvánvalóan nem igaz, sőt, annál is rosszabb, mert hihetetlen nyomást gyakorol a társadra, hogy mindenféleképpen megfelelj, amihez semmi köze; hogy **az** legyen, ami valójában nem ő.

Mert nem szeretné, hogy „elhagyd”, keményen igyekszik az elképzelt lénnyé válni, annak megfelelően cselekedni, aztán egyszer csak elfogy az ereje. Akkor már nem felel meg a róla alkotott képednek. Már nem tölti be azt a szerepet, amit rá osztottál. Ebből fakad a neheztelés, amit harag követ.

Végezetül, hogy megmentse önmagát (és a kapcsolatot), a másik önnön valós énjét kezdi követelni, és egyre többször cselekszik összhangban azzal, Aki Valójában Ő. Ilyenkor szoktatók azt mondani, hogy „annyira megváltozott”.

Igazán megható kijelenteni, hogy akkor váltál teljes emberré, amikor a másik belépett az életedbe. **Ám a kapcsolat célja nem az, hogy a másik ember kiegészítsen téged; hanem az, hogy megoszthasd vele a saját teljességedet.**

Ez minden emberi kapcsolat alapvető, szükségszerű és kiküszöböl-hetetlen ellentmondása. Nincs szükséged egy bizonyos másik emberre, hogy teljes mértékben megtapasztald, Ki Vagy, és... bizony, **semmi** vagy a másik nélkül.

Ez a titka és a csodája, a kielégíthetlensége és az öröme az emberi tapasztalásnak. Mély megértést, elszántságot és akaratot igényel, hogy értelmes módon élj ezzel a belső ellentmondással. Megfigyelésem szerint igen kevés ember cselekszik így.

A döntő többség kapcsolatformáló éveit boldog várakozás, duzzadó szexuális energia, nyílt szív és vidám, sóvárgó lélek jellemzi.

Valamikor negyven és hatvan év között (rendszerint inkább előbb mint később) feladjátok a legmerészebb álmaitokat, lemondtok a legragyogóbb reményeitekről, és átadjátok magatokat a legsekélyesebb elvárásaitoknak - vagy egyáltalán nem akartok semmit.

A nehézség végtelenül egyszerű, alapvető, mégis tragikusan félreértitek. A legmerészebb álmaitoknak, a legfennköltebb elképzeléseiteknek és a legragyogóbb reményeiteknek **másként** kell viszonyulnia a szeretett társhoz, mint a szeretett Énhez. Általában az a kapcsolataid próbája, hogy mennyire felel meg az elképzeléseidnek a másik, és hogy mennyire felelsz te meg az övéinek. Valójában azonban nem ez a próba - hanem csakis az, hogy mennyire feleltetek meg a **saját** elképzeléseiteknek.

Megszentelt minden kapcsolat, mert az élet legnagyobb lehetőségét kínálja - voltaképpen az egyetlen lehetőséget - megteremteni és megélni az Én legmagasabb szintű kifejezését. A kapcsolat akkor mond csődöt, ha úgy tekinted, mint az élet legnagyobb lehetőségét megteremteni, és megélni a **másik** legmagasabb szintű kifejezését.

A kapcsolatban ki-ki foglalkozzék a saját Énjével - az Én létével, gondolataival, tetteivel; hogy mit akar, kér, ad az Én; hogy mire törekszik, mit teremt, mit tapasztal meg az Én, és akkor minden kapcsolat maradéktalanul szolgálhatja a célját - és a benne résztvevőket !

Hát ne a másikkal foglalkozzatok a kapcsolatban, hanem csak és kizárólag az Énnel !

Ezt bizonyára különös tanításnak találod, hiszen egész életedben azt hallottad, hogy az a kapcsolat legmagasab szintű formája, amikor valaki csak és kizárólag a másikkal foglalkozik. Bizony mondom: ha csak a másikkra összpontosítasz - ha **megszállott** vagy a másikkal -, akkor óhatatlanul csődöt mond a kapcsolatod.

Milyen a másik ? Mit tesz a másik ? Mi a véleménye a másinak ? Mit mond a másik ? Mit akar ? Mit kér ? Mit gondol ? Mire számít ? Mik a tervei ?

A Mester érti, hogy nem számít, hová tart a másik, mit csinál a másik, mit vél, mit mond, mit akar, mit kér. Nem számít, mit gondol, mit vár el és mit tervez. Csak az számít, hogy hogyan viszonyulsz a kapcsolathoz.

A legszeretőbb ember: az énközpontú ember.

Meglehető'sen végletes tanítás...

Gondold végig, és rájössz, hogy nem is olyan végletes. Ha nem tudod szeretni az Énedet, akkor mást sem tudsz szeretni. Sokan elkövetik azt a hibát, hogy más szeretetén át

törekcszenek **az** önszeretetre. Természetesen nem tudatosan teszik, de ez játszódik le az elme mélyén. Abban, amit tudattalannak neveztek. Így okoskodnak: ha szeretek másokat, akkor öök is szeretni fognak engem. Ebben az esetben szeretetre méltó leszek, és akkor majd én is szerethetem magam.

Ennek a fordítottjára is gyakran adódik példa, azaz sokan gyűlölik magukat, mert úgy érzik, hogy senki sem szereti öket. Egyfajta betegség ez, mert az az igazság, hogy ezeket a szeretetre sóvárgó embereket természetesen szeretik (valaki mindenképpen), csak hogy az nem számít. Mindegy, hány ember fejezi ki irántuk a szeretetét, az nem elég.

Először is nem hisznek neked. Azt gondolják, hogy megpróbálsz irányítani öket - mondjuk, megpróbálsz tőlük megszerezni valamit. (Hogyan is szerethetné öket a valós lényükért ? Nem. Itt valami tévedésnek kell lennie. Bizonyára akarsz valamit ! Nos, ki vele, mit akarsz ?)

Török hát a fejüket, és megpróbálják kitalálni, hogy is szerethetné öket bárki is. Nem hisznek tehát neked, és valóságos hadjáratba kezdenek, hogy igazolják a nézetük megalapozottságát. Be kell bizonyítanod, hogy igenis szereted öket. Erre föl megkérhetnek, hogy akkor változtasd meg a magatartásodat.

Aztán, ha végül eljutnak arra a pontra, amikor hajlandók elhinni, hogy szereted öket, akkor egyszerre elkezdnek aggódni, hogy ugyan mennyire lesz tartós a szereteted. És hogy megőrizték a szeretetedet, elkezdik megváltoztatni a viselkedésüket.

Ilyenformán mindkét ember szó szerint elveszti önmagát a kapcsolatban. Azzal a reménnyel indulnak, hogy megtalálják önmagukat, ehelyett éppen hogy elveszítik.

Az Ennek ez az elvesztése okozza a legtöbb keserűséget az ilyen párkapcsolatban.

Amikor két ember összefog egy kapcsolatban, akkor azt remélik, hogy az egész szükségszerűen nagyobb lesz a részek összegénél - és rá kell jönniük, hogy kisebb. Kevesebbnek érzik magukat, mint amikor magányosak voltak. Kevesebbre alkalmasnak, kevesebbre képesnek, kevésbé izgalmasnak, kevésbé vonzónak, kevésbé vidámnak, kevésbé elégedettnek.

Merthogy **valóban** kevesebbek. Kapcsolatuk vélt érdekében feladják a legtöbbet önmagukból.

A kapcsolatok természetesen nem ezt az utat jelentik. Ám az emberek többsége így tapasztalja meg, sokkal többen, mint képzeled.

Miért ? Miért ?

Mert az emberek szem elől tévesztették - már ha egyáltalán a szemük előtt volt - a kapcsolat célját.

Ha szem elől tévesztitek egymást, mint szent lelkeket a szent úton, akkor szem elől tévesztitek a célt, a legfőbb indokot a kapcsolatok mögött.

A fejlődés célját követve a lélek testté vált, a test pedig életre kelt. **Fejlődsz és változol.** És arra használod a kapcsolatodat **bármivel és bárkivel**, hogy eldönts, mivé legyél.

Ez a feladat, amiért ide jöttél. Ez az Én megteremtésének az öröme. Az Én megismeréséé. A tudatos változásé azzá, amivé lenni akarsz. Ezt jelenti az Én tudatos létezése.

Elhoztad az Énedet a viszonylagosság világába, és a birtokodba kerültek azok az eszközök, amelyek segítségével megtapasztalhatod azt,

Aki Valójában Vagy. És Az Vagy, akivé **minden és mindenki mással összefüggésben** teremted magad.

A személyes kapcsolataid ennek a folyamatnak a legfontosabb elemei -életednek ez a mérhetetlen területe, ilyenformán afféle megszentelt föld. És bár a kapcsolataidnak gyakorlatilag ugyan semmi közük nincsen a **másikhoz**, mert bennük foglaltatik egy másik, hát **mindenhez** közük van a másikkal kapcsolatban.

Ez az isteni kettősség. A kör bezárul. Úgyhogy nem is olyan végletes tanítás kijelenteni: „Áldottak az énközpontúak, mert ők már ismerik Istent !” Nem lehet rossz cél megismerni az Éned legnemesebb oldalát, és ahhoz igazodni. Ezért önnön Éneddel kell kialakítanod az első kapcsolatodat. Mindenekelőtt meg kell tanulnod megbecsülni, becsben tartani és szeretni az Énedet.

Mielőtt mást értékesnek tekintenél, tekintsd értékesnek az Énedet. Mielőtt mást áldottnak tekintenél, tekintsd áldottnak az Énedet. Mielőtt felismernéd más szentségét, ismerd fel az Éned szentségét.

Ha a szekeret fogod be a ló elé - amire a legtöbb vallás utasít -, és másnak a szentségét ismered fel, mielőtt felismernéd a magadét, egy nap meg fogsz neheztelni érte. Ha van valami, amit egyiktek sem képes elviselni, az az, ha valaki szentebb nálatok. Ám a vallásaitok pontosan arra kényszerítenek, hogy másokat tartsatok szentebbnek magatoknál, így aztán kénytelen-kelletlen engedelmeskedtek - egy darabig. Aztán keresztre feszítitek őket.

Keresztre feszítettétek (valamilyen módon) valamennyi általam küldött tanítót, nem csak az egyiket közülük. És nem azért, mert szentebbek voltak nálatok, hanem mert **ti** tüntettétek fel annak. Az Általam küldött tanítók mindig ugyanazt az üzenetet hozták. Nem azt hirdették, hogy „én szentebb vagyok nálatok”, hanem azt, hogy „ti éppen olyan szentek vagytok, mint én”.

És ezt az üzenetet nem vagy képes meghallgatni. Ezt az igazságot nem vagy képes elfogadni. És ezért nem tudsz igazán és tisztán beleszeretni másba. Soha nem szerettél igazán és tisztán az Énedbe.

Bizony mondom: most és mindörökké összpontosíts az Énedre. Figyeld féltőn, hogyan létezel, hogyan cselekszel, és mivel rendelkezel bármely adott pillanatban, ne azt, hogy mi történik a másikkal. **Senki más nem fogja megtalálni számodra az üdvözülést. Rád vár ez a feladat.**

Ilyesmi eszembe sem jutott, de ez valahogy úgy hangzott mintha ügyet sem kellene vetnünk rá, mit tesznek mások velünk, vagy értünk a kapcsolatainkban. Tehetnek bármit, ameddig megtartjuk az egyensúlyunkat, amíg az Énünket tartjuk a középpontban, addig semmi nem érint minket. Csakhogy igenis érintenek bennünket mások ! Olykor igenis bántanak a tetteik. És amikor a kapcsolatban megjelenik a bántás, nem tudom, hogy mi a te-endő'. Igazán nagyszerű azt mondani, hogy „Ne is törődj vele, mert nincs jelentősége”, de ezt sokkal könnyebb mondani, mint megtenni. Engem szavakkal és tettekkel is bántottak már a kapcsolataimban.

Eljön majd a nap, amikor másként lesz. Az lesz az a nap, amikor majd rájössz - és megvalósítod - a kapcsolatok igazi jelentőségét; az igazi indítékot.

Azért van így, mert elfelejtetted ezt az alapvető okot, mely meghatározza, hogyan cselekszel. Nem baj. Ez is a fejlődési folyamat része. A Lélek Munkáját végzed el a kapcsolatban, és ez nagyszerű felismeréshez, nagyszerű emlékezéshez vezet. Amíg nem emlékszel - és arra is emlékezned kell, hogyan használd a kapcsolatot az Éned megteremtésének eszközeként -, azon a szinten kell munkálkodnod, ahol tartasz. A felismerés szintjén, az akarat szintjén, majd az emlékezés szintjén.

Megtehetsz egyet és mást, amikor fájdalmasan érint, ahogy a másik létezik, beszél vagy cselekszik. Legyen az első dolgod őszintén beismerni önmagadnak és a másiknak, hogy mit érzel. Ez sokakat visszarettent, mert úgy vélik, ezzel azt a látszatot keltenék, mintha „rosszak” volnának. Valahol a lelked mélyén úgy találsz, nevetséges, ahogy érzel. Nyilvánvalóan csak az egyik egészen apró részed érez így. Te sokkal „nagyszerűbb vagy annál”. De nem tehetsz róla. Mégis azt érzed, amit érzel. Egyetlen dolgot tehetsz: megadod a tiszteletet az érzéseidnek. Az érzéseid megtisztelése azt jelenti, hogy megtisztelsz az Énedet. Szeresd felebarátodat, ahogy önmagadat szereted. Hogyan is tudnád megérteni egy másik ember érzéseit, ha nem becsülöd meg az Éned érzéseit ?

Az első kérdés bármely másik emberrel való kölcsön kapcsolatban a következő: Ki Vagyok most, és Ki Akarok Lenni hozzá viszonyítva ?

Gyakran nem emlékszel arra, Aki Vagy, és nem tudod, Ki Akarsz Lenni, amíg nem próbálsz ki a létezés egynéhány módját. Ezért olyan lényeges, hogy megbecsülsz a legigazabb érzéseid. Ha az első érzésed negatív, akkor azért szükséges magának az érzésnek a megtapasztalása, hogy félre tudj állni előle; mint amikor haragos, vagy feldúlt vagy, amikor ellenszenvet érzel, amikor őrvölgysz, amikor megtapasztalod a „visszabántani” szándékát - hogy aztán levethesd mindezen első indulatokat, mint azét, aki „nem az, Aki Lenni Akarsz”.

A Mester már elegendő ilyen élményt átélt ahhoz, hogy előre tudja, mi lesz a végső választása. Nincs szüksége bármit „kipróbálni”. Már viselte ezeket a ruhákat, és tudja, hogy nem illenek hozzá. Nem az „övéi”. És minthogy a Mester az Én folyamatos megvalósításának szenteli az életét, ismeri önmagát, és nem mulattatják ezek a nem megfelelő érzések. Ezért néznek szembe a Mesterek higgadtan olyasmivel, amit a többiek szerencsétlenségnek neveznének. A Mester áldja a szerencsétlenséget, mert tudja, hogy a csapás magvaiból (és minden tapasztalatból) sarjad az Én. És a Mester második életcélja, hogy **mindig** fejlődjék. Mert aki egyszer a teljesen megvalósult Énje birtokába került, annak már semmi mást nem kell tennie, csak hogy **egyre jobban azzá legyen**.

Ilyenkor az illető a Lélek munkájától Isten munkája felé fordul, mert éppen ezt teszem Én is !

A megbeszélésünk elárulja, hogy te még a lélek munkájánál tartasz. Még csak igyekszel megvalósítani azt, Aki Valójában Vagy. Az élet (Én) bőségesen nyújt majd neked lehetőségeket, hogy emlékezz rá, és megteremtsed (ne feledd, az élet nem a felfedezés folyamata, hanem a teremtés folyamata).

Megteremtheted Aki Vagy újra és újra. És valóban ezt teszed - mindennap. Ahogy a dolgok most állnak, még nem jutsz mindig ugyanarra a válaszra. Az azonosan ismétlődő külső tapasztalat az egyik nap megadja a lehetőséget, hogy a türelmet, a szeretetet és a kedvességet válaszd. A másik nap dönthetsz úgy, hogy haragos, mogorva és szomorú légy.

A Mester **mindig ugyanarra a válaszra lyukad ki**, és az mindig a **legfennköltebb választás** lesz.

E tekintetben a Mester minden pillanatban kiszámítható. És fordítva, a tanítvány teljes mértékben kiszámíthatatlan. Mindenkiről megmondható, hol tart a tökéletes tudáshoz vezető

úton, ha megfigyeljük, mennyire megjósolhatóan hozza az eseményekre válaszul adott legfennköltebb döntéseit.

Ez természetesen felveti a kérdést, hogy **milyen a legfennköltebb választás.**

Ezen a kérdésen az idők kezdete óta rengeteget rágódtak a filozófusok és a teológusok. Ha téged is foglalkoztat, **akkor valóban a tökéletes tudáshoz vezető úton jársz**, mert a legtöbb embert egészen más jellegű kérdések izgatják. A legkevésbé sem az, hogy milyen a legfennköltebb választás, hanem, hogy melyik a legjövedelmezőbb. Vagy hogy melyiken veszíthetne a legkevesebbet.

Amikor az életet olyan álláspontból élik, hogy mennyi a haszon, és mekkora a kár, akkor annak éppen az egyetlen hasznát veszítik el. Elvész az **alkalom**. Elszalasztják az esélyt. Az ilyen élet félelemtől vezérelt élet, és szükségképpen hazudik rólad.

Mert nem a félelem vagy, hanem a szeretet. És a szeretet nem vesztethető el. Ám soha nem fogod megismerni a tapasztalat síkján, ha örökösen csak a második kérdésre válaszolsz, és nem az elsőre. Mert az az ember, akinek örökké azon jár az esze, hogy mi nyerhető és mi veszíthető, csak a második kérdést teszi fel. Némelyek másként látják az életet; magasabb szintű lényként látják az Ént; és megértik, hogy nem a nyereség és a veszteség között kell választani, hanem a szeretet és a szeretet lehetőségének elmulasztása között - csak az ilyen ember teszi fel az első kérdést.

Aki a második kérdést teszi fel, az azt gondolja: „**Én a testem vagyok**”. Aki az első, az így szól: „**Én a lelkem vagyok**”.

Na igen, akinek van füle a hallásra, figyeljen, mert bizony mondom, minden emberi kapcsolat válságos pontján egyetlenegy kérdés létezik:

Mit tenne most a szeretet ?

Nincs más jelentős kérdés, nincs más fontos kérdés, nincs egyetlen más kérdés sem, amely jelentős lehetne a lelked számára.

És most a magyarázat kényes pontjához érkeztünk, mert ez a lényege a szeretettől indított cselekvésnek, melyet oly gyakran és általánosan félreértenek. És ez a félreértés nehezteléshez és haraghoz vezet - mely viszont oly sokak számára azzal jár, hogy letérnek az ösvényről.

Évszázadokon át azt tanultátok, hogy a szeretettől indított cselekedet lényege: létezni és tenni a másikért, és a másik üdvét szolgálni mindennel, ami a tiéd; a másik számára biztosítani a lehető legjobbat.

De bizony mondom a legmagasztosabb választás az, ami a **magad** üdvét szolgálja.

Mint oly sok mélységes spirituális igazsággal megtörténik, ez a kinyilatkoztatás is könnyen áldozatul eshet az azonnali félremagyarázásnak. De abban a pillanatban oszladozni kezd a homály, amikor valaki eldönti, hogy mi az a „legjobb”, amit **önmagáért** megtehet. És amikor a létező legmagasztosabb választásra jut, a rejtély megoldódik, a kör kiegészül, és ami számodra a legfőbb jó, az a másiknak is a legfőbb jóvá válik.

Sok-sok életet vehet igénybe ennek a megértése, és még többet, amíg alkalmazni is tudod, mert ez az igazság egy még nagyobbat görgét maga előtt: amit önmagadért teszel, azt tedd

a másikért. Amit a másikért teszel, azt tedd önmagadért.

Ezért vagytok **egyek** te és a másik. És ez az, amiért... **Nincsen semmi, csak te.**

Minden Mester, aki a bolygókat tapodta, ezt tanította „Bizony mondom néktek, a mennyben nem cselekedtetek meg egygyel eme legkisebbek közül, én velem sem cselekedtetek meg.” **[Mt 25,45]. De** ez a legtöbb ember számára csupán nagyszerű ezoterikus igazság maradt, amelynek meglehetősen kevés a gyakorlati értéke. Valójában ez minden idők leggyakorlatiasabban alkalmazható „ezoterikus” igazsága.

A kapcsolatokban különösen lényeges emlékezni erre az igazságra, mert nélküle azok igencsak ingatagnak fognak bizonyulni.

Térjünk vissza ennek a bölcsességnek a gyakorlati alkalmazásához, és egyelőre mellőzzük a tisztán spirituális, ezoterikus jelentését.

A hagyományos értelmezés jegyében értelmes, jó szándékú, és roppant vallásos emberek gyakran úgy cselekszenek, ahogy **szerintük** a legjobb lenne a társuknak. Sajnálatos módon sok esetben (a **legtöbb** esetben) mindez állandó színlelésre készíti a másikat. Állandó félreértést okoz. A kapcsolat folyamatos rossz működését vonja maga után. Végző soron az illető megpróbál úgy cselekedni, ahogy a másik szerint „helyes” - készen állni a megbocsátásra, könyörületet mutatni, és nem tudomásul venni bizonyos nehézségeket és magatartásokat -, míg végül sértetté, haragossá és bizalmatlanná nem válik. Akár még Istennel szemben is; mert hogyan követelhet Isten ilyen véget nem érő gyötrődést, örömtelenséget, és áldozatot akár a szeretet nevében is ?

A válasz: Isten soha nem kér ilyesmit. Isten csak azt kéri, hogy **magadat** is számítsd azok közé, akiket szeretsz. Isten tovább is megy. Azt ajánlja **-javasolja** -, hogy magadat tedd az első helyre. Tisztában vagyok vele, hogy egyesek ezt istenkáromlásnak fogják tekinteni, következésképp nem az Én szavamnak; és hogy mások még rosszabbat fognak tenni: elfogadják az Én szavamnak, és félremagyarázzák vagy eltorzítják a saját céljaiknak megfelelően, istentelen cselekedetek igazolására.

Bizony mondom: ha önmagadat teszed az első helyre, az soha nem vezet istentelen tethhez.

Ha tehát istentelen tetten kapod magad, mert azt tetted, ami a legjobb számodra, akkor a zavar nem abból származik, hogy magadat tetted az első helyre, hanem inkább annak a félreértéséből, hogy mi a legjobb számodra.

Annak a meghatározása, hogy mi a legjobb számodra, természetesen az igényli, hogy meghatározd, mit próbálsz megtenni. Ezt a döntő jelentőségű lépést sokan figyelmen kívül hagyják. Mi „felel meg” neked ? Mi a célod az életben ? Anélkül, hogy válaszolnál ezekre a kérdésekre, örökre rejtély marad, hogy mi a „legjobb” az adott körülmények között.

A gyakorlati oldalról szemlélve, ismét mellőzve az ezoterikus szempontokat, ha azt nézed, mi a legjobb számodra mondjuk egy olyan helyzetben, amelyben állandóan becsapnak, az a legkevesebb, hogy szeretnél véget vetni a becsapódásodnak. És az neked is jó lesz, és annak is aki becsap. Mert ha folytatódik a félrevezetés, az a félrevezetőt is félrevezeti.

Nincs haszna annak, aki megtéveszt, egyenesen kár éri; mert ha úgy találja, hogy beválnak a trükkjei, akkor ugyan mit tanul ? Ám ha úgy találja, hogy nem fogadják el a fortélyait, akkor mi minden feltáruhat előtte ! Ilyenformán az, hogy szeretettel bánunk másokkal, nem szükségszerűen jelenti azt, hogy hagyjuk őket, hadd tegyék, amire éppen kedvük támad.

A szülők hamar megtanítják ezt a gyermekeknek. A felnőttek sajnos nem tanulják meg olyan

gyorsan más felnőttekkel kapcsolatban, vagy a nemzetek más nemzetekkel kapcsolatban.

Még a zsarnokok sem ténykedhetnek kedvük szerint, előbb vagy utóbb abba kell hagyni velük a zsarnokoskodást. Ezt követeli az Én szeretete, a zsarnok szeretete.

Ez a válasz a kérdésre: Ha a szeretet minden, akkor hogyan igazolhatja az ember a háborút ?

Az embernek olykor háborúba kell mennie, hogy megtegye a legnagyobb kijelentést arról, ki valójában az ember: az, aki iszonyodik a háborútól.

Bizonyos időkben fel kell adnod azt, Aki Vagy, hogy az legyél, Aki Vagy.

Egyes Mesterek azt tanították: nem lehetsz önmagad, amíg nincs meg benned az elszánás, hogy **teljesen** feladd magad.

Ahhoz, hogy önmagad lehess a béke képviselőjeként, megtörténhet, hogy fel kell adnod az elképzelésedet magadról, mint olyanról, aki soha nem háborúzik. A történelem gyakran vetett fel ilyen döntéseket.

És ugyanez igaz a legtöbb egyéni és személyes kapcsolatban. Az élet akár többször is felszólíthat, hogy annak a bemutatásával bizonyítsd, Ki Vagy, hogy Ki Nem Vagy.

Viszonylag könnyen megérted, ha már **megéltél** néhány esztendőt, ám a lélekben zsengék számára ez a legteljesebb ellentmondásnak tűnhet. Az érettebbek meglátják benne az isteni kettősséget.

Az emberi kapcsolatokra vetítve ez nem azt jelenti, hogy ha megbántanak, akkor feltétlenül vissza kell vágnod (és a nemzetek kapcsolataiban sem jelenti azt). Mindössze arról van szó, hogy ha **hagyod** a másiknak, hogy folyamatosan sérelmeket kövessen el ellened, az nem feltétlenül a legszeretőbb hozzáállás - sem a te Énednek, sem a másikénak.

Ez egyúttal válasz azokra az elméletekre, melyek szerint a legmagasztosabb szeretet nem igényel erőteljes választ arra, amit gonosznak tartasz.

A fejtegetés itt megint ezoterikussá válik, mert nem merülhetünk el komolyan ebben a kijelentésben, ha figyelmen kívül hagyjuk a „gonosz” szót, és az ebből következő értékítéleteket. Valójában nincsen gonosz; csak jelenség és tapasztalat létezik. Ám éppen az életed célja teszi szükségessé, hogy válassz ki a végtelen jelenségek egyre halmozódó összességéből néhány elszórt darabot, melyet gonosznak nevezel - mert ha nem teszel így, akkor sem magadat, sem mást nem tudsz jónak nevezni, amiért is nem ismerheted és nem teremtheted meg az Énedet.

Azáltal, amit gonosznak nevezel, meghatározhatod és jónak nevezheted önmagad.

A leggonoszabb gonosz tehát **semmit nem** minősít rossznak.

A viszonylagosság világában élsz, ahol minden úgy és olyan összefüggésben létezik, ahogy más dolgokhoz viszonyítható. Ez a kapcsolat feladata és célja: a **megtapasztalás** lehetőségét nyújtja, melynek során megtalálod önmagad, meghatározod önmagad, és - ha úgy döntesz - újra és újra megteremted azt, Aki Vagy.

Ha úgy döntesz, hogy hasonló leszel Istenhez, az nem azt jelenti, hogy a mártíromságot választottad, és azt egészen bizonyosan nem jelenti, hogy áldozatnak kell lenned.

A tökéletes tudáshoz vezető utadon - melynek végén megszűnik a bántás, a kár és a veszteség valamennyi lehetősége - alaposan ki kell ismerned a bántást, a kárt és a veszteséget a tapasztalatok részeként, és eldönteni, Ki Vagy mindezek összefüggésében.

Bizony, esetenként bántani fog, amit mások gondolnak, mondanak vagy tesznek - amíg csak gondolkoznak, beszélnek és cselekszenek. Hogy a leggyorsabban túljuss ezen, annak a teljes őszinteség a legjobb módja - az eltökélt szándék, hogy kijelentsd, elismerd és pontosan meghatározd a véleményed és az érzéseid. Közöld az igazadat, kedvesen de maradéktalanul és következetesen. És amennyiben a tapasztalataid másként világítanak meg valamit, könnyen és gyorsan változtasd meg az igazságodat.

Józan ésszel senki nem mondhatja, a legkevésbé Isten, hogy „Ne is törődj vele, mert nincs jelentősége”. Ha **most** bántanak, akkor máris késő úgy minősíteni, hogy nem számít. A te feladatod eldönteni és kinyilvánítani **mennyire** számít. Mert ha így cselekszel, akkor kiválasztod, és azzá válsz, Aki Igyekszel Lenni.

*Tehát nem **kell** örökké szenvedő feleségnek, vagy örökké szenvedő férjnek lenni; egyáltalán, nem **kell** áldozatnak lennem a kapcsolataimban, hogy megszenteljem őket, vagy kedvesebbé tegyem magam Isten szemében ?*

Te jó ég, hát persze hogy nem !

És nem kell eltűnnöm a méltóságom csorbítását, a büszkeségem elleni támadást, a lelkemben okozott kárt és a szívem megsebzését, hogy azt mondhassam: „A legjobbat adtam magamból ebbe a kapcsolatba !”; „Megtettem a kötelességem”; vagy hogy „Teljesítettem a kötelezettségemet Isten és ember előtt”.

Egyetlen pillantig sem.

Akkor viszont könyörgök, Istenem, áruld el, miféle ígéreteket kéne tennem a kapcsolatokban ? Milyen egyezségeket kell betartanom ? Milyen kötelezettségek járnak a kapcsolatokkal ? Mihez tartsam magam ?

Az a válasz, amelyet sehogy sem akarsz meghallani, mert akkor irányelvek nélkül maradsz, mert nem nyújt neked semmit, és érvénytelenít minden egyezséget, abban a pillanatban, amint megkötöd. A válasz a következő: **nincs semmiféle kötelezettséged**. Sem a kapcsolatodban, sem az életedben.

Nincs kötelezettség ?

Nincs kötelezettség. Semmilyen megszorítás vagy korlátozás, semmilyen irányelv vagy szabály. Nem kötnek semmiféle körülmények, vagy helyzetek, nem akadályoz semmiféle törvény. Következésképp nem is vár büntetés ezek megszegése miatt, és nem is vagy képes megszegni őket, mert Isten szemében nincs olyasmi, hogy „megbotránkoztató”.

Erről már korábban is hallottam - ezt a „nincsenek szabályok”-féle vallást ismerem. Maga a spirituális anarchia. Nem értem, hogyan működhet.

Nincs rá mód, hogy **ne** működjék - feltéve, hogy az Éned megteremtésén munkálkodsz. Másfelől viszont, ha azon vagy, hogy megpróbálj olyannak lenni, amilyennek valaki más akarja, akkor valóban számos nehézséget okozhat a szabályok és az irányelvek hiánya.

A gondolkodó elme azonban így töpreng: ha Istennek megvan az elképzelése arról, milyen legyenek, akkor **miért nem teremt rögtön olyanná ?** Mire való ez az egész küzdelem, hogy „felülkerekedjem” önmagamon, azért, hogy olyanná legyenek, amilyennek Isten akar ? A

fürkésző elme ragaszkodik hozzá, hogy megtudja, és helyesen teszi, mert helyénvalók a kérdései.

A vakbuzgók azt mondanák, hogy csekélyebbnek teremtettelek, mint Én Vagyok, ezzel adtam meg a lehetőséget, hogy hasonlónak válj Hozzá, miközben lankadatlan kitartással küzdesz minden esély ellenére - és, tehetném hozzá, **minden természetes hajlandóság ellenére**, mellyel, mint feltételezik, megajándékoztalak.

Ezek között az úgynevezett természetes hajlandóságok között található a hajlandóság a bűnre. Azt tanították neked, hogy bűnben születél, bűnben élsz és bűnben fogsz meghalni - hogy a bűnösség az alapvető természeted.

A vallásaitok egyike még azt is hirdeti, hogy erről nem tehetsz, de nem is tehetsz ellene. A tetteid lényegtelenek és jelentőség nélküliek. Dölyfösség azt gondolni, hogy bármely tettet a mennybe juttathat. Egyetlen módon kerülhetsz csak a mennybe (üdvözülhetsz), és az nem a saját utad vállalása, hanem hogy felfogadod közbenjárónak a Fiút.

Ebben az esetben „meg vagy mentve”. Ennek hiányában azonban nem számít, mit teszel - milyen életet élsz, milyen döntéseket hozol, vállalod-e önként az erőfeszítést a megjavuláshoz hogy nemesítsd a jelmed -, úgyszint hatása, következménye, befolyása. Nem lehetsz értékes, mert eredendően értéktelen vagy. Ilyennek teremtettek.

Miért ? Azt csak Isten tudja. Talán. Mondjuk tévedett. Talán elszámolt valamit. Talán azt kívánja, hogy újrakezdhesse az egészet. De így van. Mit lehet tenni...

Te csúfolódsz velem.

Dehogy. Te csúfolódsz magaddal. Azt állítod, hogy Én, Isten, eredendően tökéletlen dolgokat hozok létre, aztán azt követelem tőlük, hogy legyenek tökéletesek, különben a kárhozattal kell szembenéznük. Azt is állítod, hogy jó néhány évezred elteltével váratlanul megesett rajtad a szívem, kijelentvén, hogy attól kezdve nem kell szükségszerűen jónak lenned, egyszerűen csak érezd rosszul magad, ha nem volnál jó, és fogadd el megmentődnek az Eglényegűt, aki mindig és mindenkor tökéletes, és így kielégíti az éhségemet a tökéletességre. Azt mondod, hogy az Én Fiam - akit egyedül tekintesz tökéletesnek - megmentett téged a saját tökéletlenségedtől; azaz attól a tökéletlenségtől, amellyel Én ruháztalak fel.

Más szavakkal Isten Fia megment attól, amit az apja elkövetett.

Hát így vélekedsz - és sokan vélekednek így - arról, ahogy berendeztem a világot.

Nos, ki csúfolódik kivel ?

Ez már a második alkalom, hogy támadást indítasz a fundamentalista kereszténység ellen. Őszintén meg vagyok döbbenve.

Te választottad a „támadás” szót. Pedig egyszerűen csak szembeszállok egy bizonyos állásponttal. Mellesleg pedig nem arról van szó, hogy „fundamentalista kereszténység” vagy nem az, ahogy véled, hanem Isten természetéről, és Isten kapcsolatáról az emberrel.

A kérdés azért merül fel itt, mert éppen a kötelezettségekről beszélgettünk. A kapcsolatokban, és egyáltalán az életben.

Nem hiszel a kötelezettség nélküli kapcsolatban, mert nem tudsz hinni abban, Aki és Ami Valójában Vagy. A teljes szabadságot kínáló életet „spirituális anarchiának” nevezed. Én

inkább Isten nagyszerű ígéretének. És csak ehhez az ígérethez viszonyítva válhat teljessé Isten lenyűgöző terve.

Nincs kötelezettség a kapcsolatban. Csak lehetőség. A te lehetőség. A ti lehetőségetek.

Lehetőség, nem pedig kötelezettség; minden vallás és spiritualitás sarokköve. Mindaddig, amíg más utat is látsz, elvéted a lényegét.

A kapcsolat - a te kapcsolatotod mindennel; a **mindennel** - a lelked munkájának tökéletes eszközeként teremtetett. Ezért megszentelt terület valamennyi emberi kapcsolat. Ezért szentséges valamennyi személyes kapcsolat.

Ebben például sok egyháznak igaza van. A házasság szentség, de nem a megszentelt elkötelezettség miatt. **Hanem a páratlan lehetőség miatt.**

A kapcsolatban soha semmit ne tegyél kötelességből. Minden, amit teszel, abból a dicsőséges lehetőségből fakadjon, melyet a kapcsolat nyújt számodra, hogy eldönthesd, Ki Vagy, majd azzá legyél.

Ezt értem - ám újra és újra feladom a kapcsolataimat, amikor kezdenek rosszul menni a dolgok. Ennek következtében egy sor olyan kapcsolatom volt, melyben - mint a gyerek - egyetlenegyét tanultam meg csupán: úgy látszik, nem tudom hogyan kell megőrizni a kapcsolatot. Gondolod, hogy valaha is megtanulom? Mit kell tennem, hogy sikerüljön?

Ez úgy hangzik, mintha a kapcsolat megőrzése máris a sikerét jelentené. Próbáld nem összekeverni egy jól elvégzett munkával. Ne feledd, ezen a bolygón nem azt kell bizonyítanod, hogy milyen hosszú ideig tudsz megmaradni egy adott kapcsolatban, hanem eldönteni és meg tapasztalni azt, Aki Valójában Vagy.

És ne vedd a szavaimat a rövid időtartamú kapcsolatok melletti érvelésnek - ám a tartósság sem követelmény.

És noha nincs ilyen követelmény, azt azért meg kell mondani: a hosszú távú kapcsolatok figyelemre méltó lehetőséget jelentenek a kölcsönös fejlődésre, a kölcsönös önkifejezésre, és a kölcsönös kiteljesedésre - és éppen ez a jutalom.

Tudom! Tudom! Úgy értem, mindig is gyanítottam. És mit kell tennem, hogy elérjem?

Először is bizonyosodj meg róla, hogy helyes indokok vezetnek a szóban forgó kapcsolatba (a „helyes” szót természetesen viszonyított kifejezésként használom; „helyes” az, amit az élet döntő céljához mértén tartok helyesnek).

Mint már korábban jeleztem, a legtöbb ember „hibás” indítékokból kezd a kapcsolatokba - hogy véget vessen a magánynak, kitöltsön egy űrt, hogy szeressen, vagy hogy őt szeressék -, és ezek még a jobb okok. Némelyek így kívánnak vigaszt nyújtani az egójuknak, így akarják kezelni a depressziójukat vagy mert ezt látják a nemi élet legkényelmesebb módjának, avagy az előző kapcsolatukat szeretnék kiheverni, továbbá, hiszed avagy sem, unaloműzőül.

Ezen indítékok egyike sem működőképes, és - hacsak nem történik közben jelentős változás - maga a kapcsolat sem fog működni.

Én nem ilyen indítékok alapján alakítottam ki a kapcsolataimat.

A helyedben azért nem lennék olyan biztos ebben. Valóban tudod, hogy pontosan miért

alakítottad ki ezt vagy azt a kapcsolatot ? Nem hiszem, hogy egyáltalán eszedbe jutott ilyen formában gondolkozni róla. Nem hiszem, hogy céltudatosan vágta a kapcsolataidba. Szerintem azért létesítetted a kapcsolataidat, mert „szerelmes lettél”.

Pontosan így van.

És talán pontosan tudod, miért lettél szerelmes ? Hogy mire válaszoltál ezzel az érzéssel ? Hogy miféle szükséglet, vagy szükségletek készítettek erre ?

Bizony, a legtöbb ember számára a szerelem egyfajta válasz a beteljesülés szükségletére.

Mindenkinek vannak szükségletei. Neked erre van szükséged, a másiknak arra. Mindketten esélyt láttok egymásban a szükséglet kielégítésére. Így aztán hallgatólagosan megegyeztek a cserében. Én neked adom, ami nekem van, ha te nekem adod, ami neked van.

Szintiszta kereskedelmi ügylet, ám igyekszel elhallgatni az igazságot. Nem azt mondogod: „Én nagyon sokat adok ám neked !” Ehelyett így szólsz: „Nagyon szeretlek”, és ezzel szabad folyást engedsz a csalódásnak.

Ezt már említetted.

Igaz. Te pedig már megtetted, mégpedig számos alkalommal.

Ez a könyv olykor azt a benyomást kelti bennem, mintha körbejárna, újra és újra érintve ugyanazokat a kérdéseket.

Akárcsak az élet.

Ez talált !

Az a helyzet, hogy te felteszed a kérdéseket, én pedig válaszolok rájuk. Ha ugyanazt a kérdést teszed fel három különböző formában, akkor is kötelességem válaszolni. De nem mondhatok háromfélet. Csak az igazságot.

Talán abban reménykedem, hogy egyszer csak eltérőválasszal állsz elő. De csak elkezded kivesézni a szerelmet, ha a kapcsolatokról kérdezek. Mi a rossz abban, ha valaki szerelmes lesz, anélkül, hogy belegondolna a dologba ?

Semmi. Szeress belé annyi emberbe, ahányba csak akarsz. De ha az a szándékod, hogy élethosszig tartó kapcsolatot alakíts ki, akkor nem árt a fejedet is használni.

Másfelől, ha örömdre szolgál átfolyni a kapcsolatokon, mint a rohanó patak, vagy rosszabb esetben megmaradni ugyanabban, csak azért, mert azt hiszed, hogy így „kell” tenned, nos akkor mélységes elkeseredettség lesz az osztályrészed. Ha kedvedre való ismételtetni múltad ugyanazon mintáit, akkor ne hagyd abba ezt.

Jó, jó. Értem. Nem vagy kegyetlen egy kicsit, drága Istenem ?

Tudod, ez a baj az igazsággal. Az igazság a kegyetlen, nem Én. Nem hagy magadra. Körülvesz mindenfelől, és kénytelen vagy meglátni, milyen is valójában. Bosszantó lehet.

Jó. Tehát meg akarom ismerni a hosszú távú kapcsolatok kialakítására alkalmas eszközöket, és Te azt mondogod, hogy az egyik a kapcsolat céltudatos megteremtése.

Úgy van. Bizonyosodj meg róla, hogy te és a társad egyetértetek-e a célban.

Ha mindketten tudatos szinten egyetértetek abban, hogy a kapcsolatotok célja megteremteni az önkifejezés lehetőségét (figyelem: nem a kötelezettségét !), azt a lehetőséget, melynek révén a létező legmagasabb szintre emelitek az életeteket, kijavítotok minden hibás gondolatot, vagy kisszerű elképzelést, mely valaha is megfordult a fejetekben önmagatokról, a lehetőséget a kettőtök lelkének egyesülésén keresztül a végső egyesülésre Istennel - ha ezt fogadjátok meg, akkor jó eséllyel indult a kapcsolat. Nagyon biztató a kezdet.

Na igen, de ez még nem szavatolja a sikert.

Ha beváltható jótállást vársz az életben, akkor nem akarsz az **életet**. Akkor csak próbákat akarsz az elmédben kész forgatókönyvhöz.

Az élet - természetéből fakadóan - semmit nem szavatol, különben a célja hiúsulna meg.

Rendben van. Menjünk tovább. Itt állunk tehát a kapcsolatunk biztató kezdeténél. Mit kell tennem ezután, hogy az meg is maradjon ilyennek ?

Tudd, és értsd meg, hogy lesznek kihívások és jönnek nehéz idők. Üdvözöld őket. **Hálásan**. Tekints úgy rájuk, mint Isten pazar ajándékaira. Dicsőséges lehetőségekre, hogy azt tedd, amiért belevágtál ebbe a kapcsolatba - és az életedbe.

Ilyenkor igyekezz, elszántan igyekezz ne úgy nézni a társadra, mint az ellenségedre, vagy az ellenfeledre.

Egyáltalán, törekedj, hogy ne nézz úgy senkire és semmire, mint az ellenségedre, vagy akár csak mint felmerülő nehézségekre. Tanuld meg, hogy úgy tekints a nehézségekre, mint lehetőségekre. Lehetőségekre, hogy...

...tudom, tudom. Hogy eldöntsem, és az legyek, Aki Valójában Vagyok.

Helyes ! Már el is sajátítottad !

Hát ez nekem meglehetősen unalmas életnek tűnik.

Akkor nem emeled elég magasra a tekinteted. Szélesítsd a látókörödet. Pillants mélyebbre. Láss többet abban, amiről úgy gondolod, hogy ott látható. Láss többet a társadban is.

Soha nem fogsz kárt okozni a kapcsolatodnak - sem senki másnak -azzal, ha többet látsz egy másik emberben, mint amennyit megmutat magából. Mert ő valóban több. Sokkal több. Csak a félelme megakadályozza abban, hogy megmutatkozzék. Ha észreveszi, hogy többet látsz benne, akkor bátran meg fogja mutatni, amit már úgyis látsz.

Az emberek hajlamosak megfelelni az elvárásoknak.

Valami ilyesmi. Nem szeretem az „elvárás” szót. Az elvárások romba döntik a kapcsolatokat. Mondjuk inkább, hogy **az** emberek hajlamosak azt látni magukban, amit mi látunk bennük. Minél nagyszerűbb a látomásunk, annál nagyobb az elszántságuk, hogy elfogadják és megmutassák azt a részüket, amelyet mi mutattunk meg nekik.

Hát nem így működik minden valóban áldott kapcsolat ? Nem része-e ez a gyógyulási folyamatnak, annak a folyamatnak, mely által lehetőséget kapnak az emberek, hogy szélnek eresszék valamennyi hibás gondolatukat, amelyet valaha is gondoltak magukról ?

Hát nem ezt a lehetőséget teremtem meg számodra Én is ebben a könyvben ?

De.

És ez Isten munkája. A lélek munkája felébreszteni az Énedet. Isten munkája **mindenkit** felébreszteni.

És mi úgy végezzük a munkánkat, hogy olyannak látjuk a másikat, amilyen valójában - hogy emlékeztetjük, Ki Ő.

Ezt kétféle módon teheted meg - emlékezteted, hogy ki ő (igencsak nehéz, mert nem fog hinni neked), vagy hogy emlékszel, Ki Vagy te (sokkal könnyebb, mert ehhez nincs szükség az ő hitére, csak a sajátodra). És ha ezt folyamatosan ki is mutatod, akkor végső soron ugyancsak emlékezteted rá a másikat, hogy ki ő, mert **benned meglátja magát**.

Számos Mester küldetett a Földre, hogy megmutassa az Örök Igazságot. Mások, mint Keresztelő Szent János, hírvivőként érkeztek, hogy lángoló szavakkal és messze fénylő világossággal beszéljenek az igazságról, beszéljenek Istenről. Ezek a hírnökök rendelkeztek a rendkívüli éleslátás adományával, és azzal a különleges erővel, hogy meglássák és elfogadják az Örökkévaló Igazságot, és oly módon hirdessék, ahogy a tömegek is megérthetik.

Te is ilyen hírnök vagy.

Én ?

Igen. Hiszed-e ?

Ami azt illeti, ezt meglehető'sen nehéz elfogadnom. Úgy értem, mindannyian vágyunk rá, hogy különlegesek legyünk...

... és mindannyian különlegesek vagytok.

...és az egónk készséggel beleegyezik. Velem legalábbis így van, az egóm mindent elkövet, hogy kiválasztottnak érezzem magam valamilyen különleges küldetésre. Állandóan harcolnom kell az egómmal, megtisztítani és újra megtisztítani minden gondolatomat és tettemet. Így aztán nagyon nehéz meghallani, amit mondasz, mert tudom, hogy az egóm közénk áll, és azzal töltöm az egész életemet, hogy harcolok az egómmal.

Tudok róla. És olykor nem túl sikeresen.

Szégyellem, de egyet kell értenem.

Ám valahányszor eljöttél Istenhez, levetted az egódat. Sok éjszakán át könyörögtél és fohászkodtál világosságért, ostromoltad az egeket megvilágosodásért, ám nem úgy, hogy gazdagodásodra fordítsd, vagy hogy dicsőséget **szerez** magadnak, hanem egyszerű, mélységes, tiszta sóvárgásával - sóvárgással a **tudásért**.

Igen.

Újra és újra megígérted nekem, hogy ha megadatik néked a tudás, akkor az egész hátralévő életedet, minden éber pillanatodat azzal töl-tenéd, hogy megoszd másokkal az Örökkévaló Igazságot... Nem azért, hogy dicsőséget szerez, hanem, mert szíved legmélyéből szeretnél véget vetni mások fájdalmának; örömet és boldogságot hozni, segíteni és gyógyítani; mások számára is megteremteni a kapcsolatot Istennel, ahogy te magad megtapasztaltad.

Igen, igen.

Kiválasztottalak hát téged, hogy légy a hírnököm. Te - és sokan mások. A hamarosan

elkövetkezendő időkben számos harsonásra lesz szüksége a világnak, hogy harsogjon. Számos hangra lesz szüksége, hogy sorolja az Igazság szavait, melyekre milliók áhítoznak. Számos szívre lesz szüksége, hogy egyesüljön a lélek munkájában, és felkészüljön Isten munkájának elvégzésére.

Állíthatod-e tiszta szívvel, hogy nem vagy tudatában mindennek ?

Nem.

Tagadhatod-e tiszta szívvel, hogy ezért jöttél erre a világra ?

Nem.

Készen állsz-e rá, hogy ezzel a könyvvel kiválasztod és hirdeted a saját Örökkévaló igazságodat, és az Én dicsőségemet ?

Ezt az utóbbi néhány szakaszt is bele kell foglalnom a könyvbe ?

Semmit nem **kell** tenned ! Ne feledd, a mi kapcsolatunkban nincsenek kötelességek. De nem ez az a lehetőség, mely után egész életedben vágyakoztál ? Hát nem ennek a küldetésnek szentelted az Énedet, és a felkészülésnek a küldetésre kora ifjúságod óta ?

De igen.

Akkor ne azért tedd, mert kötelességed megtenni, hanem mert lehetőség nyílt megtenni.

És hogy mindezt bevesszük a könyvünkbe ? Miért is ne tennénk ? Gondolod, azt akarom, hogy titokban légy a hírnököm ?

Biztosan nem.

Kétségkívül nagy bátorságot igényel, hogy valaki Isten emberének hirdesse magát. Avilág kétségkívül sokkal készségesebben elfogad **bárm**i másnak. Még hogy Isten embere ! Még hogy igazi **hírnökl** Valamennyi hírnökömet mocskolták. Nem hogy dicsőséget nem nyertek, de a szívfüzálmon kívül semmit sem nyertek.

Akarod hát ? Azt súgja-e a szíved, hogy mondd el Rólam az igazságot ? Akarod-e elviselni embertársaid gúnykacaját ? Felkészültél-e, hogy feladd az evilági dicsőséget a lélek teljes megvalósulásának dicsőségéért ?

Istenem, hirtelen azt állítod, mintha mindez hihetetlenül nehéz volna.

Inkább ámítsalak ?

Mondjuk, valamelyest megkönnyíthetnéd a dolgot.

Könnyítsük. Esetleg zárjuk le ezt a fejezetet egy viccel ?

Jó ötlet. Tudsz egyet ?

Nem, de te biztosan. Például a kislányról, aki egy képet rajzol...

Ó, igen, persze. Nos: a mama belép a szobába, és az asztalnál találja a kislányát, amint a nyelve hegyét kidugva elmélyülten rajzol.

- Mit rajzolsz, drágám ? - kérdezi a mama.

- Istent, mama - válaszolja csillogó szemmel a kislány.

- Ó, édesem, igazán aranyos ötlet - mondja a mama. - Csak hát igazából senki nem tudja, milyen Isten.

- Várjatok egy kicsit - mondja a kislány —, mindjárt befejezem !

Nagyszerű kis történet ! És tudod mi a legszebb benne ? A kislány egyetlen pillanatig sem kételkedett abban, hogy pontosan tudja, hogyan rajzoljon le Engem.

Igen.

Most Én is elmondok egy történetet, és ezzel zárjuk a fejezetet.

Rendben.

Volt egyszer egy ember, aki azon kapta magát, hogy minden héten órákat tölt egy könyv írásával. Nap nap után rohant a jegyzetkönyvéhez és a tol lához, olykor az éjszaka közepén is felpattant, hogy leírjon minden eszébe ötlő szót. Végül az egyik barátja megkérdezte tőle, mivel foglalkozik.

- Nagyon hosszú párbeszédet írok - felelte az ember -, amelyet Istennel folytatok.

- Igazán remek elképzelés - csóválta a fejét a barátja -, csak hát igazából senki sem tudja, mit is mondana Isten.

- Várjatok egy kicsit - vigyorgott a pasas -, nemsokára befejezem !

9

Azt gondolhatnád, olyan könnyű „annak lenni, Aki Valójában Vagy”, ám ez a legnagyobb kihívás, amellyel az életben találkozatsz. Tulajdonképpen el sem juthatsz odáig. Legfeljebb néhány ember, és ők sem egyetlen élet során. Életek sokasága is kevés lehet hozzá.

Akkor miért kell megpróbálni ? Miért kell küzdeni érte ? Kinek van szüksége rá ? Miért ne élhetnénk az életet úgy, mintha az volna, aminek látszik -jelentéktelen út, mely nem vezet semmiféle meghatározott helyre, játék, melyben nem veszíthetsz, függetlenül attól, hogyan játszod, folyamat, mely végső soron mindenki számára ugyanúgy végző'dik ? Azt mondom, nincs pokol, nincs büntetés, nincs mód veszíteni; akkor miért izgassuk magunkat azzal, hogy megpróbáljunk győzni ? Mi ösztökél, különös tekintettel arra, milyen nehéz eljutni odáig, ahová, mint állítod, igyekszünk eljutni ? Miért ne töltsük inkább kedélyesebben az időt, miért ne fektessük el ezt az egész Isten-kérdést, meg ezt az „annak lenni, Aki Valójában Vagy” dolgot ?

Nocsak ! Elégedetlenek vagyunk, mi ?

Belefáradtam, hogy annyit, de annyit próbálkoztam, csak azért, hogy idejőjj, és elmeséld, milyen elszántan igyekszik mindenki, és millióból legfeljebb egynek sikerül.

Igen, értem. Nézzük, segíthetek-e. Először is, szeretném tisztázni, hogy te már elég kedélyesen és elég sok időt eltöltöttél. Gondolod, hogy ez az első kísérleted ?

Fogalmam sincs.

Nem tűnik úgy, mintha már lettél volna itt azelőtt ?

Olykor.

Mert így van. Sokszor.

Milyen sokszor ?

Sokszor.

Ezt most bátorításnak szánod ?

Mondjuk úgy, hogy ösztönzésnek.

Hogyhogy ?

Először is, vegyük a szorongást. Ez jeleníti meg a „nem tudok hibázni” elemet, azt, amiről beszéltél. Biztosít róla, nem arra szántak, hogy hibázz. Hogy annyi esélyt kapsz, amennyit csak akarsz, és amennyire szükséged van. Nekivághatsz újra, újra és újra. Ha eljutsz a következő lépcsőhöz, ha eléred a következő fejlődési fokot, az kizárólag azért történik, mert így akarsz, nem pedig azért, mert **kell**.

Semmit nem **kell** megtenned ! Ha ezen a szinten élvezed az életet -ha úgy gondolod, hogy számodra ez a legteljesebb, akkor újra és újra és újra megtapasztalhatod ezt az élményt. Ahogy már megtapasztaltad újra és újra és újra - pontosan ezért. Szereted a drámát. Szereted a fájdalmat. Szereted a homokba dugni a fejed, szereted a rejtélyt, szereted a gyanút. Mindezt szereted ! **Ezért** vagy itt.

Tréfálsz ?

Tréfálnék ilyen súlyos kérdésben ?

Nem tudom. Nem tudom, miről szokott tréfálkozni Isten.

Erről nem. Túlságosan közel van az Igazsághoz. Túlságosan közel a végső tudáshoz. Túlságosan sok ember kavarta meg a gondolataidat ezzel kapcsolatban. Nem azért vagyok itt, hogy még jobban összezavarjalak. Azért vagyok itt, hogy segítsek tisztázni a dolgokat.

Akkor hát tisztázzuk. Végső' soron tehát azért vagyok itt, mert itt akarok lenni ?

Természetesen igen.

Én döntök így ?

Igen.

És már sok alkalommal meghoztam ezt a döntést ?

Sokszor.

Hányszor ?

Már megint itt tartunk. Pontos kimutatást óhajtasz ?

Csak egy hozzávetőleges becslést. Úgy értem, meg lehet számolni egy kézen is, vagy tucatszámra ?

Százszámra.

Százszámra ? Már életek százait éltem ?

Igen.

És a jelenlegivel azokat folytatom ?

Ez azért meglehetősen eltérő.

Tényleg ?

A legteljesebb mértékben. Hogy mást ne mondjak, a múltban rendszerint megöltek.

És abban mi a rossz ? Hiszen Te magad jelentetted ki, hogy a gonoszság megszüntetésére olykor szükséges a háború.

Ezt a kérdést kicsit alaposabban ki kell dolgoznunk, mert úgy látom, lehet rosszul is alkalmazni ezt az álláspontot - ahogy most teszed.

A legmagasabb mércék szerint az ölés soha nem igazolható, mint a harag kifejezésének, az ellenségesség elszabadításának, a „rossz megjavításának” vagy a bűnös megbüntetésének az eszköze. Az a kijelentés, hogy a gonoszság megszüntetése érdekében olykor szükséges a háború, megállja a helyét, **mert** így tesztek és így tettetek. Ti határoztatok úgy az Én megteremtése során, hogy az emberi élet a legfőbb érték. Elégedett vagyok a döntéseitekkel, mert nem azért teremtettem az életet, hogy megsemmisítsék.

Az élet tisztelete teszi olykor szükségessé a háborút, mert a közvetlenül fenyegető gonosz ellen, a közvetlenül fenyegetett másik élet védelmében folytatott háború révén nyilatkoztatod ki, hogy Ki Vagy - a háborúhoz és a gonoszsághoz viszonyítva.

A legmagasabb erkölcsi törvény értelmében igenis jogod van -mondhatni kötelezettséged, legalábbis ehhez a törvényhez **viszonyítva** - véget vetni, egy másik ember ellen, vagy az ellened elkövetett erőszaknak.

Ez nem jelenti azt, hogy az ölés elfogadható büntetésként, megtorlásként, vagy mint különféle nézeteltérések elintézési módja. Valamikor a múltadban párbajban öltek meg egy asszony szerelme miatt, és az Isten szerelmére, ezt a becsületed védelmének nevezted, noha éppenhogy minden becsületedet elvesztetted ! Egyenesen esztelenség halálos erőszakot alkalmazni érvek helyett, bármilyen vita eldöntésére. Sok ember még manapság is erőt - gyilkos erőt - vet be nevetséges nézetkülönbségek megoldására. Az álszentség csúcsát jelenti, hogy egyesek még Isten nevében is ölnek. És ez a legvégletesebb istenkáromlás, mert itt aztán igazán szó sincs arról, hogy Ki Vagy.

Tehát mégiscsak van valami rossz az ölésben ?

Térjünk csak vissza egy kicsit ! Nincs semmi „rossz” semmiben. A „rossz” viszonyított kifejezés, annak az ellentétét jelzi, amit „helyes”-nek nevezel.

Ám mi az a „helyes” ? Lehetsz-e valóban tárgyilagosa ezekben a kérdésekben, vagy a „helyes” és a „rossz” egyszerűen a döntéseidnek az eseményekre és a körülményekre vetített leírásai ?

És mondd csak, mi alkotja a döntéseid alapját ? A saját tapasztalatod ? Dehogyan. A legtöbb esetben úgy döntöttél, hogy elfogadtad a másik ember tapasztalatából fakadó döntést. Valakiét, aki előttem ért ide, és feltételezhetően többet tud. A „helyesről” és a „rosszról” hozott mindennapi döntéseid között roppant kevés akad, amelyet te magad hozol, a saját felfogásod alapján.

Ez különösen igaz a legfontosabb kérdésekben. Minél fontosabb az ügy, annál kevésbé valószínű, hogy hallgatsz a saját tapasztalatodra, és annál valószínűbb, hogy kész vagy a magadénak elfogadni valaki másnak az elképzelését.

Ez mindenestre megmagyarázza, miért kerülnek ki teljesen a fennhatóságod alól életed egyes területei, és az emberi tapasztalatból fakadó bizonyos ügyek.

Pedig ezek a területek és ügyek többnyire lelked legéletbevágóbb kérdéseit tartalmazzák, mint: Isten természete; az igazi erkölcs természete; a végső valóság kérdése; az élet és a halál különféle megjelenési formái (például háború, orvoslás, abortusz, euthanázia), a személyes értékek és ítéletek lényege és összessége. Ezek többségét érvényteleníted és átengeded másoknak. Nem akarod meghozni róluk a saját döntésedet.

- Döntsön valaki más ! Én megyek a magam útján ! - kiáltod. - Mondja meg valaki, hogy mi a helyes és mi a helytelen !

Mellesleg éppen ezért olyan népszerűek a vallások. A hitrendszernek gyakorlatilag nincs is jelentősége, ameddig szilárd, következetes, szigorú, és egyértelmű abban a tekintetben, hogy mit vár el a hívőtől. Figyelembe véve ezeket a jellegzetességeket, rengeteg embert találsz, akik szinte bármiben készek hinni. A legkülönösebb álláspontokat és hiteket is tulajdonították már Istennek. Isten útja, mondják; Isten szava !

És mindig lesznek, akik elfogadják. Önként és dalolva. Mert fölöslegessé teszi számukra a gondolkozást.

Most pedig tűnjünk el az ölésről. Létezhet-e egyáltalán bármiféle igazolható ok az ölésre ? Gondolkozz el rajta ! Rá fogsz jönni, hogy nincs szükséged külső tekintélyre, mely megszabja az irányt, és ellát válaszokkal. Ha elgondolkozol rajta, ha figyelmesen eltöprengsz azon, miként vélekedj felőle, akkor magától értetődő válaszokra jutsz, és velük összhangban fogsz cselekedni. Cselekedni - a **saját tudásod alapján**.

Amikor mások tudása alapján cselekszel, olyankor szoktál bajba keveredni. Kell-e az államoknak és a nemzeteknek ölniük, hogy elérjék céljaikat ? Kell-e a vallásoknak ölniük, hogy érvényre juttassák teológiai kijelentéseiket ? Kell-e a társadalmaknak ölniük, válaszként azoknak, akik megsértik a társadalmi normákat ?

Alkalmas politikai érv az ölés ? Megfelelő spirituális vigasz ? Esetleg megoldás a társadalom működésének zavaraira ?

És vizsgáljuk meg onnan is a kérdést, hogy ölhetsz-e, ha valaki megpróbál megölni téged. Elkövethetsz-e gyilkosságot, hogy megvéded a szeretteid életét ? Megölhetsz-e valakit, akit még csak nem is ismersz ? Megfelelő eszköz-e az ölés azok ellen, akik ölnének, ha nem állítanák meg őket ?

Van-e különbség ölés és gyilkosság között ?

Az állam igyekszik elhitetni veled, hogy az ölés tökéletesen védhető egy tisztán politikai terv végigvitele érdekében. Az államnak valójában múlhatatlanul szükséges, hogy fogadd el a véleményét ebben a kérdésben, mert csak így létezhet tovább a maga hatalmi helyzetében.

A vallások elhitetik veled, hogy az ölés tökéletesen védhető, ha a róluk szóló ismeret, és a saját adott igazságuk terjesztése, fenntartása és védelme érdekében történik. A vallásoknak valójában múlhatatlanul szükséges, hogy elfogadd a szavukat, mert csak így létezhetnek tovább a maguk hatalmi helyzetében. A társadalom elhiteti veled, hogy az ölés tökéletesen védhető, ha azok megbüntetésére szolgál, akik elkövetnek bizonyos vétkeket (melyek persze időről időre változnak). A társadalomnak valójában múlhatatlanul szükséges az egyetértésed, mert csak így létezhet tovább a maga hatalmi helyzetében.

Elhiszed, hogy helyesek ezek az álláspontok ? Elfogadod a mások véleményét erről ? Mit mond az Éned ?

Ezekben az ügyekben nincs „helyes” vagy „rossz”. Ám a döntésed által képet alkothatsz arról, Aki Vagy.

Ahogy az államaitok és a nemzeteitek már megfestették a képmásukat a döntéseikkel. A vallásaitok már kitörölhetetlen tanúbizonyságot tettek magukról a döntéseikkel. A társadalmaitok már megmutatkoztak a döntéseik révén.

Elégedett vagy a látott képekkel ? Ezekre a tanúbizonyságokra vágysz ? Ezekben látod magad annak, Aki Vagy ?

Légy tehát óvatos az ilyen kérdésekkel; gondolkodást igényelnek. Gondolkodni nem könnyű. Értékkitételeket hozni nem könnyű. A szintisza teremtés küszöbére helyez, mert oly sok alkalommal kell azt mondanod, hogy „Nem tudom, nem tudom”. Mégis döntened kell, tehát választanod. Tetszőleges választásra kell jutnod.

Az ilyen választást - a döntést, mely nem előzetes egyéni ismeretből fakad - nevezzük szintisza teremtésnek. És az egyén mélységesen a tudatában van annak, hogy az ilyen döntések meghozatala révén teremődik meg az Én.

A döntő többséget azonban nem érdeklik az ilyen jelentős döntések. A döntő többség másokra hagyatkozik. Így aztán a döntő többség nem önmaga megteremtője, hanem a szokások teremtménye - mások által létrehozott lények alkotják.

Ha mások mondják meg, hogyan kellene érezned, és ez összeütközésbe kerül azzal, ahogyan érzel - akkor súlyos belső ellentmondást élsz át. A szíved mélyén valami azt súgja, hogy amit másoktól hallottál, az nem azonos azzal, Aki Vagy. És akkor mihez kezdesz ? Mi a teendő ?

Először a vallás képviselőihez fordulsz. Elmész a papjaitokhoz, és a rabbijaitokhoz, és a lelkészeitekhez, és a tanítóitokhoz, akik elmagyarázzák neked, hogy ne hallgass többé az Énedre. A legrosszabb fajta megkísérel elijeszteni tőle; elijeszteni attól, amit ösztönösen tudsz. Rémisztgetnek az ördöggel, a Sátánnal, a démonokkal és a gonosz szellemekkel, a poklallal és az elkárhozással, és mindama hátborzongató rémképpel, amit csak ki tudnak eszelni, csak hogy rávegyenek: tekintsd tévesnek valamennyi ösztönös tudásodat és érzésedet, és ismerd el, hogy csakis az ő gondolataikban, az ő elképzelésükben, az ő teológiájukban, az ő meghatározásukban jóról és rosszról, és az ő rólad alkotott képükben találhatsz vigaszt.

Ebben a helyzetben az a kísértés, hogy semmi mást nem kell tenned, csak bólintanod. Érts egyet, és azonnal megkapod a jóváhagyásukat. Befogadnak. És alleluját fognak zengeni, kiáltoznak, táncolnak és integetnek.

Nehéz ellenállni. Micsoda szívmengető örvendezés, hogy meg lettél mentve mert megláttad a fényt !

Csak hogy a nehéz döntésekhez ritkán jár ünneplés. A dicsőítés ritkán eredményez a személyes igazságod jegyében hozott döntéseket. Valójában persze éppen a látszat ellenkezője történik. Mert nem elég, hogy szó sincs ünneplésről, még nevetség tárgyává tesznek. Micsoda ? Te önmagadról gondolkozol ? Saját magadra hagyatkozva döntesz ? A saját mércédet, a saját ítéleteidet, a saját döntéseidet alkalmazod ? Hát mit képzelsz, ki vagy te egyáltalán ?

És igaz, ami igaz - minden pillanatban erre a kérdésre válaszolsz. A munka nagyját azonban egyedül kell elvégezned. Jutalom nélkül, jóváhagyás nélkül, talán anélkül, hogy bárki is észrevenné.

Úgy hogy nagyon jó kérdést tettél fel. Miért is kellene elindulni ? Miért kellene nekivágni egy ilyen keserves útnak ? Mi nyerhető ezen az utazáson ? Hol marad az ösztönzés ? Mi az indíték ? Mi az ok ?

Nos, az ok nevetségesen egyszerű.

NINCS SEMMI MÁS, AMIT TENNI LEHETNE.

Hogy érted ezt ?

Úgy értem, ahogy mondom. **Nincs semmi más, amit tenni lehetne.** Nincs semmi más, amit megtehetsz. Ezt teszed egész életed során - a születésed óta. Az egyetlen kérdés: vajon tudatossá válik, vagy megmarad a tudattalanban ?

Téged nem lehet leszállítani a hajóról. Már hajóztál, mielőtt megszületnél volna. A születésed csak annak a jele, hogy elkezdődött az utazás.

A kérdés tehát nem az, hogy miért kell elindulni ezen az úton. **Már** elindultál. Nekivágtál a szíved első dobbanásával. Az a kérdés: tudatosan akarom-e járni ezt az ösvényt, vagy tudattalanul ? Mint olyat, ami a tapasztalatom oka, avagy a tapasztalatom eredménye ?

Életed nagyobbik részét tapasztalataid következményeként élted. Most lehetőséged nyílik rá, hogy te légy az **okuk**. Ezt nevezik tudatos életnek. Ez az, amit úgy hívnak: éberen járni. A legtöbb ember mérhetetlen távolságra áll ettől az állapottól. Nem keveset haladtál, nem kell tehát úgy érezned, hogy mindezen életek után „csak” ide jutottál. Ezen életek sorában akadnak kiemelkedően fejlett teremtmények, rendíthetetlen ön- és éntudattal; tudják, hogy Kik, és hogy kivé szeretnének válni, továbbá a módját is ismerik, hogy hogyan juthatnak el oda.

Te tudod.

És ez nagyszerű jel. Biztos jelzés.

Mire ?

Hogy már csak nagyon kevés életed maradt.

És az jó ?

Az. Most - számodra. És azért van így, mert azt mondod, hogy így van. Nemrégiben még semmi mást nem kívántál, mint itt maradni. Most semmi mást nem kívánsz, csak elmenni. És ez nagyon jó jel. Nemrégiben még öltél - rovarokat, növényeket, fákat, állatokat, embereket -, most nem ölhetsz meg semmit anélkül, hogy pontosan ne tudnád, mit és miért cselekszel; és

ez nagyon jó jel.

Nemrégiben még úgy élted az életed, mintha nem lenne célja. Most már **tudod**, hogy nincs más célja, csak az amit te adsz neki. És ez nagyon jó jel.

Nemrégiben még könyörögtél a mindenséghez, hogy adja meg neked az Igazságot. Most te mondd el a mindségnek az igazságodat. És ez nagyon jó jel.

Nemrégiben még arra törekedtél, hogy gazdag és híres legyél. Most arra törekszel, hogy egyszerűen, csodálatosan és felülmúlhatatlanul legyél önmagad: az Éned.

És nem olyan régen még féltél Tőlem. Most már eléggé szeretsz ahhoz, hogy egyenrangúnak tekints.

Ezek mind nagyon, nagyon jó jelek.

Hű, a mindenségit... egészen felderítesz.

Legyél is derűs. Aki azt mondja, hogy „a mindenségit”, az nem érezheti magát kifejezetten rosszul.

Neked aztán van humorod...

Hiszen Én találtam ki a humort !

Na igen. Ezt már megbeszéltük. Tehát az az ok a folytatásra hogy nincs semmi más, amit tenni lehetne. És ez is történik.

Pontosan.

Akkor hadd kérdezzem meg - legalább könnyebb lesz majd ?

Ó, drága barátom... Annyival könnyebb számodra most, mint három életeddel ezelőtt, hogy azt el sem tudom mondani.

Igen, igen - egyre könnyebb lesz. Minél többre emlékszel, annál inkább képes vagy tapasztalni, és annál inkább képes vagy tudni, hogy úgy mondjam. És minél többet tudsz, annál többre emlékszel. Bezárul a kör. A kígyó a farkába harap. Igen, egyre könnyebb, egyre jobb, és egyre örömtelibb lesz.

És ne feledd, mindebben nincs semmi verejtékszagú gürcölés ! Hiszen **szereted** mindezt. Minden egyes pillanatot ! Olyan pompás, olyan magával ragadó, olyan lenyűgöző, olyan felülmúlhatatlan, amit életnek hívnak ! Micsoda tapasztalat, nem igaz ?

Igen, azt hiszem...

Azt hiszed ? ! Mi különbséget tehetnél ? Hát nincs lehetőséged, hogy **mindent** megtapasztalj ? A könnyeket, az örömet, a boldogságot, a fájdalmat, az elragadtatást, a levertséget, a győzelmet, a veszteséget, a vonzalmat ! Mit akarsz még ?

Talán valamivel kevesebb fájdalmat...

A kevesebb fájdalom több bölcsesség nélkül megghiúsítja a célodat; nem hagyja, hogy megtapasztald a végeérhetetlen örömet - Engem.

Légy türelmes. Egyre bölcsőbb vagy. És máris egyre több örömhöz jutsz fájdalom nélkül. Ez

is nagyon jó jel.

Tanulod (illetve újra emlékezel rá), hogyan kell szeretni fájdalom nélkül; hogyan kell elválni fájdalom nélkül; teremteni fájdalom nélkül; vagy éppen sírni fájdalom nélkül. Igen, igen, már képes vagy fájdalmat érezni fájdalom nélkül, ha érted, mire gondolok.

Azt hiszem, igen. El kell ismernem, hogy valóban kedvemre vannak a drámák az életemben. A háttérbe húzódnak, megnézhetem, milyenek valójában, és nevetek.

Pontosan. És ezt nem neveznéd fejlődésnek ?

Talán igen.

Csak így tovább, fejlődj tovább, fiam. Változz tovább. És továbbra is te dönts el, hogy mivé akarsz válni Éned következő legmagasztosabb változatában. Továbbra is haladj ebbe az irányba. Folytasd ! Ez Isten Munkája, amibe belefogunk, te meg Én. Folytasd !

10

Szeretlek, tudod ?

Tudom. Én is szeretlek téged.

11

Szeretnék visszatérni a kérdéseim listájához. Még mindegyiknek annyi feltárandó részlete van ! Tudom, egész könyvet hozhatnánk össze csak a kapcsolatokról, de akkor soha nem jutnánk el a többi kérdésemhez.

Lesznek még más idők, más helyek, akár más könyvek is. Veled vagyok. Folytassuk.

Rendben. A következő kérdés tehát: Miért nem jutok elegendő pénzhez ? Az a végzetem, hogy egész életemben egyre csak húzzam a nadrágszíjat ? Mi akadályoz meg abban, hogy e tekintetben maradéktalanul sikerüljön kiaknáznom a lehetőségeimet ?

Nos, ez az állapot nemcsak rád jellemző, hanem még igen sok emberre.

Mindenki azt mondja, hogy baj van az önértékeléssel; hiányzik az önbecsülés. Volt vagy egy tucatnyi New Age tanítóm. Szerintük bárminek a hiánya mindig az önbecsülés hiányára vezethető vissza.

Ez a szokásos leegyszerűsítés. Ebben az esetben (is) tévednek a tanítóid. Nem szenvedsz az önbecsülés hiányától. Valójában egész életedben az a legnagyobb kihívásod, hogy hogyan irányítsd az egódat. Inkább azt lehetne mondani, hogy ez a túlzottan is nagymértékű önbecsülés esete !

Nos... megint zavarba jöttem és megszégyenültem. De igazad van.

Folyton ezt a zavart és szégyent emlegeted, valahányszor megmondom valamiről az igazat. A zavarba esés annak a személynek a válasza, aki úgy alakítja az Énjét, ahogy mások szeretnék látni. Szólítsd fel magad, hogy lépj tovább ! Próbálj ki egy új választ. Próbálj nevetni.

Jó.

Az önbecsülés igazán nem okoz gondot neked. Bőségesen meg vagy áldva vele. Akárcsak a legtöbb ember. Kifejezetten sokra tartod magad, és pontosan így is kell tenned. A legtöbb ember számára egyáltalán nem az önbecsülés jelenti a gondot.

Akkor micsoda ?

A gond az alapelvek fel nem ismerése, ami rendszerint együtt jár azzal a tévítélettel, hogy mi a „jó”, és mi a „rossz”. Hadd mondjak egy példát.

Megkérlek rá.

Van egy elképzelésed arról, hogy a pénz rossz. Egy másik gondolatod arról szól, hogy Isten jó. A gondolatrendszeredben ilyenformán Isten nem hozható össze a pénzzel.

Bizonyos értelemben így igaz. Valóban így gondolkozom.

Érdekes, ugyanis ez akadályozza meg, hogy pénzt szerezz a jónak tekintett dolgokkal vagy dolgokra.

Ha nagyon jónak találsz valamit, akkor kevesebbre értékeled pénz tekintetében. Következésképp minél „jobb” valami (tudniillik minél értékesebb), annál kevesebb pénzt ér.

Nem állsz egyedül ezzel. Így gondolkodik az egész társadalmatok. Így aztán a tanáraitok éhbért kapnak, a sztriptíz táncosnőitek egész vagyont. A vezető politikusok oly keveset keresnek a sportcsillagokhoz képest, hogy szükségét érzik, hogy lopással, sikkasztással, megvesztegethetőséggel egyenlítsék ki valamelyest a különbséget. Papjaitok és rabbijaitok kenyéren és vízen élnek, miközben számolatlanul ömlik a pénz a szórakoztatóipar gépezetébe. Gondolj csak bele ! Ragaszkodsz hozzá, hogy annak, aminek nagy belső értéket tulajdonítasz, olcsónak kell lennie. A magányos kutató tudós, aki az AIDS gyógy módját keresi, kétségbeesetten kilincsel pénzért, míg a szeretkezés százféle új módjáról könyvet megjelentető, videokazettákat terjesztő, hétvégi előadásokat tartó nő menthetetlenül meggazdagszik. Ez a hajlam a „háttérbe szorítás”-ra az eleve hibás gondolatból ered.

A hibás gondolat pedig a pénzről alkotott elképzelésed. Szeretted a pénzt, ugyanakkor kijelented, hogy abban gyökeredzik a gonosz. Rajongsz érte, ugyanakkor „mocskos haszonról” beszélsz. Minden szavad ezt a hozzáállást tükrözi; ha valaki vagyonos, azt úgy fejezed ki, hogy az illető „piszok gazdag”. És ha valaki úgy válik vagyonossá, hogy „jó” dolgokat tesz, akkor azonnal gyanakodni kezdesz. Te magad alakítod „rosszá” ! Így aztán az orvos jobban teszi, ha nem keres túl sok pénzt, vagy legalábbis igyekszik eltitkolni a jövedelmét. A miniszter -hú ! - aztán igazán nem gazdagodhat meg, különben egész biztosan bajba kerül.

Láthatod, hogy az elmédben annak jár a legkisebb fizetség, aki a legfennköltebb kihívást választja...

Hm.

Igen, a „hm" a leghelyesebb kifejezés. El kellene gondolkoznod rajta, mert **hibás gondolat**.

Azt hittem, nincs is olyasmi, hogy hibás vagy helyes.

Nincs is. Nincs más, csak ami szolgál téged, és ami nem. A „helyes" és a „hibás" kifejezések viszonylagos kifejezések és ebben az értelemben használom őket, amikor egyáltalán használom. Ebben az esetben, ahhoz viszonyítva, hogy mi szolgál téged - összevetve azzal, hogy az elmondásod szerint mit akarsz -, a pénzzel kapcsolatos gondolataid **hibás** gondolatok.

Ne feledd, hogy a gondolatnak teremtő ereje van. A gondolat maga a teremtő erő ! Ha tehát rossznak gondolsz a pénzt, magadat viszont jónak tartod... nos, tapasztalhatod az ellentmondást.

Ami pedig téged illet, fiam, ez az ellentmondás a legtöbb ember számára korántsem olyan mérhetetlen, mint számodra. A legtöbb ember tudniillik olyasmivel tölti az életét, amit ki nem állhat, így igazán az sem foglalkoztatja, hogy pénzt kap érte. „Rossz" a „rosszért", hogy úgy mondjam. De te igenis szereted azt, ami betölti a napjaidat. Rajongsz mindazokért a tevékenységekért, melyekkel telezsúfolod az életed idejét.

Ilyenformán tehát nagy összegű pénzt kapni azért, amit teszel, más szavakkal azt jelenti, hogy „rosszat" kapsz a „jóért" és ezt nem fogadhatod el. Inkább éhezel, hogysem „mocskos hasznot" söpörj be a tiszta szolgálatért... Mintha a szolgálat valahogy elveszítné a tisztaságát, ha pénzt kapsz érte.

Előttünk áll tehát a pénzzel kapcsolatos felfogásod ellentmondásos kettőssége. Az egyik részed elveti, a másik meg kesereg, hogy nincsen. Így aztán a mindenség nem tudja, mit kezdjen a kívánságoddal, minthogy két ellentétes gondolatot kapott tőled. Pénz tekintetében következésképp öletszerűen alakul az életed - annak megfelelően, ahogy te magad továbbra is öletszerűen gondolkozol a pénzről.

Nincsen egyértelmű elképzelésed, nincs világos igazodási pontod. Nem vagy biztos benne, hogy mit szeretnél. A mindenség pedig csak egy irdatlan fénymásológép. Egyszerűen létrehozza a gondolataid másolatát. Egyetlenegy módon tudsz változtatni: meg kell változtatnod a gondolataidat !

Hogyan változtathatnám meg a gondolkodásmódomat ? Végül is az fejezi ki, hogyan gondolkodom valami felől. A gondolkozásmódom a viselkedésem, a fogalmain... nem egyetlen perc alatt jöttek létre. Évek tapasztalatainak az eredményei, emberöltőnyi élményanyagból táplálkoznak. Kétségkívül igazad van abban, hogyan gondolkodom a pénzről, de miként változtathatnék rajta ?

Ez a legérdekesebb kérdés ebben a könyvben. A legtöbb emberi lény számára a teremtés háromlépcsős folyamat, mely a gondolatból, a szóból és a tettből áll. Először jön a gondolat, az alkotó ötlet; a kezdeti elképzelés. Azután jön a szó. A legtöbb gondolat végső soron szavakba önti magát, melyeket aztán leírnak vagy kimondanak. Ez további energiát ad a gondolatnak, mintegy a világba löki, ahol mások számára is észrevehetővé válik.

Bizonyos esetekben a szavak végül mozgásba lendülnek, cselekvéssé válnak, és szembesülsz az eredménnyel; annak a megvalósulásával a fizikai létben, ami teljes egészében a gondolattal kezdődött. A te emberalkotta világodban **minden** így jön létre - vagy ennek a folyamatnak valamilyen változata útján. Mind a három teremtő központ működik.

Most azonban az a kérdés: hogyan lehet megváltoztatni a Mögöttes Gondolatot ?

Igen, ez lényegbe vágó kérdés. Nagyon fontos. Mert ha az emberek nem változtatják meg a Mögöttes Gondolataik némelyikét, akkor az emberiség könnyen kihalásra ítélné magát.

A leggyorsabb út az alapgondolat, vagy mögöttes elképzelés megváltoztatására, ha megfordítjuk a gondolat-szó-tett folyamat sorrendjét.

Kifejtenéd bő'vebben ?

Tedd azt a tettet, melynek új gondolatot szánsz. Aztán mondd ki a szavakat, amelyektől az várod, hogy az új gondolataidról szóljanak. És tedd ezt olyan gyakran, hogy az elméd gyakorolhassa a másféle gondolkozásmódot.

Hogy gyakoroljon az elme ? Olyanformán, mint az agykontrollban ? Ez nem valamiféle mesterséges befolyásolása az elmének ?

Van valamilyen fogalmad arról, hogy miként kerültek az elmédbe a most benne tanyázó gondolatok ? Nem tudod, hogy a világod minden pillanatban befolyásolja a gondolkozásmódot ? Nem volna jobb, ha te magad befolyásolnád az elmédet, mint hogy a világ tegye ezt ?

Nem volna-e jobb inkább a saját gondolataiddal foglalkoznod, mint mások elméjének gondolataival ? Hát nem lennél jobban felvértezve az eredeti, teremtő gondolatokkal, mint a **másodlagos** gondolatokkal ?

Az elméd azonban tele van másodlagos gondolatokkal - gondolatokkal, amelyek **mások** tapasztalatából fakadnak. A gondolataid közül roppant kevés ered az általad létrehozott vonatkozási pontokból, roppant kevés, melynek te magad vagy a hivatkozási alapja.

Kitűnően példázza ezt az alapgondolatod a pénzről. Ez a gondolat (hogy a pénz rossz) közvetlen összeütközésbe kerül a tapasztalatoddal - miszerint igenis nagyszerű, ha van pénzünk. Így csak futkározol körbe, és összevissza hazudozol magadnak a tapasztalatodról, csak hogy igazold az alapgondolatodat- **mások** alapgondolatát.

És mert ez a gondolat olyannyira gyökeret vert az elmédben, nem is fordul elő veled, hogy helytelennek bizonyuljon az elképzelésed a pénzről.

Arra kell tehát törekednünk, hogy alkalmazni kezdjük az önmagunk által létrehozott vonatkozási pontokat. Akkor a **saját** alapgondolatod lesz a meghatározó.

Egyébként is van egy másik alapgondolatod a pénzről, ahogy már említettem.

Mi lenne az ?

Hogy nincs elég. Valójában szinte mindenről ez az alapgondolatod: nincs elég pénz, nincs elég idő, nincs elég szeretet, nincs elég élelem, víz, könnyőület a világban... Semmiből nincs elég, ami jó.

És ezek a gondolatok a „nem elégségről” megteremtik, és újra megteremtik a világot, **amilyenek látod.**

Rendben van, Ezek szerint két alapgondolatot - Mögöttes Gondolatot - kell megváltoztatnom a pénzről.

Ó ! **Legalább** kettőt. Valószínűleg sokkal többet. Nézzük csak.

A pénz rossz... A pénz ijesztő... Pénz nem nyerhető, ha valaki Isten munkáján buzgólkodik...

A pénzt nem adják ingyen... A pénz romlottá tesz...

Úgy látom, sokat kell még dolgoznom ezen.

Mi tagadás, így van, már amennyiben nem vagy elégedett a jelenlegi pénzügyi helyzetekkel. Másfelől viszont fontos megérteni, hogy azért vagy elégedetlen a jelenlegi pénzügyi helyzetekkel, **mert elégedetlen vagy a jelenlegi pénzügyi helyzetekkel.**

Olykor egy kicsit nehéz követni Téged...

Olykor egy kicsit nehéz vezetni téged.

Na de várj csak ! Kettőnk közül Te vagy Isten; miért nem könnyíted meg, hogy megértsem ?

Hiszen megkönnyítettem.

*Akkor miért nem **akartatod** velem, hogy megértsem, ha egyszer tényleg ez a szándékom ?*

Azt akarom, amit te. Semmi többet. Hiszen semmi különbség. Nem látod, hogy ez a legnagyobb ajándékom ? Ha valami mást akarnék, mint amit te magad akarsz magadnak, és aztán úgy intézném, hogy a tied legyen, akkor hol marad a szabad választás lehetősége ? Hogyan lehetnél alkotó teremtmény, ha Én utasítanálak, mit tegyél, hogyan cselekedj és mivel rendelkez. Az Én örömöm a szabadságodban rejlik és nem az **összerakásodban.**

*De hogy érted azt, hogy elégedetlen vagyok a pénzügyi helyzetemmel, **mert elégedetlen vagyok a pénzügyi helyzetemmel ?***

Az vagy, amit magadról gondolsz. Ördögi kör, hogy úgy mondjam, amennyiben a gondolat negatív. Utat kell találnod, hogy kitörj a körből. A jelenlegi tapasztalatodból igen sok alapul a megelőző tapasztalatodon. A gondolat vezet a tapasztalathoz, amely elvezet a gondolathoz, ami viszont a tapasztalathoz vezet. Ez létrehozhat véget nem érő örömet, ha örömteli a Mögöttes Gondolat. De poklot is létrehozhat, és létre is hoz, ha a Mögöttes Gondolat pokoli.

Változtasd meg hát a Mögöttes Gondolatot. Azon voltam, hogy bemutassam, hogyan tedd.

Folytathatod.

Köszönöm. Fordítsd meg a gondolat-szó-tett rendszer **sorrendjét**. Emlékszel az intelemre, hogy gondolkozz mielőtt cselekszel ?

Igen.

Nos, akkor felejtse el. Ha meg akarod változtatni az alapgondolatot, azelőtt kell cselekedned, **mielőtt** gondolkoznál.

Nézzünk egy példát. Az utcán találkozol egy idős hölggyel, aki néhány negyed dollárosért rimánkodik. Rádöbbsz, hogy koldusasszony, aki egyik napról a másikra él. Abban a pillanatban tudod, hogy a nálad lévő kis pénz elegendő ahhoz, hogy megoszd vele. Az első szándékom, hogy adsz némi aprót. Sőt, lényed egyik része még arra is kész, hogy bankjegyért nyúljon a zsebedbe - egy, vagy akár öt dollárért. A mindenit, hát miért ne legyen egy jó napja szegény ördögnek ?

Aztán megjelenik a gondolat. Csak nem örültél meg ? Mindössze hét dollárunk van egész napra ! És odaadnál egy ötöst ? ! Így aztán elkezdesz kotorászni az egydolláros után.

Aztán ismét megszólal a gondolat: Hé, hé, álljon meg a menet ! Nincs olyan sokad, hogy

csak úgy elszórd ! Az Isten szerelmére, adj neki néhány centet, és tűnjünk el.

Gyorsan a másik zsebedbe nyúlsz egy-két negyed dollárosért. Az ujjaid már érzik a nikkelt, és... és a tízcenteseket. Zavarba jössz. Itt állsz jól öltözötten, jól tápláltan, és csak néhány centet adnál ennek a szegény asszonynak, akinek nincs semmije.

Igyekszel keresni egy negyed dollárost, vagy kettőt. Ó, ott van egy, mélyen a zsebed ráncában. De közben ostobán vigyorogva elhaladtál mellette, és már túl késő visszafordulni. Nem kap semmit, és **te** sem kapsz semmit. Noha a tiéd lehetett volna az öröm, hogy ismered a bőségedet. És az adakozókészséget. Hirtelen éppen olyan szegénynek érzed magad, mint az az asszony.

Mert nem adtad oda a papírpénzt. Ez volt az első szándékod, de a gondolatod az útjába állt.

A következő alkalommal határozd el, hogy azelőtt cselekszel, mielőtt gondolkoznál. Add oda azt a pénzt. Rajta ! Te is kaptad, és van ott még, ahonnan jött. Ez az egyetlen gondolat választ el a koldusasszonytól. Tisztában vagy vele, hogy van ott még, ahonnan jött, ő viszont nem tudja. Ha meg akarod változtatni az alapgondolatodat, cselekedj az új elképzeléseddel összhangban. De gyorsan kell cselekedned, különben az elméd megöli az elképzelésedet, mielőtt még megismerhetnéd. Szó szerint értem. Az eszme, az új igazság meghal benned, mielőtt esélyed nyílna megismerni.

Úgyhogy cselekedj gyorsan, amikor kínálkozik a lehetőség, és ha elég gyakran cselekszel így, akkor az elméd hamarosan magáévá teszi az eszmét. Ez lesz az új alapgondolatod.

Nocsak, ez érdekes. Ez ugyanaz, mint amit az Új Gondolat mozgalom hirdet ?

Ha nem, akkor is annak kellene lennie. Az új gondolat az egyetlen esélyed. Az egyetlen igazi esélyed, hogy fejlődj, nemesedj, és teljesen azzá válj, Aki Valójában Vagy.

Az elmédet régi gondolatok töltik ki. És nem elég, hogy régiek, ráadásul jórészt **másoknak** a régi gondolatai. Eljött az ideje, **most** jött el az ideje, hogy bizonyos dolgokban megváltoztasd a nézeteidet. Ez a lényege az egész fejlődésnek.

12

*Miért nem kezdek azt az életemmel, amit **valóban** akarok, úgy, hogy ugyanakkor megkeressem a mindennapi betevőt is ?*

Hogyan ? Úgy értsem, hogy egész életedben mulatozni akarsz, és még a mindennapi betevőt is megkeresni ? Öregem, te aztán igazi álmodozó vagy !

Micsoda ? !

Tréfáltam - csak egy kis gondolatolvasást folytattam, ennyi az egész. Tudniillik pontosan ez a véleményed.

Ez a tapasztalatom.

Hogyne. Mindannyian számtalanszor átmentünk ezen. Azok az emberek, akik abból élnek, esetenként nem is rosszul, amit szeretnek csinálni, ragaszkodnak ehhez az elképzelésükhöz.

Nem adják fel. Soha nem hódolnak be. Van merszük hozzá, hogy az élet ne végeztesse velük azt, amit nem szeretnek.

És vessünk fel egy másik alkotóelemet is, mert ez az elem hiányzik a legtöbb ember életről való felfogásából.

És mi az ?

Hogy különbség van a lét és a tett között, és az emberek többsége az utóbbira helyezi a hangsúlyt.

Hát nem azon kellene lennie ?

Ne keverj bele semmiféle „kellené”-t vagy „nem kellené”-t. Nincs más, csak amit választasz, és az, hogy mennyire tudod a magadévá tenni a választásodat. Ha a békét, az örömet és a szeretetet választod, nem jutsz többhöz a cselekedeteiddel. Ha a boldogságot és az elégedettséget választod, akkor nem a cselekvés ösvényén fogod megtalálni őket.

Ha az egyesülést választod Istennel, a legfőbb tudást, a mély értelmet, a végtelen könyörületet, a teljes tudatosságot, a legteljesebb beteljesülést, nem sokat érsz el ezekből a cselekedeteiddel.

Más szavakkal, ha a fejlődést választod, a lelked fejlődését - azt nem a tested evilági cselekedeteivel valósíthatod meg.

A cselekvés a test egyik jellemzője. így működik a test. A lét a lélek jellemzője; így tölti be a feladatát. A test mindig csinál valamit. Minden áldott nap minden áldott pillanatában belevág valamibe. Soha nem áll meg, soha nem nyugszik, örökösen csinál valamit. És vagy a lélek parancsára cselekszik - vagy nem. Ettől az egyensúlytól függ az életed minősége. A lélek örökké létezik. Ami létezik, az arra való tekintet nélkül létezik, hogy mit tesz a test, nem pedig **azért**, mert a test cselekszik.

Ha azt hiszed, hogy az életed a cselekvés körül forog, akkor nem érted, hogy mi körül forogsz te magad.

A lelkedet nem érdekli, mit teszel a megélhetésért, és ha véget ér ez az életed, akkor téged sem fog érdekelni. A lelked csak azzal törődik, hogy **miként** létezel, miközben teszed, amit teszel.

A lét állapotára vágyik a lélek, nem pedig a cselekvés állapotára.

És mire törekszik a lélek, hogy mi legyen ?

Én.

Te.

Igen, Én. Én vagyok a lelked, és a lelked tudja ezt. És emlékszik rá, hogy úgy tapasztalhatja meg a legteljesebben ezt az élményt, ha nem tesz semmit. Nincs mit tenni, csak **lenni**.

Lenni, lenni, de micsodának ?

Ami csak akarsz lenni. Boldog. Szomorú. Gyenge. Erős. Vidám. Bosszúálló. Éleselméjű. Vak. Jó. Rossz. Férfi. Nő. Döntsd el. Szó szerint értem. Te döntöd el.

Ez mind lenyűgöző, de mi a teendő'm a pályafutásommal ? Igyekszem megtalálni a módját,

hogy abból tartsam el magam és a családom, amit szeretek tenni.

Próbálj azzá lenni, ami szeretsz lenni.

Hogyhogy ?

Egyes emberek rengeteg pénzt keresnek a tevékenységükkel, mások csak annyit, hogy képtelenek kijönni belőle - noha pontosan ugyanazt végzik. Mi a különbség oka ?

Egyes emberek tehetségesebbek, mint mások.

Ez az első. De nézzük a második okot. Vegyünk két embert viszonylag azonos képességekkel. Mindketten egyetemet végeztek, mindketten a szakmájuk legfelső szintjét képviselik, mindketten értik annak a természetét, amit csinálnak, mindketten tudják, hogyan kell minél nagyobb hatékonysággal használni az eszközeiket - és az egyik mégis jobban műveli a dolgot, mint a másik; az egyik gyarapodik, míg a másik küszködik. Ehhez mit szólsz ?

A helyszín.

Helyszín ?

Egyszer valaki azt mondta nekem, hogy három dolgot kell figyelembe venni, amikor elindítunk egy üzletet. Ez a három: a helyszín, a helyszín és a helyszín.

Vagyis nem arról van szó, hogy „Mit akarsz tenni ?”, hanem „Hol akarsz lenni ?”, igaz ?

Pontosan.

Mintha ez lenne a válasz a kérdésekre. A lélek csak arra összpontosít, hogy **hol** akarsz lenni.

Olyan helyen akarsz lenni, melyet félelemnek hívnak, vagy olyanon, aminek szeretet a neve ? Hol vagy - és honnan jössz -, amikor szembekerülsz az élettel ?

Nos, a két azonos lehetőségű ember példájában az egyik sikeres, a másik nem. Nem amiatt, amit csinálnak, hanem amiatt, ahogy léteznek.

Az egyik személy nyitottan, barátságosan, segítőkészen, kedélyesen, bizakodóan, és még vidáman is létezik a munkájában, míg a másik zár-kózzottan, távolságtartón, figyelmetlenül, zsörtölődve, vagy egyenesen haragosan létezik abban, amit csinál. Tételezzük fel, hogy a lét még emelkedettebb állapotát választanád. Tételezzük fel, hogy a jóságot, a könnyörületet, a megbocsátást, a szeretetet választanád. És mi lenne, ha az Isteniséget választanád ? Mi lenne akkor a tapasztalatod ?

Bizony mondom:

A létezés vonzza a létezést, és létrehozza a tapasztalatot.

Nem azért vagy ezen a bolygón, hogy a testeddel hozz létre bármit is. Azért vagy ezen a bolygón, hogy létrehozz valamit a lelkeddel. A tested pusztán a lelked eszköze. Az értelmed az az erő, amely a testet működteti. Így tehát hatékony eszköz áll rendelkezésedre, amelyet, a lélek vágyának megvalósítására kell használnod.

És mi a lélek vágya ?

Tényleg, mi is ?

Nem tudom, Tőled kérdezem.

Én nem tudom, tőled kérdezem.

Ezt örökké folytathatjuk.

Úgy van.

Várj csak ! Az imént azt mondtad, a lélek arra törekszik, hogy Te legyen.

Így igaz.

Akkor ez a lélek vágya.

A legtágabb értelemben igen. De ez az Én, amivé válni a lélek törekszik, nagyon összetett, nagyon sokdimenziós, sokféleképp érzékelhető, sokrétű. Millió és millió szemszögből lehet Rám tekinteni. Milliárdból, trillióból. Érted ? Van felszínes és mélységes, kisebb és nagyobb, értéktelen és szent, rettenetes és isteni... Érted ?

Igen, igen, értem... fent és lent, bal és jobb, itt és ott, előtt és után, jó és rossz...

Pontosan. Én vagyok az Alfa és az Omega. Ez nem csak afféle jól sikerült mondás, vagy szellemes fogalom. Ez fejezi ki az igazságot.

Ama törekvéséhez, hogy Én legyen, a léleknek rendelkezésére áll a lét lenyűgöző választéka, melyből ebben a pillanatban is választhat.

Kiválasztja a lét állapotait.

Igen - majd létrehozza a megfelelő és tökéletes feltételeket, melyeken belül megteremti a választott lét megtapasztalását. Ezért igaz tehát, hogy semmi nem történik veled, vagy rajtad keresztül, ami ne a legfőbb javadat szolgálná.

Úgy érted, hogy a lelkem teremti meg valamennyi tapasztalatomat, beleértve nemcsak azt, amit cselekszem, hanem azt is, ami történik velem ?

Mondjuk úgy, hogy a lélek vezérel a megfelelő és tökéletes lehetőségekhez, hogy pontosan azt tapasztald meg, aminek a megtapasztalását eltervezted. Amit valóban megtapasztalsz, az jut neked. Lehet ez olyasmi, aminek eltervezted a megtapasztalását, de lehet egészen más is, attól függően, hogy mit választasz.

Miért választanék olyasmit, amit nem kívánok megtapasztalni ?

Nem tudom. Nos, miért tennéd ?

Arra utalsz, hogy a lélek olykor vágyik valamire, a test vagy az elme viszont mást kíván ?

Mit gondolsz ?

De hogyan tud a test vagy az elme felülkerekedni a leiken ? Hát nem éri el mindig a lélek, amit akar ?

A legtágabb értelemben a lelked arra törekszik, hogy érkezzen el a nagy pillanat, amikor tudatára ébredsz a kívánságainak, és boldogan csatlakozol hozzájuk, mert **rájuk ismersz**. A

lélek azonban soha, de soha nem kényszeríti a vágyait a jelenlegi tudatos fizikai részedre.

Az Atya nem fogja rákényszeríteni az akaratát a Fiúra. Ha így tenne, azzal éppen a saját természetét sértené, ami teljességgel lehetetlen. A Fiú nem fogja rákényszeríteni az akaratát a Szentlélekre. Önnön természetete ellen cselekedne így, ami szintén teljességgel lehetetlen. A Szentlélek nem fogja rákényszeríteni az akaratát a lelkedre. Ez ellentmond a természetének, így teljességgel lehetetlen.

És itt véget is érnek a lehetetlenek. Az elme nagyon gyakran törekszik arra, hogy a testre kényszerítse az akaratát, és nagyon sok esetben meg is teszi. Hasonlóképpen a test gyakran törekszik arra, hogy átvegye a fennhatóságot az elme felett - és sok esetben sikerrel is jár. Ám a testnek és az elmének együttesen semmit nem kell tenniük, hogy fennhatóságot nyerjenek a lélek fölött, mert a lélek egészen szükségletek nélkül való (ellentétben a testtel és az elmével, melyeket valósággal gúzsba kötnek a szükségleteik), ezért hagyja, hogy a test és az elme mindvégig a maga útját járja.

A léleknek végső soron nem is lehet más útja. Mert ha a lény, mondjuk te, megteremti és ilyenformán tudja, kicsoda valójában, a léleknek feltétlenül a tudatos akaratból történő cselekvésen kell átmennie, nem pedig a tudattalan akaratból történő cselekvésen.

Az engedelmisség tehát nem teremtés, így soha nem eredményezhet üdvözülést.

Az engedelmisség csak **válasz**, míg a teremtés a senki által elő nem írt és meg sem követelt szintiszta **választás**.

A választás eredménye az üdvözülés, a legmagasztosabb eszme valódi megteremtésével.

A lélek feladata jelezni, nem pedig kikényszeríteni a vágyát. Az elme feladata, hogy válasszon a lehetőségek közül.

A test feladata, hogy cselekedjék a választás alapján.

Amikor a test, az elme és a lélek egységben és összhangban teremti, akkor testté lőn Isten.

Akkor a lélek megismeri és megéli önmagát a saját tapasztalatából. És akkor örvendeznek az egek.

A lelked most, ebben a pillanatban is megteremtett egy lehetőséget számodra: lenni, cselekedni, és magadévá tenni, amire szükséged van, hogy megismerhesd azt, Aki Valójában Vagy.

A lelked vezérelt ezekhez a szavakhoz, melyeket éppen most olvasol. Ahogy elvezetett a bölcsesség és az igazság korábbi szavaihoz.

Mit fogsz tenni ? Mit választasz, mi leszel ?

A lelked vár, és érdeklődéssel figyel, mint oly sokszor ezelőtt.

Jól értem ? Az általam választott létállapotból fakad az evilági sikerességem (hadd ragadjak le kicsit a pályafutásomnál) ?

Engem nem érdekel az evilági sikered, csak te magad. Az igaz, hogy ha - hosszú idő elteltével - eléred a lét bizonyos állapotát, nagyon nehezen kerülhető el a siker. Ám ne aggódj a „megélhetés” miatt. Az igazi Mesterek azok, akik az étellel foglalkoznak, nem a megélhetéssel.

A lét bizonyos állapotaiból olyan gazdag, teljes, magasztos és jutalommal terhes élet származik, hogy az evilági javak és az evilági sikerek már nem is fognak érdekelni.

Az a mosolyogtató az életben, hogy amint nem érdekelnek már a világi javak és sikerek, azonnal megnyílik előttük az út, és bőségesen kezdenek áradni hozzád.

Ne feledd, hogy nem lehet a tiéd, amit akarsz - hanem megtapasztalhatod, ami a tiéd.

Nem lehet az enyém, amit akarok ?

Nem.

Ezt már korábban is mondtad, valamikor a párbeszédünk elején. De nem értem. Mintha azt is kijelentetted volna, hogy minden az enyém lehet, amit csak akarok. Hogy az valósul meg számomra, amit, és ahogy elgondolok.

A két állítás nem mond ellent egymásnak.

Nem ? Én egész határozottan következetlennek érzem.

Mert nem fogod fel.

Rendben, elismerem. Hiszen ezért beszélgetek Veled.

Akkor megmagyarázom. Semmi nem lehet a tiéd, amit **akarsz**. Ha akarsz valamit, éppen ez a cselekedet, mármint az **akarás** taszítja el tőled, mint már az első fejezetben is elmeséltem.

Jó, lehet, hogy mondtad korábban, de mindjárt elveszítem a fonalat.

Kapaszkodj bele jó erősen. Ismét áttekintjük, ezúttal valamivel részletesebben. Próbáld befogadni. Keressünk egy tisztázott kiindulópontot. A gondolat teremtő erejű. Világos ?

Világos.

A szó teremtő erejű. Megvan ?

Megvan.

A cselekvés teremtő erejű. A gondolat, a szó és a tett a teremtés három szintje. Követed még a fonalat ?

Teljes mértékben.

Helyes. Akkor most vegyük példának a „világi sikert”, minthogy erről érdeklődtél.

Nagyon jó !

Nos, van-e olyan világosan megfogalmazott gondolatod, hogy: „Én evilági sikert akarok” ?

Olykor igen.

És van-e olykor olyan gondolatod is, hogy: „Én több pénzt akarok” ?

Igen.

Ezért aztán nincsen sem evilági sikered, sem több pénzed.

Miért nincs ?

Mert a mindenségnek nem áll módjában válogatni, hanem közvetlenül megvalósítja a gondolatodat az adott dologról.

A te gondolatod pedig ez: „Én evilági sikert akarok”. A teremtő erő olyan, mint a szellem a palackban. A szó a parancs. Érted ?

Na jó, de akkor miért nincs több sikerem ?

Azt mondtam, hogy a szó a parancs. És a te szavaid így hangzanak: „Én sikert akarok”, mire a mindenség engedelmesen azt feleli: „Ahogy óhajtod”.

Most fog kicsúszni a markomból a fonal.

Gondold csak végig. Az „én” szó a kulcs, mely elindítja a teremtés gépezetét. Az „Én Vagyok” rendkívül erőteljes. Kinyilatkoztatás a mindenségnek. Parancs.

És akármilyen követi is az „én” szót (mely megidézi az őseredeti Én Vagyokot), az hajlamos megvalósulni a fizikai valóságban.

Ilyenformán az „én” valamint a „sikert akarok” összetétel létrehozza a siker **akarását**. Az „én” valamint a „pénzt akarok” létrehozza a pénz akarását. Nem hozhat létre mást, mert a gondolatok, a szavak teremtő erejűek. A tettek is azok. És ha ráadásul olyan módon is cselekszel, hogy **akarod a sikert és a pénzt**, akkor a gondolataid, a szavaid és a tetteid összhangban állnak, és biztos lehetsz benne, hogy megvalósul ennek az akarásnak a megtapasztalása.

Érted ?

Igen ! Istenem, igazán így működik ?

Természetesen ! Hihetetlenül erőteljes teremtő vagy. Ha viszont egyetlenegyszer akad egy bizonyos gondolatod, vagy teszel egy bizonyos kijelentést - például mérgebben, vagy elégedetlenségemben -, akkor nem valószínű, hogy ezek a gondolatok vagy szavak valósággá válnak. Így nem kell aggódnod egy „Dögölj meg !”, vagy „Menj a pokolba !”, vagy más kevésbé üdvös gondolatok vagy szavak miatt.

Köszönöm, Istenem.

Szívesen. De ha újra és újra elismételsz egy gondolatot, nem egyszer, nem kétszer, hanem tucatszor, százszor vagy ezerszer-van fogalmad az ilyen teremtőerőről ?

Az újra és újra kifejezésre juttatott gondolat vagy szó egyszer csak **azzá** válik - **kifejezetté**. Valósággá válik, és megjelenik a fizikai valóságodban.

Szép kis csapás.

Kétségkívül gyakran az lesz belőle. Szép kis csapás. Te például szereted a fájdalmat, szereted a drámát. És ez mindaddig meg is valósul, amíg már nem akarod többé. A fejlődés során eljutsz egy bizonyos pontra, amikor már nem leled öröme a drámában, nem szereted a mozgalmas „cselekményt”, melyben élsz. Ekkor határozod el - tevőlegesen választod -, hogy megváltoztatod a dolgot. Csakhogy az emberek többsége nem tudja, miként tegye ezt. Te most már tudod. A valóságod megváltoztatása annyiból áll, hogy egyszerűen másképp kezdesz gondolkodni róla.

Ebben az esetben például ahelyett, hogy azt gondolnád: „Sikert akarok”, azt fogod gondolni: „Sikerem van”.

De ezt önbecsapásnak érzem. Mintha hülyének nézném magam. Az elmém azonnal felüvöltene: „Micsoda ökörségeket beszélsz !”

Akkor olyan gondolatot gondolj, amelyet el tudsz fogadni: „Hamarosan megtalál a siker”; vagy „Minden a sikerhez vezet”.

Akkor ez lapul hát a megerősítés New Age-es gyakorlata mögött !

A megerősítések nem működnek, ha pusztán csak annak a kijelentései, amit igaznak akarsz. A megerősítések csak akkor működnek, ha ezek a kijelentések olyasmiről szólnak, amiről tudod, hogy igaz.

A legmegfelelőbb úgynevezett „megerősítés” a hála és a nagyrabecsülés kifejezése. „Köszönöm neked, Istenem, hogy elhoztad a sikert az életembe.” Ha ezt gondolod, mondod és cselekszed, csodálatos eredményeket érhetsz el - feltéve, hogy a gondolat igazi tudásból származik, nem pedig holmi erőtlén kísérletből a kívánt eredmények létrehozására. Hanem annak a tudatából, hogy a szóban forgó eredmények már létre is jöttek.

Jézus rendelkezett ezzel a tisztánlátással. Minden csoda előtt köszönetet mondott nekem, hogy lehetővé teszem számára a megtételét. Soha nem fordult elő, hogy ne lett volna hálás, mint ahogy az sem esett meg vele, hogy ne történt volna meg, amit kinyilvánított. Ez a gondolat egyszerűen meg sem fordult az elméjében.

Oly biztos volt abban, hogy Ki Ő, és oly biztos a Hozzám fűződő kapcsolatában, hogy minden gondolata, szava és tette ezt a tudatosságát tükrözte - ahogy a te gondolataid, szavaid és tetteid tükrözik a tiedet...

Ha valami mellett döntesz, hogy megtapasztald az életedben, akkor ne „akard”, hanem **válaszd**.

A világi értelemben vett sikert választod ? Több pénzt választasz ? Helyes. Akkor válaszd azt. Igazán. Teljesen. Ne csak félszívvel.

Ám a fejlődésed jelen szakaszában az sem lenne meglepő, ha már nem érdekelne az „evilági siker”.

Ezt meg hogy értsem ?

Mindenki fejlődésében eljön az idő, amikor már nem a fizikai test különböző szintű életben tartása foglalkoztatja, hanem a lélek fejlődése; amikor már nem kötődik az evilági sikerhez, hanem az Én megvalósítása felé fordul.

Bizonyos értelemben roppant veszélyes ez az időszak, különösen kezdetben, mert a testben lakozó lény most már tudja, hogy éppen az: lény a testben, nem pedig testi lény.

Ebben a szakaszban, mielőtt a fejlődő lény ebből a szempontból is megéri, gyakran olyan érzés fogja el, hogy már egyáltalán nem érdeklik a testi ügyek. Oly izgatott a lélek, hogy végre felfedeztetett !

Valósággal szárnyal a szellem, mintegy elhagyja a testet, és minden testtel kapcsolatos kérdést. Semmi nem számít. Lomtárba kerülnek a kapcsolatok. Eltűnik a család. Másodlagossá válik a munka. Kifizetetlenek maradnak a számlák. Hosszabb időn át még

táplálékhoz sem jut a test. A lény minden figyelme a lélek és a lelki ügyek felé fordul.

Ez súlyos személyes válsághoz vezethet a mindennapi életben, bár a hétköznapi felfogás szerint nem történik törés. A lény úszik a mennyei boldogság állapotában. Mások szerint elvesztette az esztét - és bizonyos értelemben így is történt.

Az igazság felfedezése, hogy az életnek nincs semmi tennivalója a testtel, kiegyensúlyozatlanságot vonhat maga után, ezúttal a másik oldalról. Míg a lény korábban úgy cselekedett, mintha semmi más nem volna, csak a test, addig most úgy cselekszik, mintha egyáltalán nem is lennének testi ügyek. Erről természetesen szó sincs - ahogy a lény hamarosan (és olykor fájdalmasan) kénytelen is emlékezni erre.

Három részből álló lények vagytok: testből, szellemből és lélekből épültök fel. És mindig is három részből álló lények lesztek, nemcsak a Földön töltött időtök során.

Egyesek annak az elméletnek adnak hitelt, mely szerint a halál után a lélek leveti a testet, és a szellemet. Csakhogy a test és a szellem nem lesz sutba vágva. A test alakot vált, maga mögött hagyja a sűrű részét, de mindig is megőrzi a külső burkát. A szellem, vagy az elme (ne keverd össze az aggyal !) ugyancsak veled tart, csatlakozik a lélekhez és a testhez, és együttesen alkotják a három dimenzió, vagy oldal egységes energiaszerkezetét.

És ha úgy döntesz, hogy visszatérsz ahhoz a tapasztalati lehetőséghez, amelyet a földi lét kínál, akkor Isteni Éned ismét elkülöníti a valóságos dimenzióit az átlalatok testnek, szellemnek és léleknek nevezett alkotókba. Valójában **egyetlen**, ám három különböző jellegzetességet mutató energiaforma vagy.

Mikor elhatározod, hogy új fizikai testbe költözöl a Földön, az éteri tested (ahogy egyesek meghatározzák) csökkenti a rezgéseit; olyan sebességre lassítja megfigyelhetetlenül gyors rezgését, mely a tömegre és az anyagra jellemző. Arra a rezgésszintre jut, mely **maga** a tömeg és az anyag. Ez a valódi anyag a szintisza gondolatból jön létre - az elmének, háromrészes lényed magasabb szintű elméjének a műve.

Ez az anyag milliószor milliárdszor trillió különböző energiaegység összegyűrése egyetlen mérhetetlen tömeg - és ezt mind az elméd vezérli... valóban mesteri elme vagy !

Mikor ezek az apró energiaegységek felhasználják az energiájukat, akkor a test elveti őket, miközben az elme újabbakat teremt. És az elme ezeket a folyamatos gondolkodás révén teremti meg, a gondolkodás révén arról, hogy Ki Vagy ! Az éteri test, hogy úgy mondjam, „megragadja” a gondolatot, és újabb energiaegységek rezgését lassítja le (bizonyos értelemben „kikristályosítja”), melyek ezáltal anyaggá válnak -a te új anyagoddá. Tested minden sejtje ugyanígy kicserélődik néhány évente. A szó szoros értelmében nem ugyanaz a személy vagy, aki néhány évvel ezelőtt voltál. Ha betegség, vagy szerencsétlenség gondolatait forgatod (vagy a haragét, a gyűlöletét, a tagadását), a tested fizikai formába rendezi ezeket a gondolataidat. Az emberek látni fogják ezt a negatív, beteg formát, és megkérdezik: „Mi baj ?” Nem is sejtik, milyen helytálló is a kérdésük.

A lélek némán figyeli ezt a drámát, évről évre, hónapról hónapra, napról napra, percről percre, és mindig őrzi az Igazságodat. Soha nem felejt el az eredeti példányt, az eredeti tervet, a teremtő gondolatot. Az a feladata, hogy emlékeztessen téged, hogy az eszedbe idézze, Ki Vagy - és aztán megválaszthatod, hogy most Ki Akarsz Lenni.

Hát így folytatódik a teremtés és a megtapasztalás, az elképzelés és a beteljesülés, a tudás és a fejlődés ciklusa most és mindörökké.

Hűha !

Ahogy mondd. Ó, még sok mindent meg kell magyarázni. Mérhetetlenül sok mindent. Egyetlen könyv terjedelme - de valószínűleg egyetlen élet időtartama sem elegendő rá. Ám belevágtál, és ez jó. Csak emlékezz rá. Ahogy nagy tanítók, William Shakespeare mondta: „Több dolgok vannak földön és egén Horatio, mintsem bölcselmek álmodni képes.”

Feltehetek erről néhány kérdést ? Amikor azt mondtad, hogy az elme velem tart a halál után, az nem jelenthet mást, mint hogy a „személyiségem” is velem tart. Tudni fogom a halál után, hogy ki voltam ?

Igen... és hogy **ki mindenki** voltál. Mindez megnyílik számodra -mert akkor majd hasznodra válik. Most nem lenne üdvös.

És a jelenlegi élet tekintetében lesz-e valamilyen „elszámolás”, vagy áttekintés - afféle leltár ?

Nincs ítékezés az élet után. Még arra sincs lehetőség, hogy megítéld magad, mert egészen biztosan igen alacsony pontszámot adnál magadnak (különös tekintettel arra, hogy ebben az életben milyen engesztel-hetetlenül ítéltél magad fölött, és mennyire nem hajlottál a megbocsátásra önmagaddal szemben).

Nem, nincs elszámolás, senki nem marasztal el, és nem ment fel. Csak az emberek ítélnének. Ezért feltételezed, hogy Én is. Én azonban nem ítélek - és ezt az alapvető igazságot nem tudod elfogadni.

Bár nem lesz ítékezés az élet után, mindazonáltal, lehetőséged nyílik ismét áttekinteni mindent, amit gondoltál, mondtál, vagy tettél. És eldönteni, így választanál-e ismét, abból kiindulva, hogy mit tartasz, Ki vagy, és Ki Akarsz Lenni.

Van egy keleti misztikus tanítás, a Káma Loka - eszerint halálakor minden személynek megadatik a lehetőség, hogy felszabadítson minden gondolatot, mely valaha megfordult a fejében, minden szót, amit életében kiejtett a száján és minden tettet, amelyet valaha elkövetett, ám nem a saját nézőpontjából, hanem azon emberek szemszögéből, akiket mindezek érintettek. Vagyis, azt már megtapasztaltuk, hogy mit éreztünk, amikor gondoltuk, mondtuk és megtettük azt, amit gondoltunk, mondtunk és megtettünk - most tehát megtapasztaljuk azt, hogy mit érezték mások ezekben a pillanatokban, és ezen mérce szerint dönthetjük el, vajon gondolnánk, kimondanánk, megtennénk-e ezeket újra. Van hozzáfűznivalód ?

Ami az életedben ezután történik, az túlságosan rendkívüli ahhoz, hogy érthető emberi szavakkal leírhatnánk, mert ez a tapasztalat más dimenzióból való, ennek leírásához túlságosan korlátozott eszköz a szó. Elegendő annyit mondani, hogy lehetőséged nyílik fájdalom, félelem és ítékezés nélkül áttekinteni a mostani életedet, hogy eldöntsd, miként vélekedsz erről a tapasztalatodról, és hogy hová kívánsz menni azután.

Sokan elhatározzátok, hogy visszatértek ide; visszatértek a sűrűségnek és a viszonylagosságnak ebbe a világába egy újabb esélyért, hogy megtapasztaljátok a döntéseket és a választásokat, melyeket önnön Énetekről tesztek ezen a szinten. És vannak a válogatott kevesek, akik másféle küldetéssel térnek vissza. Azzal a lelki céllal, hogy kivezessenek másokat a sűrűség és az anyag birodalmából. Mindig járnak közöttetek olyanok, akik ezt a döntést hozták. Akár különálló fajtának is mondhatod őket. A saját személyes művüket már befejezték. Pusztán azért térnek vissza, hogy segítsenek a többieknek. Ebben lelik örömeiket. Ez a megszállottságuk. Nem törekednek semmi másra, csak hogy szolgáljanak.

Nem tévesztheted el ezeket az embereket. Ott vannak mindenütt. Többen, mint gondolnád.

Egyiküket-másikukat talán ismered is.

Én is közéjük tartozom ?

Nem. Ha meg kell kérdezned, akkor tudod, hogy nem tartozol közéjük. Egyikük sem tenne fel ilyen kérdést. Mert ezen nincs mit kérdezni.

Te, fiam, hírnök vagy ebben az életben. Afféle futár. A hírek hozója; aki keresi és hirdeti az Igazságot. És ez ki is tölt egy életet. Légy boldog.

Az vagyok. De mindig többre vágyom !

Igen ! Mindig is többre fogsz vágyani. Hozzá tartozik a természetedhez. Ez az isteni természet; mindig többre törekedni.

Törekedj hát, igen, törekedj minden eszközzel.

És most megválaszolom azt a kérdést, amellyel beszélgetésünknek ezt a szakaszát kezdted.

Tedd azt, amit igazán szeretsz tenni ! Semmi mást ne csinálj ! Oly kevés idő van. Hogyan is gondolhatsz rá, hogy elvesztesz akár egy percet is a **megélhetés** miatt - miféle élet lenne az ? Az nem élet, és nem megélhetés, hanem haldoklás !

Ha azt mondd: „De, de... vannak emberek, akik tőlem függenek... apró szájak, melyeket élelemmel kell betömnöm... házastársam, aki re-ám tekint...”, akkor azt válaszolom: ha kitartasz amellett, hogy az életed azonos azzal, amit a tested tesz, akkor még mindig nem érted, miért jöttél ide. Akkor legalább olyasmit csinálj, amiben örömet lelsz -ami arról szól, hogy Ki Vagy.

Így legalább nem tölt el neheztelés és harag azok iránt, akik - mint képzeled -távol tartanak minden örömtől.

Nem hagyhatod figyelmen kívül, amit a tested tesz. Az is fontos. De nem úgy, ahogy véled. A test cselekedetei tükrözik a lét állapotát, nem pedig kísérletek a lét valamely adott állapotához való kötődésre.

Van, aki nem tesz meg valamit azért, hogy boldog legyen - valaki pedig éppen akkor boldog, amikor megtesz valamit. Van, aki megtesz valamit azért, hogy köszönetes legyen, van aki köszönetes, és bizonyos módon cselekszik. A tudatosan élő személyiség esetében a lélek döntése megelőzi a test cselekedetét. Csak a tudattalanul létező személy kísérli meg létrehozni a lét valamely állapotát a test cselekedetein át. Egyszerűbben kifejezve: az életed nem azonos azzal, amit a tested cselekszik. Az azonban igaz, hogy amit a tested cselekszik, az az életedet tükrözi.

Ez egy másik isteni kettősség.

És ha semmi mást nem értesz, ennyit mindenképp jegyezz meg: **jogod van az örömhöz**, gyerekek ide, gyerekek oda, házastárs ide, házastárs oda. Törekedj rá ! Keresd ! És akkor boldog lesz a családot is, nem számít, mennyi pénzt keresel, vagy nem keresel. Ha pedig nem boldogok, ezért felkerekednek, és elhagynak, akkor szeretettel bocsásd el őket, hogy ők is megtalálják az örömet.

Ha viszont eljutottál arra a pontra, hogy már-már nem érdekelnek a testi ügyek, akkor még felszabadultabban keresheted az örömet - miként a mennyben, úgy a Földön is. Isten azt mondja, hogy nagyon is rendjén való boldognak lenni. Bizony, még a munkádban is.

Életed műve annak a kifejezése, hogy Ki Vagy. Ha nem az, akkor meg miért csinálod ?

Csak nem képzeled, hogy **kell** ?

Semmit nem **kell** megtenned.

Ha „a férfi, aki mindenáron támogatja a családját, még a boldogsága árán is”, az, Aki Vagy, akkor szeresd ezt a feladatot, mert elősegíti, hogy megteremtsd Éned eleven kinyilatkoztatását.

Ha „az asszony, aki olyan állásban dolgozik, melyet ki nem állhat, azért, hogy teljesítse a kötelességét” az, Aki Vagy, akkor szeresd, szeresd, szeresd a munkádat, mert teljes mértékben alátámasztja az Én-képedet, az Éned fogalmát.

Bárki bármit szerethet abban a pillanatban, hogy megérti, mit tesz és miért teszi.

Senki nem tesz olyasmit, amit nem **akar** tenni.

13

Hogyan oldhatnám meg azokat az egészségügyi nehézségeket, amelyekkel szembekerülök ? Már egész életemre elegendő rémes nyavalya áldozata voltam. Miért kell így történnie ?

Először is tisztázzunk valamit... Azért történik így, mert **szereted a** rémes nyavalyáidat. A legtöbbjüket mindenesetre. Arra használod őket, hogy bámulatos önsajnálatot érezzél, és magadra irányítsd a figyelmet. És ha nagy ritkán nem rajongsz értük, az csak azért eshet meg, mert túlságosan sokáig tartanak. Sokkal tovább, mint gondoltad volna, amikor megteremtetted őket.

Szögezzük le, amit már valószínűleg tudsz: minden betegség a te teremtményed. Már a hagyományos módszerekkel gyógyító orvosok is látják, hogyan teszik magukat beteggé az emberek. A legtöbb ember persze tudattalanul műveli ezt (még csak nem is tud róla !), így, amikor megbetegszik, fogalma sincs, mi ütött belé. Úgy érzi, mintha valami megtámadta volna, nem pedig úgy, hogy ő tett valamit magával.

Hiszen az emberek többsége minden tudatosság nélkül halad át az életen, és nem egyszerűen csak az egészségügyi kérdések és következményeik tekintetében.

Az emberek dohányoznak, és csodálkoznak, hogy miért kapnak rákot.

Az emberek állatokat és zsírt fogyasztanak, és csodálkoznak, miért kapnak trombózt.

Az emberek dühvei elteltén töltik az egész életüket és csodálkoznak, hogy miért kapnak szívrohamot.

Az emberek versengenek más emberekkel - könyörtelenül és hihetetlen feszültségben -, és csodálkoznak, hogy miért kapnak agyvérzést.

Mindezen jelek ellenére nem is olyan nyilvánvaló igazság az, hogy a legtöbb ember szorong a halál miatt.

A szorongás a szellem tevékenységének legrosszabb formája - közel áll a gyűlölethez, mely a leginkább önromboló indulat. A szorongás céltalan. Elvesztegetett szellemi energia. Továbbá biokémiai reakciókat is létrehoz, melyek károsítják a testet, és betegségek sokaságát idézik elő.

Az egészség szinte azonnal javulni fog, ha véget ér a szorongás.

A szorongás annak az elmének a tevékenysége, mely nem érti meg Hozzám fűződő kapcsolatát.

A gyűlölet a legkártékonyabb szellemi állapot. Megmérgezi a testet, és gyakorlatilag visszafordíthatatlanok a hatásai.

A félelem mindannak az ellentéte, ami vagy, így ellentétesen hat a szellemi és a fizikai egészségedre. **A félelem felnagyított szorongás.**

Szorongás, gyűlölet, félelem - az ivadékaikkal: a nyugtalansággal, a keserűséggel, a türelmetlenséggel, a gorombasággal, az elítéléssel és az elmarasztalással együtt - a sejtek szintjén támadja a testet. Ilyen feltételek mellett nem maradhat egészséges a test.

Hasonlóképpen - bár valamelyest kisebb mértékben - az önteltség, a gőgösség és a kapzsiság is fizikai betegségekhez vezet, vagy legalábbis a jó közérzet hiányához.

Először minden betegség az elmében jön létre.

Hogy lehet ez ? Miféle állapotok következnek az elme állapotából ? Nátha ? Vagy például AIDS ?

Semmi nem történik az életedben - **semmi**-, ami nem gondolat volt először. A gondolatok olyanok, mint a mágnes, vonzzák hozzád a hatásokat. A gondolat nem mindig nyilvánvaló, következésképpen nem világosan meghatározható ok, mintha például azt mondanánk: „szörnyű betegséget fogok kapni”. A gondolat ennél sokkal finomabb lehet. És rendszerint az is: „nem vagyok érdemes az életre”; „kész csőd az életem”; „örök vesztes vagyok”; „Isten büntet engem”; „belebetegedtem és belefáradtam az életembe !”.

A gondolatok az energia nagyon finom, ám rendkívül erőteljes formái. A szavak kevésbé finomak - sűrűbbek. A tettek a legsűrűbbek. A cselekvés az energia súlyos fizikai formája, lévén, hogy mozgásban van. Amikor valamilyen negatív fogalommal kapcsolatban gondolkozol, beszélsz vagy cselekszel, mint például: „örök vesztes vagyok”, hihetetlen mennyiségű energiát lendítesz mozgásba. Kész csoda, hogy egyáltalán meg tudsz küzdeni egy meghűléssel. És ez volna a legkevesebb. Nehéz visszafordítani a negatív gondolkodás hatásait, ha egyszer már fizikai formát öltöttek. Nem lehetetlen - de nagyon nehéz. Rendkívüli hitre van szükség hozzá. Rendkívüli hitet igényel a mindenség pozitív erőiben -akár Istennek, Istennőnek, Mozdíthatatlan Mozgatónak, Elsődleges Erőnek, Elsődleges Oknak nevezed, vagy bármi másnak.

A gyógyítóknak ilyen a hitük. Ez az a hit, amely az abszolút tudásba vezet. Tudják, hogy egész, teljes és tökéletes vagy. Ez a tudás is gondolat - nagyon erős gondolat. Megvan az ereje, hogy hegyeket mozgasson - a tested molekuláiról nem is beszélve. Ez az, amiért a gyógyítók akár távolról is tudnak gyógyítani.

A gondolat nem ismer távolságot. Gyorsabban körbeszáguldja a világot és átíveli a mindenséget, mielőtt végigmondanál egy szót.

„Hanem csak szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám.” És így is történt, mielőtt a

százados befejezte volna a mondatát. Bizony, ilyen volt az ő hite.

Ám ti mindannyian szellemi leprások vagytok. Az elmétekben csak úgy nyüzsögnek a negatív gondolatok. Ezek egyike-másika aztán kiütközik rajtatok. Sokat közülük ti magatok építetek fel - varázsoltok elő - magatoknak, ez aztán elidőzik és percek, órák, napok, hetek, hónapok, vagy akár évek hosszán keresztül mulatozik a károtokra... és csodálkoztok, hogy miért vagytok betegek. Nyomban megoldod az egészségügyi nehézségeidet, amint megoldod a gondolkodásodban mutatkozó gondokat. Igen, meggyógyíthatod ezeket az állapotokat, melyeket már sikerült beszerezned, (melyekkel megajándékoztad magad), ahogy elejét veheted az új, nagyobb bajoknak is. És megteheted ezt pusztán azáltal, hogy megváltoztatod a gondolkodásmódodat.

Továbbá... nem szívesen javaslom ezt, mert olyan evilági csengése van, mintha nem is Istentől eredne, de... az Isten szerelmére, viseld jobban gondját magadnak !

Merthogy ügyet sem vetsz a testedre, a legcsekélyebb figyelmet sem fordítod rá addig, amíg gyanítani nem kezded, hogy valami baj támadt vele. Gyakorlatilag semmit nem teszel a megelőző karbantartásért. Jobban gondját viseled az autódnak, mint a saját testednek - és ezzel éppen eleget mondtunk.

Nemcsak hogy rendszeres ellenőrzésekkel - legalább egyszer egy évben felülvizsgáltathatnád magad ! - elmulasztod megelőzni a teljes lerobbanást, ráadásul mellőzöd a javasolt kezeléseket és gyógyszereket (mondd, mi az ördögért fordulsz egyáltalán orvoshoz, ha aztán nem fogadod meg a tanácsait ?), hanem egyébként is rettenetesen elhanyagolod a testedet !

Nem edzed a tested, valójában alig használod, így egyre inkább elpuhul és elgyengül. Nem gondozod megfelelően, amitől aztán még tovább gyengül. Feltöltöd mérgekkel és a legelképesztőbb anyagokkal, melyeket ételként fogyasztasz. És ez a bámulatos motor még mindig hajt érted; még mindig eldöcög, merészen beleveti magát ebbe a pusztításba.

Rettenetes. Rettenetesek a körülmények, melyek között arra kéred a testedet, hogy maradjon életben, miközben keveset, vagy egyenesen semmit sem teszel, hogy másként legyen. El fogod olvasni ezt a pár sort, sajnálkozó egyetértéssel bólogatsz, és zavartalanul folytatod tested elhanyagolását. És tudod, hogy miért ?

Meg sem merem kérdezni.

Mert nem akarsz élni.

Ez azért meglehetősen erős vád.

A legkevésbé sem erős, ahogy nem is vád. Az „erős” viszonylagos kifejezés; ítélet, amelyet te csempészel a szóba. A „vád” melléköngéje a bűntudat, és a „bűntudat” valamiféle rossz cselekedetet feltételez. Csakhogy szó sincs rossz cselekedetről, következésképp nincsen bűntudat, így nincsen vád sem.

Egyszerűen csak kinyilvánítottam az igazságot, és mint az igazság minden megnyilvánulása, ez is rendelkezik azzal a képességgel, hogy felrázzon. Egyes emberek nem szeretnek felébredni. A legtöbben. A legtöbben szívesebben alszanak.

A világ azért van olyan állapotban, amilyenben, mert telis-tele van alvajárókkal.

Tekintettel erre a megállapításra, most is úgy gondolod, hogy nincs igazam ? Nincs **akaratom** élni. Mostanáig legalábbis nem volt.

Ha azt mondd, hogy „villámcsapásszerű átalakuláson” mentél keresztül, akkor felül fogom vizsgálni az akaratodat illető kijelentésemet. Készséggel elismerem, hogy múltbéli tapasztalatokon alapul.

...és semmi másra nem szolgált, csak arra, hogy felrázzon ! Olykor, ha valaki igazán mély álomba merült, meg kell őt ráznod egy kicsit. Láttam a múltban, milyen csekély az akaratod élni. Most ugyan visszautasítod ezt, ebben az esetben azonban a tetteid hangosabban szólnak, mint a szavaid.

Ha valaha az életben rágyújtottál egy cigarettára - ami ugyebár sokkal kevesebb annál a csomag cigarettánál, amelyet húsz éven keresztül naponta elszívtál -, akkor nagyon csekély az akaratod élni. Nem törödsz azzal, hogy mit teszel a testeddel.

De hát több, mint tíz éve abbahagytam a dohányzást !

De csak húszévnyi kemény fizikai büntetés után.

És ha valaha is alkoholt vettél magadhoz, akkor neked igen csekély az akaratod élni.

Igazán nagyon mérsékelten iszom.

Nem arra készült a test, hogy alkohollal öntözd. Az alkohol csorbítja a szellemet.

De Jézus is vett magához alkoholt ! Elment az esküvőre, és borrá változtatta a vizet.

Na és ki mondta, hogy Jézus tökéletes volt ?

Ó, az ég szerelmére...

Ejnye, csak nem bosszantalak ?

Mi sem áll távolabb tőlem, mint hogy bosszantson Isten. Úgy értem, az meglehetősen nagy önteltségre vallana, igaz ? De azt igenis gondolom, hogy mindezzel meglehetősen messzire mentünk. Az apám arra tanított, hogy „mindent mérsékelten”. Szerintem alkohol tekintetében is ehhez tartom magam.

No igen, a test kétségkívül könnyebben felépül, ha csak mérsékelten élsz vissza vele. Ilyen értelemben hasznos az intelem. Ám tartom magam az eredeti kijelentésemhez. Nem arra készült a test, hogy alkohollal öntözd.

Hiszen még bizonyos gyógyszerek is tartalmazznak alkoholt !

Ne menjünk bele abba, hogy mit nevezel gyógyszernek. Kitartok állításom mellett.

Mondd, Te tényleg ilyen merev vagy ?

Nézd, az igazság, az igazság. Ha valaki azt mondaná: „Egy kis alkohol igazán nem árt”, és ezt a kijelentést az élet összefüggéseibe helyezi, és **megéli**, ahogy te, akkor egyet kellene értenem veled. Nem sokat változtat az igazságon. Egyszerűen lehetőséget nyújt rá, hogy figyelmen kívül hagyj.

Ám fontold csak meg. Ti, emberek, úgy ötven-nyolcvan év alatt kimerítitek a testeteket. Egyesek tovább is kitartanak, de nem sokkal. Némelyek pedig előbb abbahagyják a működést. Ezzel egyetértesz ?

Hogyne.

Nagyszerű, így máris találtunk egy kiindulópontot. Amikor azt mondom, hogy egyet tudnék érteni azzal a kijelentéssel, miszerint „egy kis alkohol igazán nem árt”, akkor mindjárt minősítem is azzal a kiegészítéssel, hogy „legalábbis tekintettel arra, ahogy most éled az életed”. Mert ti, emberek, nagyon megelégedettnek tűntök azzal, ahogy az életeteket élitek. Az életet azonban, bármilyen meglepő is a számodra, egészen másfajta életmódra szánták. És a terv szerint sokkal-sokkal hosszabb ideig kellene tartania.

Tényleg ?

Igen.

Mennyivel hosszabb ideig ?

Végtelenül hosszú ideig.

Ezt hogy érted ?

Ez azt jelenti, fiam, hogy a tested arra készült, hogy örökké tartson.

Örökké ?

Igen. Olvasd el még egyszer: „örökké”.

Tehát hogy soha ne haljunk meg ?

Soha nem halsz meg. Az élet örökkévaló. Egyszerűen megváltoztatod az alakodat. De még csak ezt sem kell megtenned. **Te** határoztál úgy, hogy így teszel, és nem Én. Én arra készítettem a testedet, hogy mindörökké kitartson. Valóban azt gondolod, hogy a legtöbb, amire Isten képes, a legjobb, amit meg tudok alkotni, az olyan test, mely hatvan-hetven, esetleg nyolcvan év alatt teljesen szétesik ? Csak nem képzeled, hogy ez a képességeim határa ?

Ebben a formában még sohasem gondoltam végig...

Arra terveztem a ti csodálatos testeteket, hogy mindörökké tartson ! És az első emberek gyakorlatilag fájdalmat nem ismerve éltek a testükben, és nem kellett félniük attól, amit halálnak hívtok.

Vallásos mitológiákban az embereknek ezt az első nemzedékét jelképezitek Ádám és Éva személyével - hiszen a sejtek szintjén **emlékeztek** rájuk. Valójában természetesen többen voltak kettőnél.

Kezdetben elragadtatással töltött el benneteket az eszme, hogy esélyt kaptok megismerni önnön Éneteket, és Akik Valójában Vagytok, a fizikai testben, a viszonylagosság birodalmában nyert tapasztalatok révén - ahogy már többször is elmagyaráztam.

Erre a rezgés hihetetlen sebességének lelassítása után került sor, így jött létre a gondolatformából az anyag - beleértve azt az anyagot is, amelyet fizikai testnek hívtok.

Az élet fejlődési fokok során át alakult ki **egyetlen szempillantás alatt**, melyet most évmilliárdoknak neveztek. És ebben a szent pillanatban léptél ki a tengerből, az élet vizéből a szárazföldre, és öltötted azt az alakot, melyet most is viselsz.

Ezek szerint az evolucionistáknak van igazuk !

Mulatságosnak találom - tulajdonképpen ez örökös multság forrása -, hogy ennyire

szükségét érzitek mindent igaznak vagy hamisnak minősíteni. Az bezzeg sohasem fordul elő, hogy valami lényegbevágó felismerése érdekében alkalmazzátok ilyen címkéket - a saját Énetek felismerése érdekében.

Soha nem merül fel bennetek (a legragyogóbb elméket kivéve), hogy egy dolog egyidejűleg lehet igaz és hamis; a viszonylagosság világában csak az egyik, vagy a másik csoportba kerülhet. Az abszolút világában - hiszen ott az idő nem idő - valamennyi dolog **egyidejűleg minden**.

Nincs férfi és nő, nincs előtte és utána, nincs gyors és lassú, itt és ott, fent és lent, jobb és bal, és nincs igaz és hamis.

Az űrhajósaitok már nyerhettek erről némi benyomást. Úgy vélhették, hogy **felfelé**, lőtték ki őket a világűrbe, ahol aztán úgy találták, hogy **felfelé** néznek a Földre. Vagy mégis inkább **lefelé** ? De akkor hol van a Nap ? Lent ? Nem ! Amott, balra ! Egyszerre előkerült valami, ami nem volt sem fent, sem lenn, hanem oldalt... és ekképp elillant minden meghatározás.

Így van az én világomban - a mi világunkban -, a mi valódi királyságunkban. Elillan minden meghatározás, ami meglehetősen nehézre teszi, hogy pontosan körülírt formában beszéljünk erről a királyságról.

A vallás: kísérlet elmondani az elmondhatatlant. Meglehetősen mérsékelt sikerült kísérlet.

Nem, fiam, nincs igazuk az evolucionistáknak. Én teremtettem mindezt, egyetlen szempillantás alatt; egyetlen szent pillanatban -amiként a teremtés elvének hívei mondják. Aztán persze a teremtés végigment az evolúció folyamatán, melynek milliárdra, és milliárdra volt szüksége abból, amit évnek neveztek, ahogy az evolucionisták hirdetik. Mindegyiküknek „igaza van”. Ahogy az űrhajósok is felfedezték, hogy minden nézőpont kérdése.

De az igazi kérdés: egyetlen szent pillanat vagy évmilliárdok - mi a különbség ? Fogadd el, hogy az élet titkait feszegető kérdések némelyike meghaladja a képességeiteket. Miért nem tartjátok szentnek a titkot ? És miért nem hagyjátok, hogy a szent szent maradjon ?

Azt hiszem, mindannyian áhítjuk a tudást.

De hiszen már **tudsz**. Épp az imént mondtam ! Valójában nem magát az igazságot akarod tudni, hanem az igazságot úgy, ahogy te érted. Ez a legnagyobb akadály a megvilágosodásod előtt. Azt hiszed, már tudod az igazságot ! Azt hiszed, már érted, milyen ! Így aztán egyetértesz mindennel, ami látsz, hallasz, olvasol, ami beleillik a gondolatrendszeredbe, és elutasítod azt, ami nem. És ezt tanulásnak nevezed. Erre mondd, hogy nyitott vagy a tanításra. Ó, jaj, soha nem nyílsz meg a tanításnak, amíg zárva maradsz minden előtt, kivéve a saját Igazságodat.

És ezért fogják egyesek, akik nem látnak a szemükkel, nem hallanak a fülükkel, istenkáromlásnak nevezni ezt a könyvet - az ördög művének.

Ám azok, akiknek van fülük a hallásra, hadd figyeljenek. Bizony mondom: nem arra szántak, hogy valaha is meghaljon. Remekbe szabott a fizikai formád. Csodálatos eszköz, ragyogó jármű, mely lehetővé teszi, hogy megtapasztald a valóságot, melyet szellemeddel megteremtettél, hogy megismerhesd az Énedet, akit a lelkedben megteremtettél.

A lélek felfogja, a szellem megérti, a test megtapasztalja. A kör bezárul. És akkor a lélek megismeri magát a saját tapasztalatában. Ha pedig nem tetszik, amit megtapasztal (érez), vagy valamely okból másféle tapasztalatra áhítozik, akkor egyszerűen felfogja az Énje új megtapasztalását, és megváltoztatja a döntését.

A test hamarosan új tapasztalatban találja magát („Én vagyok a feltámadás és az élet.” Nagyszerű példa erre. Mit gondolsz, megtette Jézus ? Vagy nem hiszel benne, hogy megtörtént ? Hidd el, mert megtörtént !)

Így van ez: a lélek soha nem nyomja el a testet és a szellemet. Három az egyben - ilyenek teremtettem. Három lény vagy egyben, az Én képemre és hasonlatosságomra.

Az Én három oldala nem azonos egymással. Mindegyiknek megvan a maga feladata, egyik sem fontosabb, mint a másik, és egyik feladat sem előzi meg a másik kettőt. Mindannyian egyenrangúak, és kölcsönhatásban állnak egymással.

Gondolj el - teremts - tapasztalj. Amit elgondolsz, azt megteremted, amit megteremtesz, azt megtapasztalod, amit megtapasztalsz, azt elgondolod.

Ha tehát azt akarod, hogy a tested megtapasztaljon valamit (vegyük például a gazdagságot), akkor hamarosan megszületik róla az érzés a lelkedben, amely akkor új módon képzeled el magát (nevezetesen gazdagnak), és megajándékozza a szellemedet az erről szóló új gondolattal. Az új gondolatból újabb tapasztalat ered, és a test új valóságot kezd élni, mint a lét folyamatos állapotát.

A tested, az elméd és a lelked egy. Mint ilyen, az Én mikrokozmoszom vagy - az Isteni Teljesség, a Szent Mindenség, az Összesség és a Lényeg. Most már érted, miként vagyok a kezdete és a vége mindennek: az Alfa és az Omega. És most feltárom előtted a végső titkot: a Hozzám fűződő kapcsolatod pontos és valóságos természetét.

TE VAGY A TESTEM.

Ami a tested a lelkednek és az elmédnek, az vagy te az elmémnek és a lelkemnek. Ezért:

Mindent, amit megtapasztalok, rajtad keresztül tapasztalom meg.

Ahogy egy a tested, az elméd és a lelked, az Enyém is az. Názáreti Jézus egyike volt azoknak, akik megértették ezt a titkot, kimondták a megváltoztathatatlan igazságot. Ő így fogalmazta meg: „Egyek vagyunk, én és az Atya.”

Feltárom előtted, hogy vannak még nagyobb igazságok is, melyeknek te is a része leszel majd egy napon. Mert ahogy te az Én testem vagy, úgy Én is másnak a teste vagyok.

Úgy érted, nem Te vagy Isten ?

De igen, Isten vagyok, ahogy felfogod Istent. Istennő vagyok, ahogy felfogod az Istennőt. Én vagyok az elgondolója és a teremtője mindennek, amiről tudsz és amit megtapasztalsz, és ti vagytok a gyermekeim... még ha Én másnak a gyermeke is vagyok.

Most azt próbálsz közölni velem, hogy még Istennek is van Istene ?

Azt közlöm veled, hogy a felfogásod a végső valóságról sokkal korlátozottabb, mint gondolnád, és hogy az Igazság korlátlanabb, mintsem hogy át tudnád látni. Én egy - mégoly csekély - pillantást kínálok a határtalanságra - és a végtelen szeretetre. (Ennél nagyobb pillantást nem tudnál befogni a valóságodban. Ennyit is éppen csak fel tudsz fogni...)

Na várj csak egy pillanatot ! Úgy értsd, hogy valójában nem is Istennel beszélgetek ?

Én beszélgetek veled, a te felfogásod szerinti Isten, aki a te teremtd és urad - ugyanúgy, ahogy te vagy a teremtője és ura a testednek. És bizony velem beszélgetsz. Kellemes

beszélgetés volt nem ?

Akár kellemes, akár nem, azt hittem, hogy az igazi Istennel beszélgetek. Az Istenek Istenével. Tudod, a... a főnökkel.

Azzal beszélsz, elhiheted.

De hát azt fejtegeted, hogy fölötted is áll valaki.

Próbáljuk hát meg a lehetetlent, azaz beszéljünk a kimondhatatlanról. Amint mondtam, erre törekednek a vallások is. Hadd nézzem, találok-e módot az összegzésre.

Az örökké hosszabb, mint amit fel tudsz fogni. A mindörökké hosszabb, mint az örökké. Isten több, mint ahogy el tudod képzelni. Isten az energia, amelyet képzeletnek hívsz. Isten a teremtés. Isten az első gondolat. Isten a végső tapasztalat, és Isten minden, ami a kettő között van.

Néztél-e már erős nagyítású mikroszkópba, vagy láttál-e már képeket molekuláris folyamatokról, és felsóhajtottál-e: „Te jó ég, egy egész mindenség van ott ! És ahhoz a mindenséghez képest én, a megfigyelő, Istennek érzem magam !” Mondtad-e valaha, vagy akadt-e hasonló tapasztalatod ?

Igen, azt hiszem, ez minden gondolkozó emberrel előfordul.

Valóban. Ilyen hát a saját szemszögedből az, amit Én akarok bemutatni.

És mit tennél, ha azt mondanám, hogy ez a valóság, melyre futó pillantást vethettél, soha nem ér véget ?

Magyarázd meg. Azt kérném, hogy magyarázd meg.

Vedd a mindenség legkisebb részét, olyan kicsit, amelyet csak el tudsz képzelni. Képzeld el ezt az aprócsa részecskéjét az anyagnak.

Rendben.

Akkor most vágd félbe.

Rendben.

Mihez jutottál ?

Két félhez.

Pontosan. Most vágd azokat is félbe. És most ?

Két-két még kisebb félhez.

Helyes. Akkor most vágd félbe ismét és ismét ! Mi maradt ?

Még kisebb és még kisebb részecskék.

Igen, de mikor érsz a végére ? Hányszor kell felosztani az anyagot, amíg semmi nem marad belőle ?

Nem tudom. Az a gyanúm, hogy mindig megmarad.

Úgy érted, hogy sohasem tudod teljesen megsemmisíteni ? Mindössze annyit tehetsz, hogy megváltoztatod a formáját ?

Úgy látszik, igen.

Bizony mondom: éppen megtanultad minden élet titkát. És megpillantottad a végtelent.

És most Nekem van egy kérdésem hozzád.

Hallgatlak.

Mit gondolsz, mi az oka annak, hogy a mérhetetlen végtelen minden szintjén egy és azonos módon működik ?

Hogy... szóval... Nem ér véget a felemelkedés, akárcsak az alászállás.

Nincs fent és lent, de értem, mire gondolsz.

Ha nincs határa a kicsinységnek, akkor nincs vége a nagyságnak sem.

Helyes.

*De ha nincs vége a nagyságnak, akkor nincs is **legnagyobb**. A legtágabb értelemben ez azt jelenti, hogy nincs Isten !*

Vagy talán - minden maga Isten, és nincs semmi más.

Bizony mondom: VAGYOK, AKI VAGYOK.

És VAGY, AKI VAGY. Nem tudsz **nem** lenni. Tetszés szerint megváltoztathatod az alakodat, de képtelen vagy nem létezni. Azt azonban elmulaszthatod megtudni, hogy Ki Vagy - és ebben az a mulasztás, hogy csak **fél** tapasztalatot szerzel.

Ez lenne hát a pokol.

Ahogy mondod. Ám te ítéltetél arra. Nem vagy száműzve az örökkévalóságig. Hogy kijuss a pokolból, ahhoz csak a **nem tudásból** kell kijutnod, és ismét tudnod kell.

Sok mód és sok hely (dimenzió) nyílik, ahogy és ahol megteheted ezt. Jelenleg ezeknek a dimenzióknak az egyikében tartózkodsz. A te felfogásod szerint ez a harmadik dimenzió.

Sokkal több van még ?

Hát nem mondtam, hogy számtalan szálláshelyre lelsz az Én királyságomban ? Nem mondanám, ha nem így volna.

Akkor hát nincs pokol - mármint igazából. Mármint nincs olyan hely, vagy dimenzió, ahol büntetésként az örökkévalóságig kellene rostokolnom !

Mi volna a célja ?

Ám önnön tudásod mindig korlátokat állít eléd; mert te önmagad teremtette lény vagy - akárcsak mindannyian.

Nem lehetsz az, amit nem ismersz az Éned létéből. Azért kaptad ezt az életed, hogy megismerhesd magad a saját tapasztalatodban. Akkor megértheted önmagad annak, Aki

Valójában Vagy, és megteremtheted önmagad a saját tapasztalatodban -és akkor a kör ismét bezárul... csak immár nagyobb.

Ez a fejlődésed és a növekedésed folyamata - avagy az **átváltozás** folyamata.

És semmi sem korlátozza, hogy mivé változhatsz.

Ugy érted, hogy válhatok akár - merészeljem kimondani ? - Istenné is. mint Te ?

Mit gondolsz ?

Nem tudom.

Ha nem teszed meg, nem fogod tudni. Emlékezz a hármasságra - a Szentháromság: test, lélek, szellem. Elgondolás, teremtés, tapasztalás. Emlékezz, és alkalmazd a jelképrendszeredet:

SZENTLÉLEK = IHLETETTSÉG = ELGONDOLÁS

ATYA = NEMZÉS = TEREMTÉS

FIÚ = UTÓD = TAPASZTALAT

A Fiú megtapasztalja a Szentlélek által elgondolt nemző gondolat teremtését.

El tudod képzelni magad, mint aki egy nap Istenné lesz ?

A legvadabb pillanataimban.

Jó, mert bizony mondom: te máris Isten vagy, csak nem tudsz róla. Hát nem mondtam, hogy Istenek vagytok ?

14

Nos, nagyjából mindent megmagyaráztam neked. Az életet. Hogy miként működik. Az alapvető okát és célját. Mivel szolgálhatnék még ?

Nem tudok mit kérdezni. Elteltem hálával ezért a hihetetlen párbeszédért. Olyan szerteágazó, olyan mindent felölelő volt. És ahogy az eredeti kérdéseimet nézem, látom, hogy végigmentünk az elsőötön - élet, kapcsolatok, pénz, pályafutás, egészség. Több kérdésem is szerepel ugyan a listán, mint tudod, de az előzők tükrében valahogy lényegtelenné váltak.

Igen, de feltetted őket. Hadd válaszoljak gyorsan a maradékra is.

Milyen karmikus leckét kell elsajátítanom ebben az életemben ? Mi az, amit tökéletesen meg kell tanulnom ?

Semmit nem tanulsz itt. Nincs semmi, amit meg kellene tanulnod. Csak emlékezned kell. Emlékezni Rám.

Mit próbálsz elsajátítani ? Igyekszel tudni - magáért a tudásért.

Létezik-e egyáltalán reinkarnáció ? Hány elmúlt életem volt ? Azokban vajon mi voltam ? Valóságos-e a „karmikus adósság” fogalma ?

Nehéz elhinni, hogy lehet még kérdés ezzel kapcsolatban. Oly sok megbízható forrás tudósít az elmúlt életek tapasztalatairól. Ezen emberek némelyike mehökkentően részletes leírásokat adott az eseményekről, és olyan, teljes mértékben igazolható adatokkal szolgált, ami eleve kizárja a lehetőségét annak, hogy ő találta volna ki az egészet.

Ami téged illet, egészen pontosan hatszáznegyvenhét múltbéli életed volt, mióta ehhez a létformához ragaszkodsz. Ez a hatszáznegyvennyolcadik életed. Minden voltál már ezekben az életekben. Király, királynő, jobbágy. Tanár, tanuló, mester. Férfi, nő. Harcos és békeharcos. Hős és gyáva. Gyilkos és megmentő. Bölcs és bolond. Minden voltál !

Nem, nincs olyasmi, mint amire a karmikus adósság címen célzol. Az adósságot vissza kell, vagy vissza kellene fizetni. Téged azonban senki nem kötelez rá, hogy bármit is tegyél.

Akadnak azonban bizonyos dolgok, melyeket meg akarsz tenni; megtapasztalást választani. És ezekből a választásokból némelyik attól függ - az teremti meg a vágyat irántuk -, hogy mit tapasztaltál meg azelőtt.

Ez áll a legközelebb ahhoz, amit karmának nevezel. A karma: belső vágy jobbnak, nemesebbnek lenni, fejlődni, növekedni, és úgy tekinteni a múlt eseményeire és tapasztalataira, mint ezek mércéjére; ebben az értelemben valóság a karma.

De nem kötelez semmire. Semmi nincs kiszabva. A szabad választás lénye vagy, ahogy mindig is az voltál.

Olykor úgy érzem, mintha médiumi képességeim lennének. Lehetséges ez ? Létezik ilyesmi ? És ha igen, akkor én például médium vagyok ? Egyesek szerint médiumnak lenni annyi, mint az ördöggel cimboráim. Igaz ez ?

Igen, létezik ilyen képesség, és te is rendelkezzel vele. Mint mindenki - csak nem mindenki használja. Az okkult képességek használata semmiben sem különbözik hat érzékszerved használatától.

Nyilvánvaló, hogy nem „cimborálás az ördöggel”, különben nem ruháztalak volna fel ezzel az érzékkel. És különben sincs ördög, akivel lehetne cimboráim.

Egyszer majd, talán a Második Könyvben részletesen meg fogom magyarázni neked, hogy milyenek az okkult energiák és képességek.

Lesz Második Könyv ?

Igen, de előbb fejezzük be az elsőt.

Rendjén való-e pénzt kapni a jó cselekedetért ? Ha úgy döntök, hogy valamilyen üdvöztető munkát végzek a világban - Isten munkáját -, megtehe-tem-e, és meggazdagodhatom-e egyúttal ? Avagy ez a kettő kölcsönösen kizárja egymást ?

Ezt már megbeszéltük.

Hát a szex rendjén való-e ? Ki vele, mi rejlik ezen emberi tapasztalat mögött ? Kizárólag a szaporodást szolgálja-e a szex, ahogy némely vallás állítja ? Létezik-e valódi szentség vagy megvilágosodás, mely a szexuális energia elvetése vagy átalakítása révén érhető'el ? Rendjén van-e szerelem nélkül sze-relmeskedni ? Avagy elegendő ok maga a fizikai

érzékiesség ?

A szex természetesen nagyon is rendjén van. Mint arról már szó esett, ha bizonyos játékokról azt akarnám, hogy ne játsszatok vele, akkor nem adnám nektek oda őket.

Játssz a szexszel. Játssz vele ! Csodálatos játék. A legnagyobb szerűbb játék, amit a testeddel művelhetsz, ha szigorúan csak a fizikai tapasztalatot nézzük.

De az istennő szerelmére, ne semmisítsd meg a szexuális ártatlanságot, ne rontsd el a játék örömet és tisztaságát azzal, hogy rosszul alkalmazod a szexet. Ne vedd igénybe hatalom érdekében, vagy rejtett célokért. Ne használd az ego kielégítése, vagy uralma számára. Ne használd semmilyen más célra, csak a legtisztább öröm és a legmagasztosabb elragadtatás érdekében, amit csak adhatsz és megoszthatsz - hiszen ez maga a szeretet, és az **újratelemelt** szeretet, és ebből fakad az új élet is ! Hát nem igazán kellemes módot választottam arra, hogy többet hozzatok létre magatokból ?

Ami az elutasítást illeti, azzal már foglalkoztunk korábban. Semmiféle szentség nem érhető el pusztán elutasítással. Ám a vágyak megváltoznak, ha sikerül nagyobb valószínűségekre pillantanunk. Ezért az sem szokatlan, hogy valaki egyszerűen kevesebbre vágyakozik, vagy egyáltalán nem vágyik erre a testi élményre - vagy egyenesen **semmiféle** testi tevékenységre. Egyesek számára a lélek tevékenysége válik elsődlegessé és egyetlenné - és a legörömtelibbé is.

Mindenki járja a maga útját, ítélkezés nélkül - ez a jelszó. A kérdésed végére pedig így hangzik a válasz: semmihez nincs szükséged semmiféle okra. Legyél te az ok.

Legyél az oka a tapasztalataidnak. Ne feledd, a megtapasztalás hozza létre a fogalmat az Énről, a fogalom hozza létre a teremtést, a teremtés hozza létre a megtapasztalást.

Meg akarod tapasztalni magad, mint aki szerelem nélkül szerelmes-kedik ? Rajta ! Meg fogod tenni, amíg nem akarsz mást megtapasztalni.

Az egyetlen, ami véget vethet akár ennek, akár bármely más viselkedésednek: az újonnan felbukkanó gondolatod arról, hogy Ki Vagy. Ilyen egyszerű ez - és ilyen végtelenül bonyolult.

Miért tetted olyan jó, olyan vonzó, olyan erőteljes emberi tapasztalattá a szexet, ha mindazok a célok, melyekért itt vagyunk, távol tartanak tőle, olyan mértékben, amennyire meg akarunk felelni ezeknek a céloknak ? Egyébként is, miért van az, hogy minden, ami kellemes, az „erkölcstelen, törvénytelen vagy hízal” ?

Amit az imént mondtam, azzal már ennek a kérdésnek a végére is válaszoltam. Nem erkölcstelen, nem törvénytelen, nem hízal minden, ami kellemes. Az életed azonban érdekes terepet nyújt ahhoz, hogy meghatározzuk, mi is a kellemes.

Egyesek a test élményeit értik rajta. Mások számára a kellemes lehet valami egészen más. Minden attól függ, hogy mit gondolsz arról, ki vagy, és mit teszel itt.

Sokkal többet is el lehet mondani a szexről, mint amennyit itt kifejtettünk, de semmi sem lényegibb ennél: a szex **öröm**, még ha sokan más célra fordítják is.

A szex szentség is - igen. De az öröm és a szentség összevegyülnek (minthogy valójában ugyanazok), pedig sokan azt hiszik, hogy össze-hozhatatlanok.

A hozzáállásotok a szexhez a viselkedésetek valószínű mikrokozmosza az élet egészét illetően. Az életnek örömet és ünnepnek kellene lennie, ehelyett a félelem, a nyugtalanság,

a „nem elégség”, az irigység, a düh és a tragédia megtapasztalásává válik. Ugyanezt mondhatjuk a szexről is.

Elfojtjátok a szexet, ahogy elfojtjátok az életet is, jöllehet egyedül arra való, hogy bőséggel, örömmel a legteljesebben kifejezzétek az Ént.

Szégyellitek a szexet, mint ahogy az életet is szégyellitek, gonosznak nevezitek, és bűnösnek, nem pedig a legnagyobb adománynak és felülmúlhatatlan örömnek.

Mielőtt tiltakoznál, hogy nem szégyellitek az életet, nézd meg az általános hozzáállásokat. Az emberiség négyötöde az életet próbának, szenvedésnek, megpróbáltatásnak, karmikus adósságnak tartja, melynek feltétlenül fájdalmasnak kell lennie, iskolának kemény leckékkal, melyeket mindenképpen meg kell tanulni, és általában véve olyan tapasztalatnak, melyet el kell tűrni, amíg csak el nem jő az igazi öröm ideje - a halál után.

Az a szégyen, hogy oly sokan gondolkoznak így. Elképesztő, hogy éppen azt a cselekedetet tekintitek szégyenletesnek, amely létrehozza az életet. A szexet kísérő energia azonos az életet kísérő energiával; **maga az élet !** A vonzás, a mély és gyakran sürgető vágy, hogy induljunk egymás felé és egyesüljünk, minden élő lényegi mozgása. A min-denség legalapvetőbb jellemzője.

Az erkölcsi törvények, a vallási megszorítások, a társadalmi tabuk, az érzelmi közmegegyezések, melyekkel körülbástyáztátok a szexet (és mellesleg a szeretetet is - egyáltalán, az élet egészét), gyakorlatilag lehetetlenné teszi számotokra, hogy ünnepeljétek a léteteket.

Az idők kezdete óta minden ember arra vágyik, hogy szeressen és hogy szeressék. És az ember az idők kezdete óta mindent megtett, ami csak hatalmában állt, hogy éppen ezt tegye lehetetlenné. A szex a szeretet rendkívüli kifejezése - a másik szeretete, az Én szeretete, az élet szeretete. Szeretni kellene hát ! (És szereted is a szexet, hát hogyan szeretnéd, csak nincs merszed kimutatni, nehogy perverznek nevezzenek - mintha nem ez az álságos hozzáállás lenne perverz !)

A következő könyvünkben közelebbről is szemügyre vesszük a kérdést; részletesebben feltárjuk a mozgatóerejét, mert ennek a globális léptékű tapasztalatnak elsőprő horderejűek a következményei.

Egyelőre maradjunk annyiban, hogy semmi szégyenletet nem adtam neked, legkevésbé a testedet és a tested működését. Nincs szükség rá, hogy elrejtse akár a tested, akár a működését - sem a szeretetedet irántuk, sem a mások iránt érzett szeretetedet.

A televíziós műsoraitok a legkevésbé sem haboznak bemutatni a meztelen erőszakot, de visszarettennek attól, hogy megmutassák a meztelen szerelmet. Az egész társadalmatok visszatükrözi ezt a visszajára forgatott, minden ésszerűséget nélkülöző, sajátos értékrendet.

Van-e élet más bolygókon ? Meglátogattak-e már bennünket „idegenek” ? Esetleg most is megfigyelés alatt tartanak ? Lesz-e bizonyíték - kétségbevonhatatlan és megdönthetetlen bizonyíték - a földönkívüli életre még a mi életünkben ? Vajon minden életformának megvan a saját Istene ? Vagy te mindenek Istene vagy ?

Igen, az első részre, igen, a másodikra, igen a harmadikra. A negyedik részre nem tudok válaszolni, minthogy a válasz azt igényelné, hogy megjósoljam a jövőt - és ez olyasmi, amit nem áll szándékomban megtenni.

Rengeteget beszélünk majd a világ jövőnek nevezett oldaláról a Második Könyvben - a

Harmadik Könyvben pedig a földönkívüli életről fogunk beszélni, és Isten természetéről, illetve természetéről.

Azt a mindenségit, hát lesz Harmadik Könyv is ?

Hadd körvonalazzam a tervet. Az Első Könyv tartalmazza a legalapvetőbb igazságokat, az elsődleges jelenségeket, és elemzi a személyes vonatkozású kérdéseket. A Második Könyv a nagyobb horderejű igazságokra és a nagyobb léptékű alapfogalmakra összpontosít, és az egész bolygót érintő kérdésekre ad választ. A Harmadik Könyv tartalmazza a legnagyobb igazságokat, melyeket még képes vagy megérteni, és a világmindenség kérdéseit taglalja - olyan kérdéseket, melyek a minden-ség minden lényével foglalkoznak.

Értem. Ez parancs ?

Nem. Ha még mindig fel tudod tenni ezt a kérdést, akkor semmit nem értettél ebből a könyvből.

Te **választottad**, hogy dolgozol ezen a feladaton - és te lettél a választott. A kör bezárult.

Érted ?

Igen.

Elérkezik-e valaha az utópia a Földre ? Megmutatkozik-e valaha Isten a Föld embereinek, mint ígérte ? Lesz-e Második Eljövétel ? Véget ér-e valaha a világ ? Lesz-e apokalipszis, amint azt a Bibliában megjövendölték ? Van-e egyetlen igaz vallás, és ha igen, akkor melyik az ?

Ez már önmagában egy egész könyv, és a Harmadik Könyv mindezt érinti majd. A jelenlegi kötetet inkább a személyes ügyekre és a gyakorlatiasabb kérdésekre korlátoztam. Az elkövetkezőkben a nagyobb horderejű kérdések, a bolygót érintő dolgok és a mindenségre vonatkozó következtetések felé fogok haladni.

Ennyi ? Befejeztük ? Többet már nem beszélgetünk ?

Máris hiányzom ?

Igen ! Olyan nagyszerű volt. És most csak úgy abbahagyjuk ?

Egy kis pihenésre van szükséged. És az olvasóidnak is szükségük van pihenésre. Sok mindent fel kell dolgozni. Sok mindennel meg kell birkózni. Sok mindenben el kell tűnődni. Szánj rá némi időt. Mérlegelj. Töprengj.

Ne érezd magad elhagyatottnak. Én mindig veled vagyok. Ha kérdéseid vannak - és tudom, már most is vannak, és továbbra is lesznek -, tudd, hogy szólíthatsz, és én válaszlok. Ehhez nincs szükséged erre a formára.

Nem ezen az egyetlen módon szólok hozzád. Figyelj Rám a lelked igazságában. Figyelj Rám a szíved rezdüléseiben. Figyelj Rám az elméd csendjében.

Hallj meg Engem mindenütt. Valahányszor kérdésed támad, tudd, hogy már válaszoltam rá. Aztán nyisd a szemed a világra. A válaszom ott lehet a másnapi újság egyik cikkében. Egy éppen megírt szentbeszédben. A legújabb filmben. A dalban, amelyet tegnap komponáltak. A szavakban, amelyek elhagyják szeretteid ajkát. Egy hamarosan megjelenő új barát szívében.

Az Igazságom szólal meg a szél suttogásában, a patak csörgedezésében, a vihar

dörgésében, az eső mormolásában.

Ott van a föld súlyában, a liliom illatában, a Nap melegében, a Hold vonzásában.

Az Én Igazságom - és a legbizonyosabb segítség a szükség óráiban - fenséges, mint az éjszakai ég, egyszerű és lefegyverzően bizalomteli, mint a csecsemő gögicsélése.

Hangos, mint a szív dobbanása - és csendes, mint a Velem együtt vett lélegzet.

Nem hagylak el, nem tudlak elhagyni, mert te vagy az Én teremtményem, az én művem, az én lányom, az én fiam, az én célom, vagyis az én...

ÉNEM.

Szólíts tehát, ahol és amikor úgy érzed, hogy elhagy a békesség, ami Én vagyok.

Mert ott leszek.

Az Igazsággal.

A Fénnyel.

És a Szeretettel.

(15)

ZÁRSZÓ

Mióta megkaptam az e könyvbe foglalt üzenetet, és erő'm szerint terjesztem a szót, sok meghívásnak tettem eleget. Megtiszteltetésnek érzek minden érdeklődést és az ó'szinteséget, mellyel fogadnak. Az emberek többet akarnak tudni minderről, és ez tökéletesen érthető.

Bár szeretnék személyesen válaszolni minden telefonhívásra, és minden levélre, ez sajnos megoldhatatlan. Ez esetben ugyanis azzal tölténém az idő'm java részét, hogy lényegében ugyanazokra a kérdésekre válaszolnék számtalan példányban. Eltöprengtem tehát, miként tudnék kapcsolatot tartani az érdeklődőkkel, és milyen formában tehetnék eleget minden meghívásnak.

Elhatároztam, hogy havonta írok egy afféle hírlevelet mindazok számára, akikben kérdések merülnek fel ezen párbeszéd olvasása közben. Így le-hető'vé válik, hogy válaszoljak az észrevételekre, anélkül, hogy sok-sok külön levelet kellene írnom. Tudom, hogy nem ez a kapcsolattartás legjobb módja, és bizonyosan nem a legszemélyesebb, de ez a legmegfelelőbb, aminek képes vagyok megfelelni.

A havi levél a következő címen érhető el:

**ReCreation
Postai Drawer 3475
Central Point, Oregon, 91502**

Ehhez a hírlevélhez kezdetben ingyen lehetett hozzájutni, de soha nem álmodtam volna,

milyen hatalmas igény mutatkozik rá. A költségek fedezésére szerény 25 dolláros évenkénti támogatást kérünk, hogy továbbra is a lehető legtöbb érdeklődő rendelkezésére állhassunk. Akinek az anyagi körülményei nem teszik lehetővé, hogy segítsen bennünket ezzel az összeggel, az kérjen alpitványi támogatást.

Boldog vagyok, hogy megoszthattam ezt a rendkívüli párbeszédet. Azt kívánom az olvasónak, hogy tapasztalja meg az élet legmagasztosabb áldásait és a tudatosságot Istentől, mely minden pillanatban meghozza a békét, az örömet és a szeretetet.

Neale Donald Walsch

BORÍTÓ HÁTSÓ OLDALA:

E könyv szerzője - N. D. Walsch -, amikor úgy érezte, élete kudarcba fullad, elhatározta, hogy levelet ír Istennek. Rá is zúdította Istenre minden baját. Ezeket egyetlen szemrehányó kérdésben lehetne összesűriteni: „Mivel érdemteltem ki ezt a nyomorúságos életet?”. És megtörtént a csoda: Isten válaszolt! Nem postafordultával, hanem azon nyomban. A toll magától kezdett el mozogni, Walschnak csak követnie kellett a sugallatot... Létrejött a beszélgetés. Könyv formájában immár mi is olvashatjuk. Főként azoknak ajánljuk, akiket nem elégítenek ki a hagyományos vallások válaszai.

**Az úr emberekről több mint 7000 oldal
és 5000 kép a neten található meg:**

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.200-countries-download.org

www.all-the-world-downloads.org

www.universe-people.cz

www.andele-nebe.cz

www.andelenebe.cz

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.anjeli-neba.sk

www.anjeli-svetla.sk

www.stahuje-200-zemi.cz

www.stahuje-cely-svet.cz

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

www.andjeli-neba.com.hr

www.anjos-ceu.eu

www.angeli-raja.eu

www.engelen-hemel.nl

www.ingerii-cerului.ro

www.cennetin-melekleri.web.tr

19.10.2005